DEN NY VERDENS.

impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

Nummer 1 Marts 2003

Mennesket i Kosmos Kosmos i Mennesket

OM KRIG

Martinus citater

Selv om krigsindustrien idag har mere travlt end nogensinde, og selv om man aldrig har været i den grad optaget af at forberede, om end ubevidst, sin egen lemlæstelse og det kommende ragnarok, så er dette kun forberedelsen til dyrerigets endeligt i den menneskelige bevidsthedssfære. Dets sidste krampetrækninger i nævnte zone vil blive uhyggelige, men er ikke desto mindre indledningen til lysets kroning på jorden.
(Logik 159)

Der er ingen grund til, for de mennesker som ikke vil krig, at bekymre sig for sin fremtid, forsåvidt de da selv lever uden at skabe mord og drab på dyr og mennesker.
(Småbog Menneskets skæbnedannelse 3-71)

Men menneskene forstår bare ikke, at man ikke kan slukke ild med ild. De tror fuldt og fast på, at de kan udrydde krigen med krig.
(LB 1372)

Der findes ingen sejrherre, som ikke før eller senere vil blive knust af sin egen eventuelle uretfærdighed eller den slavelænkning, han opretholder overfor andre, ganske uafhængig af hvor stærk og overlegen han så end måtte være idag.
(Kosmos 45-6-139)

Hvis et menneske er stor tilhænger af krig og militarisme, da vil det i sin næste inkarnation fødes i et land, hvor det kan få udløsning for denne interesse, ligesom det, hvis det har stor kærlighed for de modsatte tendenser, fødes i land hvor disse interesser kan komme til at udfolde sig.
(Kosmos 74-113)

Alle krige i verden er mentale vulkaner, som igennem forbrydergenier baner sig vej gennem kulturens og humanitetens tynde overflade.
(Kosmos 75-54)

Indhold

3 *Ruth Olsen:* Seksualisme

8 *Gunder Frederiksen:*
Martinus syv gyldne leveregler

11 *Martinus m.fl.:*
Hvad kan vi gøre mht krig

14 *John S. Spong og Gunder Frederiksen:* Ny reformation efterlyses

16 *Martinus:*
En ny kultur på vej?

17 *Joy Persson:*
Maria åbenbaringerne - I Fatima

19 *Gunder Frederiksen:*
Vølvens spådom

20 *Kurt Christiansen:*
Var Martinus mystiker?

24 Om bøger:
24 *Lise Grandt: Death is an illusion.*
25 *Erik Bech Olesen: Verdenslærer eller falsk profet?*
26 *Børge Christiansen: Den åndelige rejse*
27 *Joy Persson: Rejse mod Lyset*
28 *Ruth Olsen: Den egyptiske dødebog*

29 *Gunder Frederiksen:*
Frihed - med eller uden ansvar

33 *Ruth Olsen:* Kan man ændre sit DNA?

34 *Flemming Martinussen:*
Ak, så forandret!

35 *Rolf Kenneth Myhre:*
Martinus og Yahweh

36 *Vilhelm Schelderup:*
Om at læse i naturen

40 *Ragnar Lindelien:* Grandervand

41 *Else Byskov:*
Martinus på Hawaii

44 *Ruth Olsen:* Kort fortalt

49 *Gunder Frederiksen:* Indigobørn

50 Møder

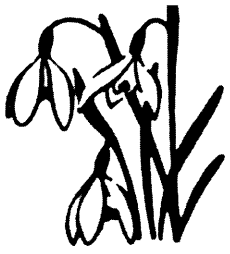
51 *Torkil Forman:*
Et krigerisk fredsdigt

Den Ny Verdensimpuls nr. 1/2003

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kos-info@worldonline.dk
og
Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: K-I@VIP.CYBERCITY.DK

Layout: Flemming B. Hansen
Tryk: Tommerupkuverten, 5690 Tommerup.
ISSN 0904-0633

Forårslængsel

Foråret er lige "om hjørnet", dagene er blevet længere, og lyset er ved at vinde over mørket, vejrmæssigt. Når solen er stået op, eller bare det lysner, før vi selv får lettet på dynen, mærker vi det straks på humøret. Vi kender alle længslen efter forårets lys og glæden, når længslen indfries. Det er der skrevet så mange dejlige sange om i hyldest til foråret.

Men ellers ser det ikke for lyst ud i verden lige nu. De af os, der kender Martinus' forudsigelser om den sidste store udrensning af de mørke kræfter her på Jorden, kan ikke undgå at gøre vore overvejelser, f.eks. om hvad vor rolle bliver i den proces. Ikke fordi vi skal bekymre os om det, vi ikke kan gøre noget ved. Bekymring hjælper som bekendt ingen. Men Martinus talte også om, at vi her i norden ville få en humanitær hjælperolle - men hvordan mon, sådan mere konkret? Nå, det opdager vi jo nok, når opgaven melder sig!

Bladet her er naturligvis præget af den aktuelle situation. I det hele taget bliver vort blad i høj grad til takket være indlæg, inspirationer og tips fra læserne. Tak for det! Således afspejler det formodentligt, og forhåbentligt, hvad der rører sig generelt blandt kosmologi-interesserede.

*Og så til småtingsafdelingen: Der ligger et girokort i alle blade til danske abonnenter. De der <u>har</u> betalt for 2003, dvs de nye abonnenter og gaveabonnenter, ignorerer det blot. Men ellers - **husk** at skrive <u>afsender</u> på indbetalingen!!! Sidste år var det trods en ihærdig detektivindsats ikke muligt at identificere 5-6 indbetalinger. Der var altså nogen, som blev slettet, selv om de havde betalt. Og husk, at de, der ellers har betalingsservice, <u>ikke</u> kan bruge den til dette tidsskrift! Hvis man ikke ønsker at forny abonnementet, vil jeg være taknemmelig for at få et praj om det. Så er jeg fri for at skrive rykkerbrev!*

Prisen er sat op til 200 kr for vore nordiske abonnenter, fordi postvæsenet konstant hæver deres priser! De samler åbenbart formue for at blive solgt så dyrt som muligt, når de skal privatiseres. Efter at giro-systemet er blevet privatiseret i alle de nordiske lande, er det blevet meget besværligt og dyrt! Men ellers kan vi holde prisen for bladet nede, fordi vi ingen journalist-udgifter har!

Kærlig hilsen Ruth

Forsidekunstneren er:
Lene Bentsen
Krudttårnsvej 8, 2971 Dragør
Telefon: 32 53 13 85 - www.lenebentsen.dk

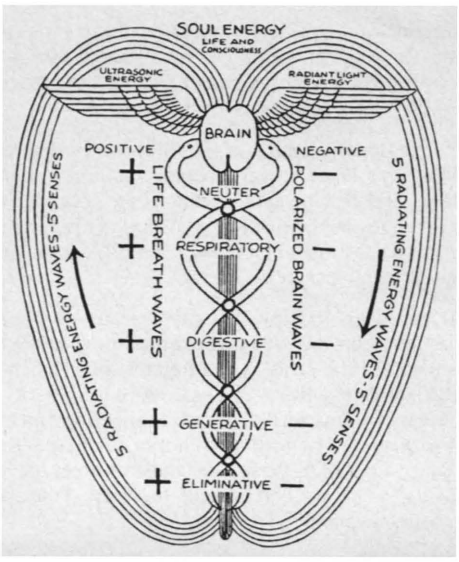
Seksualisme

v/ Ruth Olsen

Da diskussionen om den såkaldte "seksuelle frigørelse" stod på sit højeste i 70'erne, var der en del, der proklamerede at "sex sidder mellem ørene" i protest mod al den ensidige fokus på kønsorganer og bevidstløs genitalie-sex. Hvis den menneskelige seksualitet ikke også, eller især, handlede om udveksling af tanker og følelser, var vi jo degraderet til et primitivt dyrestadie, var vi mange, der mente - og blev hængt ud i medierne som puritanske.

Efter Martinus' beskrivelse af, hvad seksualitet dybest set er, var der dog ganske god mening i vor opfattelse. For ifølge ham er seksualitet i virkeligheden al vor energi-udveksling med omgivelserne, dvs informations-udveksling, da energi, som Martinus siger, "er et redskab, ved hvilket tanker og forestillinger kan overføres fra levende væsner til levende væsener". Til at udveksle energi med omgivelserne har vi i vort evighedslegeme en pol for indtagelse og en pol for afsendelse af energi. Martinus kalder det også "vort kosmiske ernæringssystem".

Andre kosmologier har beskrevet seksualiteten som "den kraft, der frembringer verden", som slangen dvs hvirvlen der opstår, når de positive, spredende energier samspiller med de negative, samlende energier. Yin og yang.

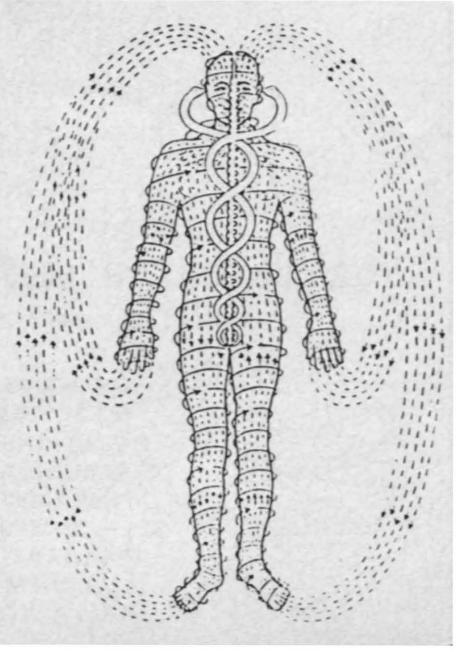
Vor polstruktur

Ingen andre visdomsformidlere har som Martinus givet os en så grundig forklaring af det levende væsens polstruktur og dets afgørende betydning for, at vi overhovedet kan opleve livet og udvikle os, ja for at vi i det hele taget er levende. Det er en uligevægt mellem polerne, der bevirker den disharmoni, som dyr og ufærdige mennesker manifesterer. Uligevægten kan hælde til den ene side eller den anden side, og dette afgør, om vi fremtræder som han eller hun. Jo mere uligevægt, jo mere mandlig eller kvindelig er man. Det, der i Livets Bog kaldes "eenpolet" vil jeg nu kalde "uligevægtspolet", da vi jo ikke kunne være levende væsner, hvis vi kun havde een pol!

Nogle beskriver det sådan, at hankøn har overvægt til den aktive "givende" pol, og hunkøn til den passive "modtagende" pol pga rollerne i den biologiske forplantning. Det mener jeg er en noget forenklet beskrivelse, selv når det gælder dyrene, f.eks. er hunnernes diegivning til de nyfødte en meget aktiv givende rolle.

Når vi i udviklingen når frem til ligevægt og kontakt mellem polerne, begynder det rigtige menneskerige. Som Jesus svarede ifølge Thomas-evangeliet på spørgsmålet om, hvornår man kunne "gå ind i riget": " *.. når I anser det mandlige og det kvindelige for eet, så at det mandlige ikke skal være mandligt, og det kvindelige ikke kvindeligt ...da skal I gå ind i riget."*

På grund af de to poler kan vi indtage og afgive energi. Vi får ikke bare, som de fleste naturvidenskabsfolk tror, energi fra det, vi spiser og drikker eller fra luften, vi indånder, men vore såkaldt "åndelige", dvs stråleformige (elektromagnetiske) legemer står i konstant energiudveksling med omgivelserne, uanset hvor bevidst vi er om det.

Som fisken svømmer i havet, færdes vi altså i havet af stråleformige energier - af Martinus kaldet "den højeste ilds store ocean". Noget af det kan vi "tage ind", lade os påvirke af og videregive, efter vi har sat vort særlige præg på det. Indtryk bliver til udtryk efter en tur i vort Jeg's og vor overbevidstheds særlige vibrationsfelt, som er et resultat af alle vore livs erfaringer. Martinus siger, vi "vender" energien, og at det er dette, der er "det seksuelle princip".

Befrugtningens mysterier

I LB III stk.825 beskriver Martinus det således: *"Nu må man ikke tro, at denne Jeg'ets "vending" af "bevægelsen" eller energien er helt det samme som den, en gummibolds tilbagevenden fra en væg eller mur, den er kastet imod, repræsenterer. Jeg'et er ikke en "død" mur, og "bevægelsen"s passage frem imod og tilbage fra dette er ikke slet så direkte og ligetil som gummiboldens bevægelse imod muren og tilbage igen. Den udløser et "svangerskab". Vi er nemlig her stedet for den allerdybeste analyse af princippet "seksualisme", der igen danner fundamentet for alt, hvad der kommer ind under begrebet "forplantning", og af hvilken arternes beståen eller tingenes eksistens igen udelukkende betinges. I Jeg'ets "vending" af en bevægelse eller energi oplever vi både en "undfangelse", et "svangerskab" og en derpå følgende "fødsel".*

Ved vort Jeg's tiltrækning og modtagelse af en "bevægelsesart" oplever vi en "undfangelse". I denne "bevægelsesart"s særlige "vending", hvilket vil sige: Udvikling og forvandling i Jeg'ets besiddelse, oplever vi et "svangerskab". Og ved denne forvandlede "bevægelsesart"s frigivelse eller tilbagevenden fra Jeg'et oplever vi en "fødsel". Den "bevægelsesart", som Jeg'et igennem sit urbegær tiltrækker, udgør altså "sæden" eller "sædvædsken". Ved dennes opsummering i Jeg'ets domæne forvandles den til et "foster". Når bevægelsens vending er fuldbyrdet, hvilket vil sige: har fået Jeg'ets fulde påvirkning og igen forlader dettes domæne, er "fosteret" blevet til et "barn" og "fødes". Dette "barn" kan så igen leve videre, blive til ny "sæd", der "besvangrer" andre Jeg'er, hvorefter nye "fostre" opstår, bliver til "børn", der atter lever videre som nye medvirkende faktorer ved den evige befrugtning og forplantning, vi kalder "livet". (citat slut)

I stk. 826 skriver Martinus, at vi "i virkeligheden er i intim kønslig forbindelse med hele verden". Han er iøvrigt ikke den eneste, der sammenligner energiernes indbyrdes reaktioner med en kønslig forbindelse. I bogen "Bevidstheden og dens udvikling" skriver Annie Besant: "Også kemiske elementer lægger tydelig gensidig tiltrækning for dagen, og kemiske ægteskabsforhold bliver uafladelig forstyrret og opløst ved at andre par trænger sig ind, hvis den ene eller den anden har en stærkere sympati for en af parterne i det tidligere ægteskab end den oprindelige fælle. Således vil et hidtil trofast par, som danner et sølvklorid, vise sig troløst, hvis et andet par som f.eks. klorvand træder ind i dets fredelige husholdning. Sølvet vil styrte sig over kloret og danne par med det og lade den efterladte ægtefælle, vandet, danne par med det forstødte salt."

Således går alle altså rundt og "befrugter" alle, ja dyrker "affærer" til højre og venstre. Men spørgsmålet er, om der kommer en lykkelig "undfangelse" ud af det. Hvor meget styr har mennesket selv på, om det er en god eller dårlig "sæd", det modtager? Dvs hvornår er et indtryk en behagelig eller en ubehagelig oplevelse? Alle ønsker jo at få behagelige oplevelser og at undgå de ubehagelige. Men kan vi selv regulere det? Kan vi blive "forført", endog "voldtaget", også på det plan?

Hvordan undgå uønsket "svangerskab"?

Martinus skriver i stk. 935: *"Denne modtagelse og afgivelse er ikke en blind og for Jeg'et uregulerbar proces, den er i højeste grad under Jeg'ets kontrol. Hvis kontrol skulle den ellers være underkastet? Og det er jo netop i kraft heraf, at den bliver fremtrædende i et så uendeligt væld af variationer i skalaen fra kulmination af "ubehag" til kumination af "behag", som tilfældet er."*

Vil det så sige, at vi bare kan beslutte os for at frasortere uønsket "befrugtning"? Så enkelt er det ikke. For Martinus skriver videre i stk. 940, at vor modtagelse og afgivelse af energi i høj grad er blevet en automatfunktion. Nok er det at tage energi ind fra omverdenen en aktiv proces, udløst af vor "sult" efter at opleve livet, men "sorteringen" afhænger af vort udviklingstrin, dvs af det vibrationsmønster, vi selv udgør, altså vor aura-udstråling. Har vi stadig "mørke" vibrationer i vor aura, vil vi automatisk være åbne for energi af samme slags, mens vi vil være beskyttet mod de energier, der er mørkere end de, vi selv indeholder. Kodeordet er *resonans*. Heller ikke en radioantenne kan modtage bølgelængder, den ikke er indstillet til!

Hvis en energi-impuls ikke når frem til vor vågne dagsbevidsthed, forsvinder den så bare uden at sætte spor? Forskning viser, at vi udmærket kan modtage og påvirkes af budskaber, selv om de ikke bliver os bevidst. Hvis man f.eks. lukker to personer ind i hver sit rum, kan den ene mærke det, hvis den anden f.eks. får lysglimt i hovedet. Ikke bevidst, men målinger af hans hjerneaktivitet viser det. Hvad vi udsættes for af påvirkninger kan åbenbart sætte sit "aftryk" i vor bevidsthed, ikke bare ved den metode, reklameindustrien benytter sig af, men også af alle de tanke-bølger, der hvirvler rundt om ørene på os. I den forbindelse kan man altså godt tale om "voldtægt", eller hvad?

De fleste tanke-bølger, vi omgives af, er for svage og flimrende til at gøre indtryk. Først når mange mennesker tænker i samme baner og tankerne således forstærkes, er de effektive nok til at påvirke og sætte en yderligere forstærkningsproces i gang. Det er lidt ligesom det, der sker med laserlys, dvs vibrationerne synkroniseres. Det kan også kaldes "den offentlige mening"! Men hvis energivibrationerne, der udgår fra f.eks. reklamer, massemedier eller voldsfilm, ikke giver resonans (respons) hos en person, giver de ingen effekt i tanke og handling. Kun hvis et menneske endnu ikke i sin udvikling er fast forankret i et humant tankeklima, kan det "forføres" til at falde tilbage til egoistiske og grove energier, f.eks. opildnes til vold og krig.

Vi er altså ikke hjælpeløse ofre for andres destruktive energier. Det gælder om at blive det, Martinus kalder "herre i eget hus", dvs opbygge et stærkt positivt tankeenergi-felt så negative energier ikke finder resonans. Således kan man dels beskytte sig selv, dels påvirke sine omgivelser i positiv retning. Og selv om en returnerende dårlig karmabølge skulle slippe igennem, kan man vende den til noget positivt ved at erkende dens nyttige lærdom. Som man siger i psykologien: det er ikke oplevelsen i sig selv, der er det vigtige, men hvad du tænker om den!

Er behag og ubehag relativt?

Er det forskelligt dvs relativt, hvad vi hver især oplever som behagelige eller ubehagelige energier? Martinus forklarer i LB II stk. 496-500, hvordan alle vibrationer, der ligger ovenfor vort eget trin på energiskalaen, fornemmes lys, og alle der ligger nedenfor, fornemmes mørk, pga det perspektivprincip, der hører med til vort evige sanseudstyr. Imellem det lyse og mørke ligger et sansedomæne, hvor vi kan opleve mere detaljeret.

På det rent fysiske, materielle, plan fremstår disse svingninger som farverne hvid og sort, mens vort klare sansefelt udgør alle farverne fra violet ned til rød. Det er altså med god grund, vi forbinder farver med sindstilstande, og at den tradition er opstået, at man bærer sort tøj i sorg og hvidt tøj i glæde. Jo højere frekvens, jo nærmere universets grundfrekvens - alkærligheden.

Selv om det er relativt, hvad vi individuelt oplever som behagelig hhv ubehagelig energi alt efter vort eget frekvensniveau, så ligger det dog fast, hvad der er "op og ned" (i vor nuværende afdeling af udviklingsspiralen)! Vi er næppe i tvivl om, hvad der opleves lyst og positivt eller mørkt og negativt, og hvornår der er sympati eller antipati, eller hvornår man er "på bølgelængde" dvs i samklang.

De fleste har dog svært ved at forklare, hvad der sker. Eks: Engang blev der på et hjem for forældreløse små børn i England besluttet, at hvert barn skulle have en særlig tilknytning til een bestemt af personalet, en slags modererstatning. De skulle selv vælge, hvilke børn, det skulle være. De blev bagefter spurgt, hvorfor de valgte, som de gjorde. De kunne kun sige, at det var, fordi netop det og det barn "svingede" de godt sammen med, følte sig tiltrukket af, ja følte en slags kærlighed for. Små børn udsender som regel de signaler, der tidligere i vor udvikling automatisk virkede aggressionshæmmende, ja sympatiskabende, men det forklarer jo ikke, hvorfor man foretrak nogle fremfor andre.

Kosmologisk set kan vi godt ane, hvad det drejer sig om. Alle levende væsner har sit helt specielle frekvensniveau og udsender vibrationer i overensstemmelse hermed. Jo mere et andet væsens niveau stemmer overens med vort eget, jo mere genklang føler vi og jo mere sympati. Der opstår en særlig kontakt og en positiv energiudveksling forstærkes i en gensidig proces. Vi giver hinanden "positiv respons", som man siger.

I kontakt eller ikke i kontakt

Men hvad sker der, hvis vi ikke får "kontakt", og kan vi selv gøre noget ved det?
I LB III stk. 933 beskriver Martinus, hvordan det er at være ude af kontakt, han skriver: *"Men det er ikke blot den højeste, behageligste fornemmelse af livet og dermed af Guddommen, individet kan opleve igennem "mod-*

tagelse" og "afgivelse" af energi. Det kan også igennem de samme faktorer opleve den diametrale modsætning, nemlig kulminationen af "ubehag", selve "helvede" eller en livsoplevelse, hvor "Guds billede" eller fornemmelsen af Guddommen er totalt udvisket, og væsenet famler rundt i natsorte labyrinter, hvor alt overdøves af "gråd og tænders gnidsel", dødsrallen, skrig og pine. Denne ulykkelige tilstand vil altid mere eller mindre være til stede der, hvor to væseners "modtagelse" og "afgivelse" af deres energi ikke er i kontakt, ikke er gensidig attrå for parterne."

Nu er de mere hverdagsagtige møder mellem mennesker i vor tid og på vore breddegrader sjældent så drastiske, som her beskrevet. Men beskrivelsen passer meget godt på fænomenet "vold i ægteskabet", hvor "energi-udvekslingen" forventes at være baseret på kærlighed af en slags. Disharmonien her er indlysende. Men det kan også godt gøre ondt blot dette at ville så gerne opnå kontakt, uden det kan lade sig gøre. Når man mærker en uoverstigelig afstand, dvs en fuldstændig gåen fejl af hinanden. Den ulykkelige tilstand er jo "mere eller mindre".

Ved hjælp af indlevelse kan man dog til en vis grad selv gøre noget for at bringe sig i samklang med et andet menneske. Det er vel iøvrigt hvad oftest sker mellem mor og barn. Også på dette felt forskes der i vor tid. F.eks. har man i slow motion filmet forelskede par eller nære veninder i dyb samtale (uden de vidste det) og konstateret, hvordan deres små ubevidste kropsbevægelser synkroniseres mere og mere i løbet af samtalen. Bestræbelsen for at bringe sig på bølgelængde og således få en god psykisk kontakt reflekteredes i kropsbevægelserne.

Hvis man v.hj.a. indlevelsesevne kan finde den andens afsender-bølgelængde og indstille sin modtagerantenne på den, kan man skabe en positiv kontakt. Det er hvad forelskede par ind imellem synes at lykkes med, hvorfor den lyksalige oplevelse kan indfinde sig: "at føle sig eet med et andet menneske". Vi behøver altså ikke sidde på hver vores planet - Mars og Venus! Men det gør vi nok alt for ofte. Vor indlevelsesevne er endnu meget uudviklet.

Og hvis det er rigtigt som Martinus siger, at mænd altid kun har inkarneret som mænd, hvordan skulle de så også kunne forstå endsige leve sig ind i, hvordan kvinder føler og tænker? Og omvendt. Der ligger jo i så fald ingen genkendelses-erindringer i talentkernerne! Men i den henseende er der lys forude, nemlig efterhånden som vor modsatte pol udvikles.

Iøvrigt har man til alle tider kendt til den løftelse af energien der sker, når man bringer sig i samklang med andre/sine omgivelser. At synkronisere sine rytmer opleves behageligt og opløftende. Det har man bl.a. brugt sang, musik og dans til. Det kan bruges positivt, som når grupper af folk sang til deres fælles arbejde eller fejrede forårets komme i kædedansens livsglæde. Det kan dog også bruges negativt, som når Hitlers stormtropper marcherede i takt til "Die Fahne hoch .."

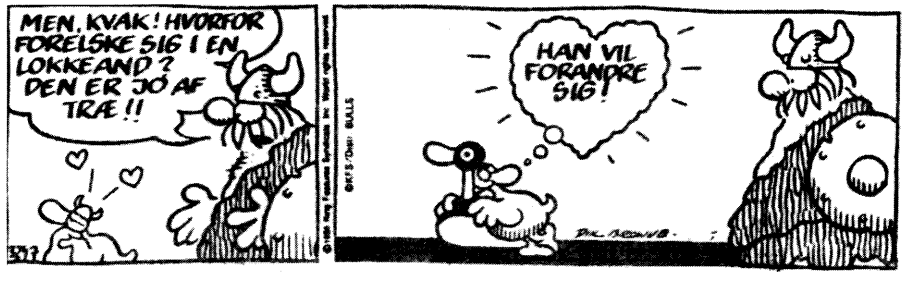
I vor moderne tid taler man om "synergi", når man samstemmer energi-vibrationerne. Det anses for heldigt for det gode samarbejde på arbejdspladsen eller i mødelokalet! Synergi kommer af det græske ord syn-ergos, der betyder "at arbejde sammen i harmoni med helheden". Det er hvad cellerne i en sund krop gør, og hvis de ophører med det, hvad kræftceller f.eks. gør, bliver vi syge. Det samme gælder en samfunds-organisme. Den har det ikke godt, så længe de enkelte dyrker deres egne egoistiske grådigheds-interesser.

Den frugtbare seksualitet

Man siger, at vandmandens tidsalder betyder, at vi vil lære at skabe forening i stedet for adskillelse. I stedet for lykken ved at føle sig forenet med een person eller nogle få nærmeste, vil vi komme til at føle os forenede med hele menneskeheden, med Jorden, ja med alt, dvs Gud. Vi vil opnå evne - engang - til at bringe os i samklang med universets grundfrekvens - alkærligheden. Vandmandens tidsalder varer ca. 2000 år. I løbet af den periode vil de fleste af os have opnået dette.

Men indtil da må vi prøve at bidrage så meget, som vi nu kan, til denne udvikling ved bl.a. at dyrke de frugtbare energiudvekslinger. Det kan man f.eks. gøre ved at læse åndsvidenskab! Martinus har udsendt en hel masse "sæd", nemlig sit store værk, som det står os frit for at lade os befrugte af.

Teosoffen Annie Besant skrev i slutningen af 1800-tallet i en lille bog om "Tænkeevnen", at det nu gælder om at

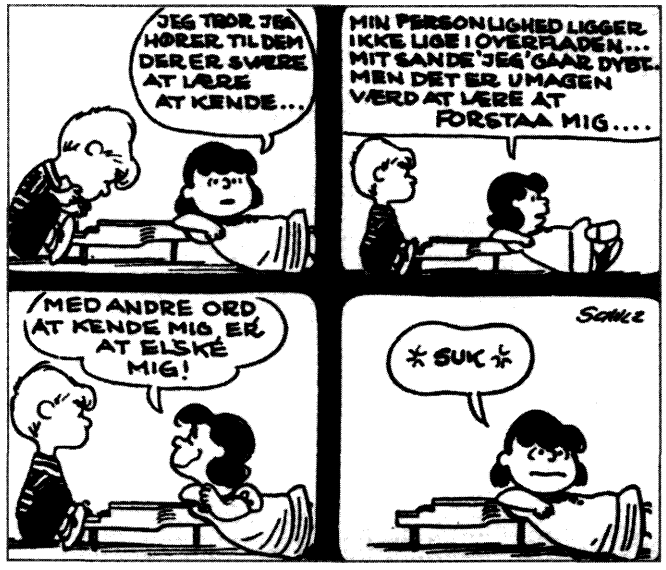

udvikle og opøve mentallegemet, så det kan reagere på stadig finere og højere "tankestof". Hun skrev: "Den studerende bør bestemme sig for, at ingen dag skal forløbe, uden at mindst 5 minutter af den anvendes til læsning og 10 minutter til koncentreret tænkning over det, der er læst." Med den læsning mente hun naturligvis "en åndeligt seriøs og vægtig bog". Og når der skulle tænkes mere end læses, var det for at det skulle bundfælde sig og danne varige spor i bevidstheden.

Videre skrev hun: "Når vi kommer i kontakt med en stor tænker, der i tale eller skrift udsender vibrationer af en højere orden, spiller disse vibrationer på vore mentallegemer, og således vil vore sjælsevner øges." Det er vigtigt at lade disse højere vibrationer slå rod i karakteren, for så "vil sjælen forme sig efter dem." Dette er bare en anden måde at sige det på, som Martinus beskriver som øvelsen, der gør A-viden til B-viden og senere slår helt rod som automatik dvs C-viden.

Vi kan altså selv gøre noget for at hæve vort vibrationsniveau, og for hvert menneske, der gør det, hæves det fælles niveau. Ingen anstrengelse er forgæves. Det er med de stråleformige energier som med vand - en nok så lille krusning breder sig, forstærkes ved forening med andre lignende krusninger - og bliver til en høj bølge. Dette er seksualisme, et kosmisk ernæringssystem, hvor alle giver næring til alle. Den frugtbare seksualisme er at sprede glæde og opmuntring omkring sig. Det vil højne vort fælles energiniveau.

Men at udvikle sig til at kunne modtage og arbejde med stadig højere bevidsthedsenergier kræver tålmodighed. Der findes ingen nemme genveje. Vi lever i "formens verden", som Annie Besant kalder det. Vore "tænke-organer", hjernen og nervesystemet er en "form", der langsomt skal opøves til at klare højere vibrationer for ikke at "sprænges". Hun sammenligner det med et glas, der kan springe, hvis man udsætter det for en højere lydvibration end den, det kan klare at "svinge med på". Det er det, vi kender fra hvad der kaldes en for tidlig kundalini-rejsning. Alt i naturen gror langsomt. Og det gør vi derfor også. Giv tid, giv tid - vi har evigheden for os!

Just derfor er det, at kristendommen har mistanke til elskov og venskab, fordi forkærlighed i lidenskab eller lidenskabelig forkærlighed egentlig er en anden form for selv-kærlighed".

Søren Kierkegaard

Martinus syv gyldne leveregler

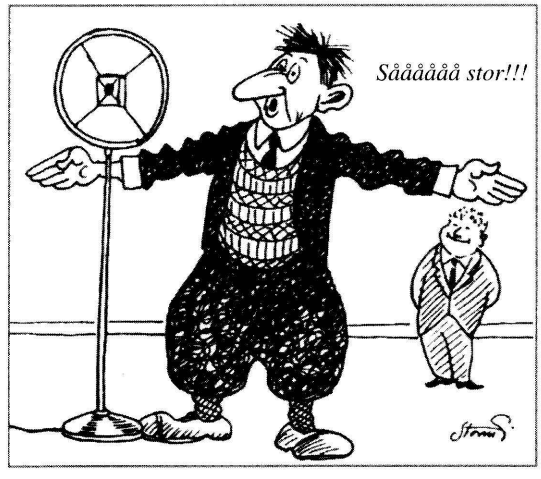

Leveregel nr. 5
Tolkning v/ Gunder Frederiksen

Som det sikkert er læserne bekendt, bringer vi kommentarer i IMPULS til Martinus' syv gyldne leveregler. Den første leveregel blev bragt i IMPULS nr. 1/2002, hvorefter de følgende kommer med en leveregel i hvert følgende nummer. Hermed er vi altså nået til leveregel nr. 5, der lyder således:

Vær absolut sand og ærlig i alle livets forhold

Hvordan lever vi så op til det? Ikke særlig godt, hvis vi kan tro Gorm Vølver, der i Politikken d. 1. sept. 2002 bringer en opsigtsvækkende artikel med overskriften **"Du er fuld af løgn"**. Han skriver: "Alle mennesker lyver. Vi lyver for at prale, for at undgå problemer, for ikke at såre og for at gøre gode historier bedre. Når telefonen ringer, og vi ikke gider tale", sidder vi i møde". Når vi er taget for sent af sted hjemmefra og ikke kan nå et møde "sidder vi i en trafikprop" osv.
Med mindre man lyver for sig selv, hvad der nok ikke er helt ualmindeligt, så kræver løgnen mere end en person. Der skal også være en modtager, som ikke kan tåle at høre sandheden. Og for at tage skæbneloven med: der skal være en modtager, for hvem det er i overensstemmelse med skæbneloven at blive genstand for eller modtager af løgn. Og vi ved jo godt fra denne universelle lov, at det er tilfældet, når han selv i større eller mindre grad er løgner. - Men igen: det er vi måske alle - eller vil jeg helst sige: næsten alle. Det er trods alt rart med en lille margin. - Så kan vi tænke over, hvem vi ønsker placeret der!

Er der ikke undtagelser?

Selvfølgelig føler jeg mig overbevist om, at Martinus hører hjemme blandt løgnens få undtagelser. Personligt har jeg da også oplevet, at han aldrig pyntede på en historie eller beretning med det formål f. eks. at dramatisere, sætte sig selv i fokus el. lign. Jeg kan ikke forestille mig et kosmisk bevidst menneske, der ikke opfylder leveregel nr. 5. Omvendt tror jeg også, at absolut ærlighed er et af flere kriterier for overhovedet at opnå kosmisk bevidsthed. Der vil være alt for megen snavs i maskineriet, hvis ikke det er tilfældet. Og så kan vi jo spekulere på, om verden er skruet således sammen, at vi først kan have 100 % tillid til menneskenes sandfærdighed, når de har opnået en højere kosmisk udvikling - f. eks. kosmiske glimt for ikke at tale om kosmisk bevidsthed. - I begge tilfælde har det nok lange udsigter.

En vis professor ved navn Virginia Bella De Paulo ved Virginia universitet bad på et tidspunkt 147 personer, hvoraf halvdelen var hendes studerende, om at føre dagbog om deres løgne. Gennem en hel uge skulle de minutiøst skrive ned, hver gang de havde talt usandt - enten det var en nødløgn, en pralerløgn, en stor løgn eller en lille løgn. På baggrund af undersøgelsen kunne Virginia konkludere, at

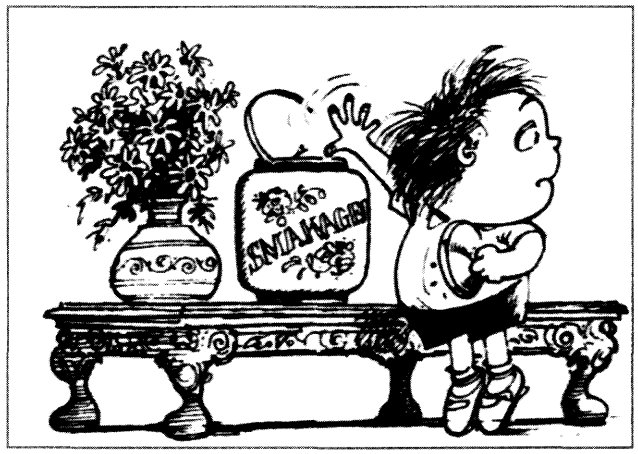
1. Alle mennesker lyver for at undgå problemer eller for ikke at blive flove.
2. Generelt fortæller folk små løgne til personer, de ikke kender særlig godt

3. Studerende lyver hver anden gang, de taler med deres mor
4. Mænd lyver især for at imponere
5. Kvinder lyver mest for at undgå at såre

Der kan altså opnås store "fordele" ved at lyve: man kan undgå problemer, man kan imponere, undgå at blive flov og at såre - og sikkert meget mere. - Altså: hvis ikke det bliver opdaget. For at undgå det, så tvinges man da også til igen at lyve for at dække over den første løgn - og igen for at dække over den anden og og og.... Måske er dette med at lyve slet ikke så god en idé endda, for man vikler sig i den grad ind i et net af løgne, som det er svært at komme ud af. Måske så alvorligt, at man bliver nødt til at flytte fra egnen for overhovedet holde ud at leve. Det kunne altså hænde, at man slet ikke har det godt med at lyve. Og det er jo heller ikke så galt. - Og hvad med skæbneloven? Den gør sikkert heller ikke sagen lettere for løgneren, som jo nok får lige så mange løgne smidt i hovedet, som han selv har sendt ud.

Vi lærer at lyve

Når helt små børn lyver, er det ikke altid bevidst. Men fra femårs alderen ser det noget anderledes ud. Seniorforsker Francesca Happe', London, der forsker i børns psykologiske udvikling lavede forsøg med femårige børn, der blev placeret i et lokale, hvor der på et bord stod en skål med slik. De fik udtrykkelig besked på, at de ikke måtte spise af skålen og blev derefter ladt alene i lokalet. Et skjult kamera afslørede, at de fleste af børnene havde fingrene dybt begravet i skålen, medens de var alene. Men da de efterfølgende en efter en blev spurgt, om de havde taget noget, svarede alle benægtende, hvorimod de gjorde meget ud af at forklare, at de havde set andre tage slik fra skålen. - Gud, hvor har de været lærenemme!

Kroppen afslører løgneren

Og hvor dygtige er vi voksne så ikke til at lyve? Noget tyder på, at ledere er ret dygtige på dette felt. De kommer tilsyneladende tættest på begrebet "Naturlige løgnere". En vis Carrie Keating foretog en undersøgelse blandt sine studerende. Hun arrangerede et rollespil for at finde frem til ledertyperne blandt dem. Efterfølgende fik de studerende til opgave at lyve om en bestemt ting. Løgnene blev optaget på video, hvorefter man vurderede, hvem der var bedst til at lyve. Det viste sig, at ledertyperne i alle tilfælde blev vurderet som de bedste løgnere.

Som bekendt kan løgnere afsløres af en løgnedetektor - men ikke i alle tilfælde. Iflg. Doktor i psykologi Poul Ekman kan dygtige løgnere klare sig gennem løgnedetektoren uden at blive afsløret, men i de fleste tilfælde bliver folk dårligere til at lyve, jo større pres, de udsættes for. I en Tv-udsendelse under titlen "Løgnens psykologi" kunne man følge nogle eksperimenter, som Poul Ekman foretog med studerende. De gik ud på at vise, hvordan kropssprog, mimik og sprogvalg afslører, hvem der lyver, og hvem der taler sandt. Et øjenbryn, der vibrerer umotiveret, en stemme, der knækker over, eller sætninger, der slår knuder kan alt sammen være tegn på, at der lyves. Under alle tilfælde kunne Paul Ekman med stor sikkerhed udpege, hvem der løj, og hvem der talte sandt.

Men det er naturligvis ikke nok at være dygtig til at lyve. Modparten skal som nævnt også være modtagelig for løgn. Hvem er det? En morsom amerikansk undersøgelse, hvor man har manipuleret med nogle forskellige portrætter, viser, at jo mere babyagtigt ansigtstræk en person har, jo mere tror man på den pågældende. Mon ikke sådanne personer har let ved at opnå topstillinger i forretningsverdenen?

At lyve er utvivlsomt noget, man lærer, men hvordan? Uden at kunne henvise til undersøgelser, tør jeg gætte på, at dette at gøre svinkeærinder i ægteskabet er et særdeles givtigt kursus i at jonglere med sandheden.

Hvorfor?

Hvad skal vi så sige til alle disse chokerende undersøgelsesresultater? - Først og fremmest kan vi sikkert blive enige om, at noget kunne tyde på, at der lyves langt mere, end vi i vor naivitet går rundt og tror. Men hvorfor? Med Martinus som baggrund kan vi jo svare, at vi simpelt hen må se den nøgne sandhed i øjnene: vi er åbenbart ikke mere udviklede!!

Måske forventer vi ikke at høre sandheden, fordi vi ubevidst mangler tillid til vor egen sandhedskærlighed. Jeg kender ingen undersøgelser over denne side af løgnens psykologi, men vil rent instinktivt mene, at der er en vis sammenhæng mellem, hvor stor en løgner, man er, og hvor mange og store løgne, man modtager. Og dermed skulle der være sat en læreproces i gang.

Skæbneloven er usvigelig og dermed den bedste læremester. Men ud over dette kan man jo gå i gang med en grundig selvransagelse - ligesom man kan finde sig et forbil-

lede - en dybt ærlig og sandhedskærlig person. Som nævnt har vi bl. a. Martinus. Om dette at lyve for at opnå beundring sagde han.: "Hos en person, hvor afsløring af sandheden er af mindre betydning end opnåelse af andres beundring ... bliver det personen, der kommer til at sætte sit præg på sandheden i stedet for som normalt, at sandheden sætter sit præg på personen". (Omkring min missions fødsel s.24). Han sagde også: "Hvis ikke man har noget godt at sige om et menneske, så kan man jo tie stille". - Sikkert en god idé, hvis man gerne vil have det godt med sin omgangskreds.

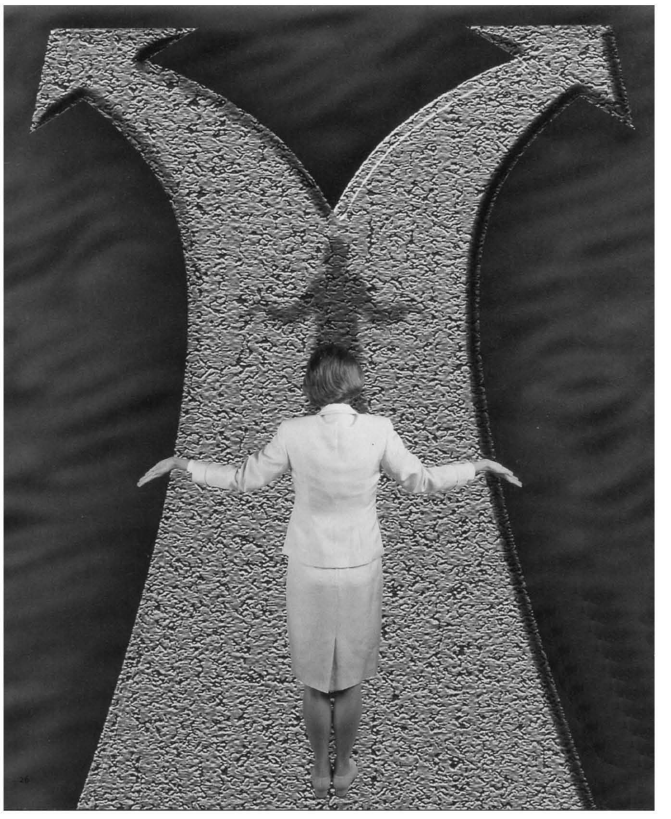
Af ovenstående kunne man få det triste indtryk, at livet er en bedre læreproces i at lyve end at tale sandt, og det er jo ikke det Martinus' leveregel drejer sig om. Noget - bl. a. undersøgelsen om små børns lemfældige omgang med sandheden - tyder altså på, at det er lettere at lære at lyve end at tale sandt. Det er faktisk foruroligende. Hvad kan vi gøre ved det?

Først og fremmest må vi indrømme, at løgn er et relativt begreb. Der er forskel på løgne og altså dermed på løgnere. Der findes hvide løgne. Skal en læge fortælle sin dødssyge patient, at han kun har nogle få måneder tilbage? Personligt ville jeg i så fald helst have sandheden, men det er nok også i nogen grad betinget af min ret fremskredne alder. Det kan jeg naturligvis ikke generalisere ud fra. Men jeg tror også, at livsanskuelse spiller en rolle. Gad vist om ikke den almindelige antagelse, at vi kun har dette ene liv, frister mere til at lyve end den overbevisning, at livet er evigt, og at vi har utallige liv. Jeg tror det, for på baggrund af evighedsperspektivet bliver det ligesom lidt mere legalt, at være udstyret med nogle skyggesider, som man ikke behøver at skjule. Vi har jo alle et større eller mindre minus i erfaringernes betalingsbalance. - Og hvis ikke, ja, så hørte vi jo slet ikke hjemme på denne trods alt ganske udmærkede klode.

Hvis denne antagelse er rigtig, hvad jeg naturligvis ikke aner noget om, så vil reinkarnationstilhængere være bedre stillet i livets sandhedsskole end et-livs tilhængerne, og det er nok en dristig hypotese. Måske er det mere realistisk at sige, at vi alle er i samme båd. Og så gælder det blot om at komme i gang: Fra i dag skal det være slut i al fald med de sorte løgne. Vi må gøre, som Virginia Bella De Paulo foreskrev for sine studerende: sætte et mærke i kalenderen for hver løgn, vi har sluppet ud. Efter tre måneder kan vi så kontrollere, hvordan det er gået med at opfylde sandhedsbudet. Det kunne være interessant at høre resultatet! - Held og lykke!

Moral begynder med spørgsmålet:
„kan jeg nænne det?" - og ender hvor
spørgsmålet fejes til side med et
„det er jeg nødt til" eller
„det er nødvendigt".
(Thyssen)

Hvad kan vi gøre mht krig?

Nu da en større krig lurer - og måske er i fuld gang, når dette blad udkommer - vil nogle nok være interesseret i, hvad Martinus mente, dengang det handlede om Vietnamkrigen. Følgende indlæg er fra en spørgerunde efter et foredrag, Martinus holdt i Sverige, og som har været rundsendt i Kosmo-gruppen i forbindelse med en debat om handling kontra ikke-handling i forbindelse med en evt. Irak-krig. Vi brugte det som oplæg til en debat i vor tirsdagsgruppe i Klint, et par af deltagerne har nedskrevet sine komentarer her.
(Martinus-indlægget er oversat fra svensk af red.)

Spørgsmål: Vi behøver ikke være bange for krigen, forudsat vi ikke har den karma, at den vil ramme os. Men hvordan med vores næstekærlighed? Vi kan vel ikke bare tage den med ro uden dermed at være ligegyldige overfor næstens lidelser? I Vietnamkrigen står det vel usædvanligt klart, hvem der er angriberen. Kan vi uden at svigte næstekærlighedens bud undslå os for at tage stilling til denne krig, opinionsmæssigt og med bidrag til hjælpeindsats?

Martinus: Det er klart, at det ikke er de, som er længst borte, som det specielt gælder om at hjælpe. Det hedder jo vor næste. Hvis der ikke er nogen at hjælpe herhjemme, er det udmærket at hjælpe langt borte. Hvem der er angriberen i denne krig, anser jeg for ligegyldigt, for de har jo begge overtrådt loven. Amerikanerne fører krig mod Vietnam, og vietnameserne fører krig mod de førstnævnte. Så kan man måske sige: ja, men disse forsvarer sig jo. Men det er dog deres karma, de har til gode.

Både amerikanerne og vietnameserne vil få den karma tilbage. Når de så en gang med tiden fødes igen, er de kommet op på et humant plan. Når de, som nu dør og lemlæstes i krigen, kommer tilbage, vil de hurtigere komme op på et humant plan.

Jeg synes ikke, man behøver tage stilling. Det er jo deres egen karma. Men hvis man har næstekærlighed, kan man dog heller ikke være ligeglad. Hvad kan man så gøre? Når man ved, det handler om en følge af den guddommelige lov, og at det er en nødvendighed, for at de skal komme til at opleve, at man ikke bør føre krig, så er det jo absolut nødvendigt, at de må føre krig for at få virkningerne.

Det man skal gøre i sit daglige liv er at hjælpe sin næste. Hvem er så den næste? Det er den, som "ligger" på vor vej, sådan som vi læser om den barmhjertige samaritan. Man må hellere hjælpe et dødssygt eller skadet menneske her, for til de der findes længere borte må der findes andre, der er nærmere. Jeg mener, man behøver ikke bekymre sig så meget om dem, der kæmper langt borte. Der findes jo tilstrækkelig mange lige omkring os. Hvis vi vil udvikle vor næstekærlighed, hvis vi vil være kærlige og gode, findes der tilstrækkelig mange at øve sig på her.

Man behøver ikke sige, at man er ligeglad. Man kan jo

godt have sit hjerte fuld af medlidenhed med både de kæmpende amerikanere og vietnamesere, og med andre der kriges, jøder, egyptere osv. Det er klart, at man mærker i sit hjerte, om man har næstekærlighed og føler, det er sørgeligt, at de må slås, men man kan ikke forhindre det. Det er ikke der, man har sin pligt, eller der vores livsvej ligger. Der hvor vi kan "tale" med Gud er jo gennem det, der kommer i direkte berøring med os.

Jeg mener, der findes også krig her. De er måske ikke så store som Vietnamkrigen, men der kan være krig mellem vore medmennesker, vi kan være i krig med vor næste osv. Det er der, vi skal bekæmpe krigen. Det er der, vi skal være med til at stifte fred. Hvis ethvert menneske skaber fred i og med sig selv, så gør de det største, de kan gøre. Da er de med til at afskaffe krigen i hele verden. Vi behøver ikke arbejde så hårdt på at afskaffe krigen for andre. Det kan vi alligevel ikke. Men vi kan afskaffe krigen i os selv. Her er vores arbejdsplads.

Det betyder ikke, at man siger til sig selv: "Pas dig selv og bryd dig ikke om andre", det tænker man jo ikke. Men det falder ikke indenfor vort område. Man må tage den opgave op, som Gud lægger frem for os. Det er den, vi skal løse. Her er din udvikling. Det er derfor, det hedder vor næste og ikke vor næst-næste. Det nærmeste, det er der, vi skal arbejde.

Spørgsmål: Hvis man tilhører et samfund, som fører en krig som den i Vietnam, som f.eks. de amerikanske medborgere - hvis man der tilhører en gruppe, som er imod krigen, er det så rigtigt at tage del i deres demonstrationer? Dvs protestere mod, at det samfund, man tilhører, støtter krigen? Er det en pligt, man har?

Martinus: Det er udmærket i sine tanker at være imod krigen, men hvorfor skal man demonstrere? Kan det afskaffe krigen? Det kan det jo ikke. Der har aldrig været en demonstration, som nogensinde har afskaffet en krig. Det er aldrig set.
Man må bare sørge for ikke at have krig i sit indre. Naturligvis holder man med de mennesker, som er imod krigen. Det er rigtigt. Med det, at man er imod det, skal jo ikke føre til, at man selv fører krig, som man ser ved demonstrationer. De demonstrerer mod krigen i Vietnam, og så anvender de selv sten og andet kasteskyts. Hvad er det for en demonstration? Så er det da ikke en demonstration for fred.

Hvis man har kærlighed, har man jo sympati for dem, der er imod krig, det er klart. Allerede med sin tanke betyder det meget på det åndelige plan. Men at gå med i en demonstration, der måske ender i slagsmål, det synes jeg ikke man skal indlade sig på. Derimod kan man være med til at bede til Gud om at gøre det rigtige, om hvad man skal gøre i situationen. Da vil man nok vide eller få en fornemmelse af, hvad der er mest rigtig at gøre.

Spørgsmål: Hvis krigen afskaffes, må vi jo komme frem til det tilværelsesplan, der i Martinus' vision beskrives med en verdensregering. Og da bliver vor næste vel også den i Vietnam, som kriges?

Martinus: Javist, det er også vor næste, men der findes andre, som er endnu mere "næste"! Det har ingen virkning, at vi ønsker med al kraft at hjælpe der, hvor vi ingen magt har til at hjælpe. Og der, hvor det ikke er meningen. Hvis vi skulle hjælpe i Vietnam, var vi jo ikke sat her. Da ville vi være blevet sat meget nærmere Vietnam. Så man må jo regne med, at vi bliver sat der, hvor betingelserne findes for den vej, vi skal gå.

Selvfølgelig kan der ikke være noget ondt i, at man sender penge til Vietnam, hvis man føler for det. Men jeg synes, mennesker har så megen bekymring for krigen over i det fjerne østen, i Amerika osv. Det er altså bekymring og uro for en hel masse ting, som er unødig. Disse krige står under Guds ledelse, og der har Gud sat de mennesker, som skal befordre disse ting. Det vi andre skal gøre er at studere denne guddommelige plan. Vi er jo tilskuere. Den åndelige videnskab viser, hvordan man skal forholde sig. Og vi skal først og fremmest lære at forstå: Hvad er vores arbejdsfelt? Hvad er vort embede, hvad er vor mission her i denne situation, nu i dag for eksempel. Hvor skal vi arbejde?

Vi skal arbejde der, hvor vi kan nå tingene. Der hvor vi oplever tingene, der skal vi arbejde, der er vi jo større eksperter. Hvis vi engagerer os i noget langt væk, er vi jo afhængig af, hvad aviser har skrevet, det er jo bare, hvad journalister har skrevet. Det er ofte bare mærkelige løgnehistorier, som man godt kan sige meget af det er. Man får jo ikke sandheden at vide noget sted.

Komentar *v/Ruth Olsen*
Verden er med de nye medier blevet "mindre". Også det, at vi har set jordkloden i sin helhed ude fra rummet, har medvirket til at globalisere vor bevidsthed. Da jeg som

ung i mit trygge parcelhus bag ligusterhækken så de lidende vietnamesere i TV, kvinder og børn brændt til ukendelighed af napalm, blev de mine "næste". De lå faktisk "på min vej". De kom jo lige ind i stuen til mig! Så Martinus iøvrigt fjernsyn?

Men det betød, at jeg følte, jeg var nødt til at gøre dog noget - og meldte mig ind i en Vietnam-komité og gik i demonstrationer. Det kan godt være, det ikke hjalp vietnameserne, men det hjalp mig og en masse andre! Disse komitéer hjalp iøvrigt også mange deserterede amerikanske soldater, som i deres udvikling var færdige med krig men blev tvangsindlagt til at gøre noget, de afskyede.

En krig er formodentlig bevidstgørende også for de, der ikke er direkte involverede. Kosmologisk set ved vi godt, at man ikke er modtagelig for anti-krigs-påvirkninger, hvis man ikke i sin udvikling er nået til at føle afsky for krig pga erfaringer fra tidligere liv. Men også en talentkerne har vel brug for at få tilført lidt energi for at blive stærkere og mere fast forankret. Andre "rutiner" må jo friskes op ind imellem, før de bliver helt automatiske. Jeg følte dengang, at Vietnamkrigen fik mig til at "vågne op". Medierne og demonstrationerne gjorde sit til det og fik mig til at søge reel viden om sagen.

Det er iøvrigt opmuntrende at konstatere, hvor stærk antikrigs-holdningen er blevet i Europas befolkninger. Trods den massive krigspropaganda og de stærke appeller til frygtfølelsen, som udgår fra USA's regering for tiden, og trods de fleste EU-regeringers følgagtighed, viser undersøgelser at et ret stort flertal ønsker andre løsninger end krig. De to verdenskrige har sat sine dybe spor i Europa. Nu mangler vi dog en større udvikling af næstekærligheden overfor de nødstedte fremmede, der banker på vor dør. Irak-krisen vil måske medføre, at vi kommer til at øve os lidt mere på det felt!

Kommentar *v/ Børge Christiansen*

Martinus' svar på de nu ak så aktuelle spørgsmål om, hvorvidt det vil gavne verdensfreden at demonstrere for fred, vil nok give anledning til en del diskussion. Godt nok, for Martinus' udtalelser om dette eller hint må ikke blive til dogmer. Et dogme er jo et indiskutabelt udsagn, der opstilles hvor man een gang for alle vil undertrykke tvivl. Men Martinus ønsker jo netop, at vi skal lære at tænke selv.

Derfor er en diskussion nyttig, hvis den vel at mærke er en fordomsfri udveksling af synspunkter, og ikke udvikler sig til et verbalt slagsmål. Vi vil aldrig kunne have helt de samme synspunkter, fordi *jeg er den, jeg er* på grund af de erfaringer, jeg har haft indtil nu. Andre har haft den samme proces blot med et andet indhold, og kan derfor sagtens have andre meninger, synspunkter og holdninger. Vi har dermed alle ret - *til at være.*

Således vil den nuværende situation være et udmærket øvelsesområde for *tolerance*, der jo er den første forudsætning for en varig fred (LB I s.187). Derfor er diskussionen til gavn for udvikling mod fred. Helt personligt vil jeg ikke kunne deltage i en demonstration, da jeg ikke kan se, hvorledes jeg kan undgå at vælge side i konflikten. Mr. Bush har jo selv udtalt: "De der ikke er for os, er imod os!" Og ved at tage parti for eller imod een af parterne, gør jeg mig selv til en del af konflikten, af krigen. Jeg har dermed opnået det modsatte af, hvad jeg ville.

Mr. Bush vil jo nok være ligeglad med min holdning, men al fysisk aktivitet begynder dog som bekendt med tanken. Så kan jeg da vel bede om fred? Ja, hvis jeg lige husker at tilføje *"Dog ske din vilje"*. Hvis man funderer lidt over krigens årsag, vil man finde, at årsagen er som i alle andre konflikter: *frygt!* Netop nu demonstreres dette med al tydelighed: frygt for terror.

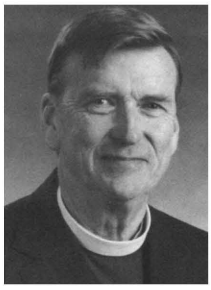
Vil man frygten til livs, må man koncentrere sig om det modsatte: Tillid. Tillid til Gud - skaberen, livgiveren, fornyeren - til fremtiden. Der vil nok komme tider, hvor det vil være svært at skabe og bevare denne tillid. Men ved, som Martinus siger, at studere den guddommelige plan kan man tilegne sig den viden, der før eller siden vil føre os frem til erkendelsen: *Alt er såre godt.*
Jeg fandt dette lille digt:

BØN FOR FRED

Gud, gør mig til redskab for din fred - så
hvor der er frygt - må jeg bringe tillid
hvor der er had - må jeg bringe kærlighed
hvor der øves uret - må jeg bringe tilgivelse
hvor der er splid - må jeg bringe forsoning
hvor der er mismod - må jeg bringe håb
hvor der er sorg - må jeg bringe trøst
hvor mørket råder - må jeg bringe lyset.

Ny reformation efterlyses

En pensioneret biskop i USA, John S. Spong, har på Internettet udsendt et opråb med forslag til, hvordan en ny reformation indenfor den kristne kirke kunne se ud. Et uddrag af dette bringes nedenstående. Spong har også skrevet en i religiøse kredse ret så omdiskuteret bog om dette sit "oprør". Den blev i forrige nummer af Impuls beskrevet af Lise Grandt, som i øvrigt nu korresponderer med Spong og har sendt ham noget Martinus-materiale, samt bedt ham om at læse Else Byskovs bog om Martinus' kosmologi, som just er udkommet på et forlag i USA.

Alt sammen for at gøre ham opmærksom på, at en meget dybtgående reformation af kristendommen faktisk allerede er sat på dagsordenen - i al ubemærkethed. Og at han ifølge den godt kan beholde en del af sin "barnetro", men at han må give slip på nogle af alle misforståelserne og forstå en masse ting på et noget dybere plan. Spong er et meget godt eksempel på et menneske, hvis evne til at tro er ved at høre op.

John S. Spong:

Reformationen i det 16. århundrede satte i virkeligheden ikke spørgsmålstegn ved noget af grundlaget i kristendommen. Katolikker og protestanter skændtes om mindre ting som "frelse ved tro alene" eller om der også hørte gerninger med, om regler vedr. præsteordinationen og lignende interne små magtproblemer. Det blev der ført grusomme krige om. Men Luther gjorde ikke noget forsøg på at reformulere den kristne tro for en ny tid.

En sådan reformulering er nødvendig i vor tid. Bibelen bygger på et forældet verdensbillede, hvor Jorden var verdens centrum, og hvor menneskeheden var under konstant tilsyn og opmærksomhed fra et guddommeligt faderligt ophav. Efter Newton og Darwin står kirken stadig med et antikveret koncept af magi, mirakler og guddommelig intervention som forklaring på alting. Det er intellektuelt uantageligt, ja uvederhæftigt.

At Jesus kom til Jorden for at betale "løsepenge" for vore synder er også blevet et utroværdigt dogme og appellerer ikke til modne menneskers ansvarlighed. At ville fastholde gamle dogmer er blevet til tankeløs fundamentalisme. Mens flere og flere unge mennesker bekymrer sig om jordens fattige folk, tømmes kirkerne. Vi er kommet til et punkt i historien, hvor en ny og nok så gennemgribende reformation af kristendommen er afgørende nødvendig.

Luther satte sine forslag, sine "teser", op på en kirkedør. Jeg sender mine teser ud på nettet i håb om at vække til debat.

1. Teismen som en vej til at definere Gud er død. Derfor er det meste teologiske snak om Gud uden mening. Vi må finde en ny måde at tale om Gud på.

2. Siden Gud ikke længere kan forstås i teistiske termer, er det blevet uden mening at prøve at opfatte Jesus som en inkarnation af den teistiske Gud. Den gamle kristologi er ubrugelig.

3. Den bibelske historie om den perfekte og færdige skabelse, fra hvilken mennesket faldt pga. synd, er post-darwinistisk nonsens.

4. Jomfrufødslen, forstået som noget biologisk, gør Kristi Guddommelighed, traditionelt opfattet, umulig.

5. Mirakel-historierne i Det Ny Testamente, overnaturlige begivenheder udført af en inkarneret Guddom, kan ikke længere godtages i en post-Newtonsk verden.

6. Opfattelsen af korsfæstelsen som et offer for verdens synd er en barbarisk ide, baseret på en primitiv fortolkning af Gud, den bør fjernes.

7. Genopstandelsen er en guddommelig akt. Jesus genopstod hos Gud og ikke i en jordisk fysisk forstand.

8. Historien om en opstigning til en himmel forudsætter et tredelt univers og kan derfor ikke overføres til en post-kopernikansk rumalder.

9. Der er ikke nogen ydre, objektiv, åbenbaret moralkodeks, nedskrevet på sten eller andet, som skal regulere vor etiske adfærd for al tid.

10. Bøn kan ikke være en anmodning til en teistisk guddom om at gribe ind i menneskenes historie på en særlig måde.

11. Håbet om et liv efter døden må adskilles for altid fra den adfærdskontrollerende forestilling om belønning og straf. Kirken må derfor ikke basere sig på skyld som motivation for ret adfærd.

12. Alle mennesker bærer i sig Guds billede og må respekteres for, hvad hver person er. Derfor må ingen ydre kendetegn, hvad enten det er baseret på race, etnicitet, køn eller seksuel orientering, bruges som basis for udelukkelse eller diskrimination

Kommentarer til John S. Spongs 12 teser

v/Gunder Frederiksen

1) - Enig. Teisme betegner troen på en personlig gud, der er adskilt fra verden og kan gribe ind i dens gang. Den tanke er verden vokset fra. Ud fra Martinus Kosmologi er Gud et altomfattende levende, alkærligt, almægtigt og alvist levende væsen, hvori vi alle "lever, røres og er". Begrebet Gud kan derfor i sin korteste form defineres som "alt der er".

2) - Enig. Jesus er Guds søn, som alle vi andre. Vi er alle sønner/døtre af Gud. Som et højt udviklet menneske med fuldt udviklet kosmisk bevidsthed var Jesus udvalgt til at være verdensgenløser og dermed stifter af Kristendommen.

3) Enig. Skabelse er en proces, der finder sted her og nu i os alle, nemlig fra en mere primitiv tilstand til en stadig mere moden. Denne skabelsesproces virkeliggøres via reinkarnation, hvor indhøstede erfaringer videreføres fra inkarnation til inkarnation.

4) Jomfrufødslen er en legende uden hold i virkeligheden. Jesus er kommet til verden på samme måde som alle andre, altså som resultat af et samleje mellem mand og kvinde og dermed sammensmeltning af en sædcelle og en ægcelle. Kønslig omgang uden for ægteskabet blev betragtet som synd, som ikke måtte sættes i forbindelse med Jesus. Derfor denne fortælling. Martinus kalder postulatet om jomfrufødsel for et "produkt af menneskelig snæversyn" eller "underkendelse af guddommeligheden i det normale kønsforhold".

5) Det er naturligt, at en materialistisk videnskab ikke kan acceptere de såkaldte "mirakler" fra det Ny Testamente. Men der sker også i dag ting, hvis forklaring ligger uden for den materialistiske videnskabs forståelsesramme, men som finder sin naturlige forklaring inden for Martinus kosmologi, hvor bevidsthed er primatet i modsætning til den materialistiske videnskab, der bygger på tilfældighed og stoffets primat.

6) Enig. Offertanken er af hedensk oprindelse og beskrevet i det gamle testamente, som Jesus tog afstand fra med ordene: "De gamle sagde øje for øje og tand for tand, men jeg siger eder, du skal elske din næste som dig selv". Jesus indførte dermed kærlighedsbudet, som han udvider med: "Elsker eders fjender, velsigne dem, som forbander eder, gøre dem godt, som hade eder og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder" (Matt. 5/44). Jesus levede selv op til kærlighedsbudet bl.a. ved på korset under de sværeste lidelser at tilgive sine fjender med ordene "Tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør".

7) Enig. Genopstandelsen er en guddommelig akt ja. Men Jesus viste sig også i en jordisk fysisk skikkelse. Martinus beskriver det i bogen Påske som en materialisation. Der var tale om så "stærke åndelige energier, at de helt gennemstrålede de fysiske materier og blev endog så stærkt synlige eller vibrerende på det materielle plan, at dette plans specielle beboere blev blændede, blev afmægtige i disse kosmiske strålers nærhed." (s. 55).- Et enestående bevis på åndens magt over materien, som også viser, at døden er en illusion. Livet er evigt, og livets evighedsnatur opretholdes i kraft af reinkarnationsprincippet.

Jesus på lidelsens vej. (Tiepolo 1696-1770). Kaiser Friedrich Museum, Berlin.

8) Jesu Himmelfart er bl. a. beskrevet i Apostlenes gerninger 1. kap. Vers 8 - 10, hvor der står, at Jesus efter sin afskedstale til apostlene, hvor han siger, at de skulle være hans vidner "blev optagen, medens de så derpå, og en sky tog ham bort fra deres øjne". Fænomenet er blevet sat i forbindelse med dematerialisering, men kan naturligvis ikke forklares ud fra naturvidenskaben.

9) Uenig. Der har i mere end et halvt århundrede eksisteret det, John Spong efterlyser, nemlig i form af Martinus Kosmologi. Værket, der er på 7 store bind på i alt ca. 3000 sider, er en logisk fremstilling af verdensaltets struktur, hvor logik og kærlighed går hånd i hånd med hinanden. I klare videnskabelige analyser vises, at hvad der er logisk er også kærligt og omvendt: hvad der ikke er logisk er heller ikke kærligt. Derved er skabt den objektive moralkodeks, der efterlyses. Den er frit tilgængelig for alle i form af det værk, som i alt omfatter op mod 30 bind og flere hundrede artikler fra Martinus egen hånd. Det samlede værk, der har fået titlen Det tredje Testamente er oversat eller under oversættelse til 16 forskellige sprog.

10) I Martinus' åndsvidenskabelige verdensbillede er bøn udtryk for korrespondance med den Gud "hvori vi alle røres og er", men bønhørelse finder sted i overensstemmelse med universelle love og principper, som er på linie med sætningen: ske ikke min, men din guddommelige vilje.

11) Enig. Liv efter døden er ikke adfærdsbetinget. Livet er evigt og altomfattende, og det gælder naturligvis alle levende væsener. Livets evighedsnatur opretholdes i kraft af reinkarnationsprincippet, der er knyttet til loven om skæbne eller karma, der i sin enkleste form lyder således: "Som du sår, skal du høste."

12) Enig uden forbehold.

En ny kultur på vej?

Martinus sagde i et foredrag <u>d. 6.oktober 1941</u> bl.a. følgende:
(bygger på et stenogram af Hans Bønnelycke m.fl.)

„Nu da den gamle verdenskultur er ved at bryde sammen, må der bygges en ny op på basis af de erfaringer, menneskene har indvundet. En ny kultur skal bygges op på basis af realiteter. Den må ikke føre til nye myrderier, arbejdsløshed, fattigdom, overdreven luksus og rigdom, men derimod til sund ligevægt og kærlighed mellem menneskene, således at en virkelig fred og harmoni kan blive til en kendsgerning.

For at denne harmoni kan blive fuldkommen i den del af menneskeheden, der er vokset ud over de materielle facitter og vil have noget, den kan forstå er absolut virkeligt, så må de mennesker, der skal være med til at bygge den ny kultur op, tilegne sig disse ting. Disse mennesker er Jordens Salt. Væsnerne bæres af en åndelig kraft, der stråler direkte ned på Skandinavien fra Mælkevejens centrum.

Jordkloden bliver for tiden forsynet med overordentlig stærke kræfter, der skal bevirke den ny kulturs fødsel. Og det er på grundlag af disse kræfter, at mit arbejde bliver til. Hvis ikke disse kræfter var til stede, ville det være ganske udelukket, at jeg kunne opleve disse realiteter i min fysiske hjerne.

Disse kræfter har deres centrum her i Danmark og de omliggende lande. Det er her, der vil blive brug for dem, fordi vi her befinder os i krigens umiddelbare nærhed. Det er her, jeg mener her i Europa, at menneskene er undergivet den mest forcerede udvikling, der bevirker, at de får de sidste manglende erfaringer, der vil bringe dem til at råbe: Hvad er sandhed? Hvad skal vi gøre for at bringe fred på Jorden? Her vil råbet blive så stort, som det aldrig før i historien har været hørt. Derfor er det, at den kosmiske verdensimpuls virker direkte på dette område.

Talsmanden, den hellige ånd, som faderen vil sende, er - som jeg så ofte har sagt - ikke en person, men en kosmisk kraft. Den er bevidsthed. Den er tankearter, den er den åndelige materie, gennem hvilken de højeste åndelige kræfter kan skabe den højeste viden om Guddommen og universet. I denne høje åndelige materie skabes de analyser, der udtrykker universets højeste facitter.

Det vil derfor være nødvendigt for mennesket at indstille sig på at udvikle sin hjerne til en sådan tilstand, at det kan bruge den til at opfatte disse energier, så at det derigennem kan komme til at forstå de kosmiske analyser og igennem dem alt det, der sker omkring det."

Komentar *v/Ruth*

Europa lærte åbenbart ikke helt så meget af krigen, som Martinus forudsatte dengang vi var midt i begivenhederne!

Maria åbenbaringerne - I Fatima

v/ Joy Persson
(Fra bogen "Profetier for det nye Årtusind" af Elizabeth Clare)

Det var d. 13. maj 1917. I Europa rasede den første verdenskrig, og i Rusland forberedte bolsjevikkerne deres Oktoberrevolution. Portugal var hjemsøgt af uro og forandringerne under skiftende ustabile regeringer. Alt så sort ud. Da var det, at Maria viste sig for tre unge fårehyrder, der passede deres får på en mark ved en lille landsby nær det senere så berømte pilgrimssted - Fatima.

Pludselig så de foran sig i toppen af et lille træ en lysende kugle, og inden i kuglen var der en smuk dame, som de senere beskrev således: "Det var en dame helt i hvidt, mere strålende end solen, og som udsendte lysstråler, der var klarere og stærkere end et krystalglas fyldt med vand og gennemlyst af solens blændende stråler. Hun så ud som var hun lavet helt af lys."

Hun talte til dem og opfordrede dem til at bede hver dag for fred i verden og afslutning på krigen. Hun sagde, at hun ville vise sig igen d. 13. i de følgende fem måneder, og i oktober ville hun udføre et mirakel.

Disse begivenheder rygtedes snart, og både kirken og regeringen forsøgte at få de tre unge hyrder, der kun var en halv snes år, til offentligt at tilbagekalde disse røverhistorier, der endda af kirken blev kaldt "djævelens værk". Regeringen var ikke bedre, den var kommet til magten i 1910 og forfulgte kirken, så de påstod det var en sammensværgelse. Og d. 13. august - datoen for Marias fjerde tilsynekomst, og hvor folk imidlertid var strømmet til i tusindvis - blev børnene bortført, forhørt og truet på livet. De ville blive sat i fængsel og "kogt i olie", og man lod dem endda enkeltvis gå deres formodede død i møde, idet man fortalte dem hver især, at det foregående barn allerede var dræbt!

Men på intet tidspunkt lod børnene sig ryste, og til sidst blev de sendt hjem. (Det var dog et fremskridt siden middelalderen!) Derefter kom Maria igen til dem d. 19. august og lovede dem et mirakel ved sit sidste besøg i oktober.

Solmiraklet

D. 13. oktober oprandt, og 70.000 mennesker var tilstede for at overvære det lovede mirakel. Vejret var vådt og koldt. Mange havde tilbragt natten ude og var gennemblødte. Men ved middagstid holdt regnen op, og Maria viste sig og talte til børnene. Mens hun talte, kom solen frem, og de mange mennesker så til deres forbløffelse et uforklarligt syn:

"Lysstråler i alle regnbuens farver strålede ud fra solen, strøg hen over himlen og farvede skyerne, klipperne, træerne og menneskemassens opadvendte ansigter. Så begyndte solen at rotere som et kæmpemæssigt ildhjul. Tre gange stoppede den hvirvlende sfære og genoptog så sin vilde dans på himlen. Men det var kun begyndelsen på dramaet. Pludselig begyndte den at siksakke mod jorden, og tilskuerne skreg af rædsel, mange faldt på knæ - gik jorden under? Men så hævede solen sig igen til sin normale position og lyste så kraftigt, at man ikke kunne se mod den. Folk i menneskemassen, som var blevet gennemblødt af nattens regn, var nu fuldstændigt tørre."

Hemmelige budskaber

Maria havde under sine tilsynekomster advaret om "en stor straf", der kunne komme over verden, og d. 13. juni gav hun børnene et hemmeligt budskab, som de ikke talte om offentligt før ti år senere, da Lucia - en af seerne - afslørede en del af hemmeligheden. Disse budskaber var indtil da blevet opbevaret hos deres skriftefar til videregivelse til biskopperne og Paven i Rom - som imidlertid intet havde foretaget sig mht Marias opfordring til at følge hendes fredsplan, der bl.a. skulle frelse Rusland for den skæbne, der siden overgik det.

Lucia beskrev første del af den skræmmende vision hun fik, som viste et ildhav, der så ud som om selve jorden ville forsvinde. Og de så et utal af sjæle i et stort flammende hav. Om den første verdenskrig sagde Maria, at den ville slutte, men hvis menneskene ikke forbedrede sig, ville der ikke gå lang tid, før en ny og endnu frygteligere krig ville bryde ud. Og hun præciserede det: "Når I ser en nat, der oplyses af et ukendt lys, skal I vide, at dette er det store tegn fra Gud om, at revselsen af verden for dens mange forseelser er forestående gennem krig, hungersnød og forfølgelser ..."

Hun beder om "indvielse af Rusland til mit ubesmittede hjerte" for at hindre alt dette, og siger videre, at hvis hendes råd blev fulgt, ville der herske fred, men hvis ikke "vil Rusland sprede rædsel i hele verden, fremkalde krige og forfølge kirken. De gode vil lide, og forskellige nationer vil blive udslettet."

Tre måneder senere tog bolsjevikkerne magten i Rusland, i 1918 blev zaren og hans familie myrdet, og i 1922 blev Sovjetunionen dannet - med alt hvad deraf fulgte.

Maria havde dog i 1917 sagt, at hun ville sejre til sidst, "den hellige fader vil vie Rusland til mig, det vil blive omvendt, og en tid med fred vil blive tilstedt menneskeheden."

Det varede dog længe, før paverne tog sig sammen til at følge Marias råd. Vi skal helt frem til 1994, hvor pave Johs. Paul II viede verden til Maria - og mange tilskrev denne handling Sovjetunionens opløsning i 1994! Dog havde diverse paver siden 1942 givet forskellige velsignelser, men aldrig helt som Maria havde foreskrevet, med paven og alle biskopper samtidigt, selv om Lucia mange gange havde opfordret til det.

Og derfor gik det, som det gik? Tja, hvem ved?
Ét synes måske at være sikkert, at det er samtidigheden og en bevidst koordineret bøn, påkaldelse, velsignelse og enighed om målet, der er forudsætningen for, at noget skal lykkes. En okkult lov, som Maria selvfølgelig har kendt.

En tredie "hemmelighed"

De unge seere fik i 1917 betroet endnu en "hemmelighed", som endnu ikke er afsløret, skønt den blev nedskrevet i 1943 og angiveligt skulle have været åbenbaret i 1960. Den blev forseglet og anbragt i biskoppen af Fatimas arkiv og siden sendt til Rom. Pave Johs. 23. skal efter sigende have læst den, men 1960 kom og gik uden et ord fra ham eller kirken om denne "hemmelighed", som altså endnu er et mysterium. Hvad mon det er for en farlig "kontroversiel" hemmelighed, man selv ikke i vor tid vil offentliggøre? Hvad var det for et budskab, Maria ønskede afsløret for verden i 1960?

Der har været et utal af gætterier lige siden, f.eks. publicerede den tyske avis Neues Europa i 1963, hvad den hævdede var et uddrag af dette budskab. Og denne version forudsagde atomkrig, ragnarok eller i det mindste store naturkatastrofer. Men den omfattede også en alvorlig advarsel om, at kirken og menneskeheden må udfordre forankret ondskab, hvorend den viser sig.

Profetier er jo varsler, der kan og skal gøres noget ved, ikke nagelfaste udsagn om uafvendelige begivenheder. Maria ønskede at vække verden med sine Fatima-budskaber: "I har glemt, at I med bøn og faste kan afværge krige og ophæve naturlove."
Det lykkedes ikke dengang i 1917. Derfor kom hun igen i 1981 - til Medjugorje, i Bosnien-Herzegovina. Mere om det i næste nummer.

Det "ukendte lys"

Med til historien fra Fatima hører også det interessante fænomen, som åbenbart er veldokumenteret: Om aftenen d. 25. januar 1938 blev det "ukendte lys", som Maria havde sagt ville varsle krig, hungersnød og forfølgelser, til en realitet. Den nat blev himlen oplyst af et uheldsvangert rødt skær i fem timer. Fænomenet blev observeret over hele Europa og dele af Amerika, Asien og Afrika.

Mindre end to måneder efter, d. 12. marts 1938, invaderede Hitler Østrig, og d.1.september 1939 invaderede han Polen. Så erklærede England og Frankrig krig.

PS

Da en af seerne blev spurgt om, hvad der stod i den sidste profeti, som skulle have været afsløret i 1960, blev der svaret: "Det står i Johs.' åbenbaring, læs den."
I Impuls 2/1995 skrev vi om Barbara Marx Hubbard's nyfortolkning af Johs.' åbenbaring, som hun havde fået kanaliseret. I hendes bog "Revelation" står bl.a.: "Harmagedon, I kære, er det grusomme skrift, som du og jeg nu omskriver. Ja, det er muligt at "dæmoniske konger vil gå ud til jordens konger" og friste dem med mirakuløs magt til at kontrollere folkene. Denne fristelse til selvisk kontrol hos magthaverne fører til slaget ved Harmagedon.

Den fremtid, Johs. så, er den værst tænkelige for jordens folk. Det er et negativt scenarium som kan afværges. Åbenbaringernes bog beskriver den voldelige vej til Det nye Jerusalem som i Sodoma og Gomorrah. "The Book of Co-creation" beskriver den kærlige vej til samme tilstand, hvor de gode skaber et kraftfelt så stærkt, at selv Guds "faldne engle" genopstår og vender tilbage til Gud."

"Hvis menneskene fortsat opfører sig som de gør nu, vil Johs' profeti med sikkerhed blive opfyldt: menneskeheden vil tage den voldelige vej til himlen. Hvis menneskene imidlertid ændrer deres adfærd, vil Johs' profeti blive afværget: den vil have tjent som en mægtig advarsel om at ændre kurs i tide."

Vølvens spådom

v/Gunder Frederiksen

Der er i øjeblikket mægtige spændinger i verden, og det er svært at skue ind i den allernærmeste fremtid. Men måske kan vi få hjælp af den islandske spåkvinde, der går under navnet Vølven, og som har ry for at præstere ret præcise forudsigelser. Hun er i år blevet interviewet af en journalist. Og redaktionen har fået tilladelse til at bringe resultatet i IMPULS. Det bringes her ordret, som vi har modtaget det:
"Verden er optaget af præsident Bush's krigsintentioner. Han er i færd med at hævne sin fars tabte krige. Amerikanerne vil selvfølgelig invadere Irak med uforudsete konsekvenser, men ikke alle er enige med den amerikanske administration i denne sag, og Bush's popularitet vil blive reduceret. Bush vader frem, og det bliver hans fald før eller senere.
Tony Blairs popularitet vil gå tilbage, og i hans egen administration er der mange, der ikke er enige i hans politik.
USA's kamp mod terrorisme vil fortsætte, men de kommer til at opleve mere terrorisme, og der vil gå lang tid, før de kan sige sig fri fra denne trussel.
Sådan som jeg ser det, er Osama bin Laden afdød, så der er andre, der vil styre terrornetværket.
Jeg føler, at England også vil blive ramt af terrorisme. Jeg sagde sidste år, at jeg så Big Ben i den forbindelse, og det ser jeg stadigvæk.
Det ser ikke så godt ud med ufreden i Mellemøsten, så vidt jeg kan se. Irak og andre steder vil blive involverede. Denne krig vil have betydning for hele verden rent økonomisk, pga. den mængde olie der findes i området, og vi har brug for. Jeg har en dårlig fornemmelse omkring hele denne situation, og ber hver dag til , at dette ikke bliver startskuddet til den tredje verdenskrig."
Vølven er ikke så glad for at tale om disse ting, at hun har bange anelser, og mener at der kan blive tale om mange års ufred.
Omkring EU siger hun, at i Norge vil man diskutere meget omkring optagelse i unionen, men det vil dog ikke ske de første par år.
Sverige vil gå til valg om den europæiske mønt, og den vil efterfølgende blive indført.
Vølven er meget bekymret over fiskestanden omkring EU landene, og omtaler hvor meget vi har ødelagt livet i havet med miljøforurening."Vi kommer til at opleve konsekvensen af denne ødelæggelse i de kommende år."
"Jeg ser sygdom hos Fidel Castro på Cuba, og jeg er ikke sikker på, at han stadigvæk sidder ved magten ved udgangen af 2003."
"Jeg ser en opgang i den tyske økonomi, som er meget positivt i forhold til en stigende økonomisk krise over hele verden".
(Prins Håkons kone, Mette-Marit vil føde på året, kronprins Frederik bliver ikke gift i år, og prins Henrik synes stadigvæk, at han mangler opmærksomhed og vil søge mere til en isolation i Frankrig).

Var Martinus mystiker?

Hvordan skal vi betegne Martinus i rollen som fortolkeren af de kosmiske love og den åndelige og fysiske virkelighed, som han har beskrevet i sit livsværk "Det Tredie Testamente"?

v/ Kurt Christiansen

I Kosmos nr. 12, 2002 skrev Knud Højgaard en artikel med overskriften: "Var Martinus mystiker?" I artiklen gennemgår Knud Højgaard de betegnelser, man gennem tiden har brugt for at karakterisere Martinus, specielt som det menneske, der via sin kosmiske bevidsthed forstod de kosmiske love, forstod såvel den åndelige som fysiske virkelighed, og beskrev dette i sit livsværk "Det Tredie Testamente". Jeg nævner dette, fordi det netop er denne side af Martinus som menneske, der giver problemer, når man vil finde en korrekt betegnelse for ham.

Højgaard kom til det resultat, at man ikke kan kalde Martinus mystiker. Heri er jeg helt enig med Højgaard og hans begrundelser. Højgaard mener dog, at hvis man modificerer begrebet mystiker lidt og siger "en moderne mystiker", er det lidt bedre, men stadig langt fra godt nok.
Som vi ved, har man også brugt betegnelser om Martinus, hvor ordet "intuition" indgår, da det jo netop var på grund af sin intuition, at Martinus blev i stand til at gennemføre sin livsopgave.
Per Bruus Jensen har, som Højgaard nævner, brugt betegnelsen "en moderne mystiker og intuitionsbegavelse" i sin nylig udgivne bog "Sol og Måne", og bruger den fortsat i sin sidste bog "Mennesket og den skjulte Gud".

Knud Højgaard slutter sin artikel med at konstatere:

"Jeg ville nok anvende betegnelsen "Martinus - (den danske) forfatter og intuitionsbegavelse". Helt tilfreds med denne betegnelse er jeg dog ikke; men den helt oplagte "korte betegnelse" findes nok ikke".

Da jeg læste Højgaards konklusion, fik jeg intuitivt den impuls, at der virkelig findes en kort, god og dækkende betegnelse for Martinus, som forfatter til "Det Tredje Testamente".

Martinus var "Intuitions-kosmolog"

Vi er sikkert alle enige om, at det var Martinus intuitionsevne (intuitionsenergi), der gav ham mulighed for at få de nødvendige kosmiske oplevelser, som han derefter transformerede til begreber, som er forståelige for almindelige mennesker i sit livsværk Det Tredje Testamente.
Jeg er af den opfattelse, at begrebet "kosmisk bevidsthed" netop betegner den tilstand, at et væsen er i besiddelse af en ekstrem højt udviklet intuitionsevne. Når jeg ikke bruger udtrykket "højeste intuitionsevne", er det fordi jeg mener, at intuitionsevnen (intuitionen), trods alt, først er på sit højeste i den "guddommelige verden", hvor intuitionsenergien er på sit højeste. I forhold til almindelige menneskers intuitionsevne var Martinus intuitionsevne imidlertid ekstrem stor.
På mig virkede betegnelsen "intuitions-kosmolog" med det samme helt logisk, men for at sikre mig imod at der skulle være nogen problemer med den autoriserede sprogbrug, gik jeg ind og så på definitionerne af de to ord "intuition" og "kosmologi".

Definition af ordet "intuition"

Poul Kastrup: "Okkult Leksikon", Strubes Forlag 1986 definerer ordet intuition således:
"...Evnen er karakteristisk derved, at den kommer til sit resultat ad veje, der er hævet over det sædvanlige følelsesliv og over den almindelige, logiske tanke. Det er således muligt at komme til forståelse og erkendelse af en sandhed ad intuitiv vej, uden at man nødvendigvis behøver at spekulere sig til den. I Martinus' åndsvidenskab har denne evne hjemme i den "guddommelige verden" (5. grundenergi)...".

Poul Kastrups definition er stort set samstemmende med definitionerne i Ordbog over det danske Sprog, 1929, Salmonsens Konversationsleksikon, 1923, Nudansk Ordbog og Den store danske Encyklopædi.

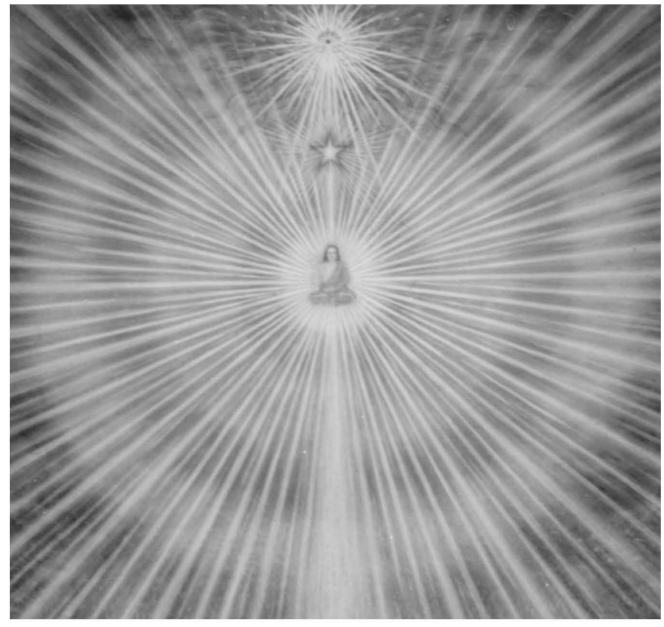
Vi ser, at udtrykket intuition er fuldt dækkende for den måde, Martinus fik sin viden på. Hans arbejde bestod derefter i at formulere og nedskrive det, han oplevede således, at almindelige mennesker har mulighed for at forstå det.

Definition af ordet "kosmologi"

Poul Kastrup skriver i sit ovennævnte leksikon, at "Kosmologi er læren om verdensaltet, dets oprindelse og udvikling".
Ordbog over det danske Sprog, 1929 har ikke ordet med.
I Salmonsens Konversationsleksikon, 1923 står der:
"Kosmologi, en navnlig i den ældre Filosofi forekommende almen lære om Verden som helhed, dens Oprindelse og Udvikling, dens Bestanddele, de Kræfter, der virker i den, de almene Love, der gælder for den, etc."
Disse definitioner passer helt godt, når vi tænker på, at Martinus skrev sin kosmologi, som vi betegner "Martinus kosmologi", "Det Tredje Testamente". Går vi til nyere definitioner af ordet kosmologi, har vi en fortolkning i Nudansk Ordbog, som er en overgangsform til en ny definition af ordet. I denne ordbog står:
"Kosmologi: Studiet af universets struktur og udvikling".
Man skal her lægge mærke til, at der ikke er nævnt noget om universets opståen, kun om dets struktur og udvikling.
I Den store danske Encyklopædi, som er det nyeste værk, vi har, står der:
"Kosmologi, lære om Universets materielle struktur og rum-tidslige opbygning. Ofte dateres de vestlige kosmologiers oprindelse til Thales fra Milet (500-t. f. Kr.)...".
Derefter gennemgås den historiske udvikling.
Jeg foreslår, at ordet kosmologi fortsat anvendes, idet begrebet kosmologi af de fleste mennesker opfattes i den klassiske betydning. Det er også i denne betydning begrebet bruges, når man taler om Martinus kosmologi og at Martinus skrev sin kosmologi.

Hvis man stadig kan acceptere, at Martinus skriftlige arbejde kan betegnes som hans kosmologi, vil benyttelsen af betegnelsen kosmolog om Martinus som person, være fuldt korrekt. En kosmolog er jo en person, der arbejder med kosmologien på samme måde, som en mineralog arbejder med mineralogien, en dendrolog arbejder med dendrologien, og en zoolog arbejder med zoologien. På denne måde antyder betegnelsen kosmolog, en person med et arbejdsområde (kosmologien) der ligger på linie med de andre tre og peger hen imod, at det er et videnskabeligt arbejdsområde. Netop denne antydning passer godt ind i Martinus tankegang. Han har jo altid påpeget sit arbejdes videnskabelige natur.

Med det her beskrevne føler jeg, at jeg har fast grund under fødderne til at foreslå betegnelsen intuitions-

kosmolog som den mest præcise og dækkende korte betegnelse for Martinus som person, i relation til hans arbejde med kosmologien.
Om man så vil bruge den "tydeliggørende bindestreg" til at adskille de to ord eller ej, er mindre væsentligt, men bindestregen gør dobbeltbetegnelsen lettere forståelig.
Man kan sige, at den betegnelse, jeg her foreslår, er uromantisk. Den er ikke så umiddelbart spændende. Den taler ikke så meget til menneskets fantasi som ord, der inkluderer betegnelsen mystiker eller moderne mystiker.
Det er efter min opfattelse helt forkert, og meget uheldigt, at betegne Martinus som mystiker. Intuitions-kosmolog er en kort, præcis og, i hvert fald i klassisk sprogbrug, en fuldt dækkende betegnelse for Martinus som kosmisk forsker. Og det er netop i fuld overensstemmelse med det faktum, at vi i almindelighed bruger betegnelsen Martinus kosmologi om hans livsværk.

Betegnelsen Intuitions-kosmolog gør det dog ikke på nogen måde lettere for mennesker, der ikke har beskæftiget sig med Martinus arbejder, at gennemskue, hvad der egentlig er tale om. Det indebærer, at selv om man bruger betegnelsen intuitions-kosmolog om Martinus, er det stadig nødvendigt at supplere denne med en mere uddybende forklaring.

Martinus var ikke mystiker i traditionel forstand!

Det er efter min opfattelse i modstrid med de faktiske forhold at betegne Martinus som mystiker, uanset på hvilken måde man vil indhylle ordet. Betegnelsen mystiker, giver efter min mening mennesker, der ikke kender til Martinus arbejde, en forkert opfattelse af ham og hans livsværk.
Når jeg siger, at det er i modstrid med de faktiske forhold at kalde Martinus en mystiker, vil man måske sige, at han opfylder kriterierne for denne betegnelse, henset til dette

ords/begrebets definition, som den gives i ordbøger og leksika.
Lad os derfor se på de definitioner, der gives i sådanne værker.

I Ordbog over det danske Sprog 1929 står der:
"Mystik, filosofisk el. religiøs åndsretning, der ved grublen eller selvfordybelse (hensynken i følelsen) søger umiddelbar erkendelse af det højeste (det oversanselige), det guddommelige el. umiddelbar åndelig forbindelse med guddommen;..."
"Mystiker, en af mystik præget person; tilhænger af en mystisk retning..."

I Salmonsens Konversationsleksikon, 1923, står der:
"Mystik, er betegnelsen for en filos. åndsretning og ofte tillige en religiøs adfærd, ved hvilken man søger en umiddelbar erkendelse af det højeste (el. religiøst: en umiddelbar forbindelse med guddommen). Den vrager altså dels den sædvanlige tænknings videnskabelige (metodisk-logiske) fremgangsmåde og erstatter forskningen med grublen,..."

I Den store danske Encyklopædi, som er det nyeste værk, vi har, står der:
"Mystik. Der findes ingen præcis og alment accepteret bestemmelse af mystik og mysticisme. I dagligsproget bruges begge ord bredt om noget mærkeligt og hemmelighedsfuldt og ofte på en måde, der udtrykker en afstandstagen.
I åndshistorien er begrebet mystik blevet præget og udviklet gennem såvel klassisk græsk filosofi som kristendommen og andre religioner.
Generelt betegner det
1) dels tro på muligheden af en oplevelse af eller forening med det guddommelige, det værendes urgrund, intetheden eller altet (kosmos), dels udøvelse af særlige erkendeevner, der ligger på kanten af eller uden for sindets normale evner, og som sætter mennesket i stand til at realisere denne mulighed, foruden
2) selve tilstandens eller oplevelsernes beskrivelse, ofte i metaforisk eller digterisk form..."

"Antik filosofi. Ordet mystik var oprindelig nøje knyttet til mysteriereligionerne og omfattede således den indviede "mystikers" erfaring af en højere virkelighed i et kultisk fællesskab; det antog derfor betydningen skjult eller hemmelig..."

Efter et første øjekast på definitionerne af begrebet mystiker, vil man måske fastholde, at Martinus var en mystiker.
Ved en nøjere vurdering af definitionerne, bør man specielt lægge mærke til definitionen i "Ordbog over det danske Sprog", hvor "mystik" og "mystiker" er defineret.

Vi skal her tænke på, at Martinus ikke søgte forbindelse med det guddommelige ved grublen eller selvfordybelse. Han havde en almindelig menneskelig kontakt med det guddommelige fra barns ben. Som 30-årig fik han med et slag den specielle kontakt med det guddommelige, gennem sin indvielse, som vi betegner "kosmisk bevidsthed". Han hverken grublede sig til den eller fik den gennem en livslang "fordybelse". Han fik den stort set momentant. Den indsigt og forståelse, han derefter fik løbende, når han ønskede det, og som han udmøntede i sit hovedværk "Det Tredje Testamente", var baseret på kontante spørgsmål og øjeblikkelige svar.

Betegnelsen mystiker, som den er defineret i denne ordbog, passer overhovedet ikke på Martinus. Han var hverken "en af mystik præget person" eller "tilhænger af en mystisk retning".

I definitionen af mystik i Salmonsens Konversationsleksikon, 1923 betegnes mystik som "en åndsretning og ofte tillige en religiøs adfærd, ved hvilken man søger en umiddelbar erkendelse af det højeste (el. religiøst: en umiddelbar forbindelse med guddommen)." Heraf må vi læse, at en mystiker er en person, der gennem livet beskæftiger sig med en åndsretning, eventuelt forbundet med en religiøs adfærd, hvorigennem han søger en selvudvikling og en umiddelbar erkendelse af det højeste.
Hvis man herud fra siger, at Martinus var mystiker, flytter man ham fra formidlerens/lærerens (den indviedes) rolle til elevens rolle.

Det er i hvert fald min opfattelse, at Martinus som sjæl betragtet havde hele den kosmiske viden til rådighed inden han inkarnerede. Ved inkarnationen blev denne viden, i første omgang, afblændet for ham, fordi han skulle inkarnere som et almindeligt menneske. Han fik derefter igen denne viden til rådighed via sin kosmiske bevidsthed (afblændingen blev igen fjernet). Han kunne nu igen trække på det uendelig store kosmiske lager af viden, når han ønskede det.

Ser vi i Den store danske Encyklopædi, som er det nyeste værk, ser vi for det første, at mystik nu i daglig sprogbrug er et begreb, der dækker over "noget mærkeligt og hemmelighedsfuldt og ofte på en måde, der udtrykker en afstandstagen".
Som vi ser, har indholdet i begreberne nu taget en drejning, der gør begreberne endnu mere uspiseligt som betegnelse for Martinus og hans kosmologi.
Denne drejning af begreberne må også klæbe til en person, der betegnes som mystiker, idet en mystiker må være en mystisk person, der beskæftiger sig med og dyrker mystikken henset til det nye indhold i begreberne. Herud fra mener jeg, at jeg med rette kan sige, at Martinus ikke var mystiker.

Martinus kæmpede sig ikke til kosmisk bevidsthed

Hvis man fastholder, at Martinus skal have betegnelsen mystiker, fokuserer man, så vidt jeg kan se, specielt på Martinus kontakt med det guddommelige, og hans kosmiske bevidsthed som et mål i sig selv. En kosmisk bevidsthed som man kan sige, han fik som en "mystisk oplevelse".

Man kommer hermed til at pådutte ham, at han har opnået dette mål gennem livsforløbet, via en "slidsom" og livslang udvikling. Jeg ved godt, at den, der siger det, ikke opfatter det sådan, men betegnelsen vil nok medføre, at den, der ikke kender til Martinus, vil opfatte det sådan, og det er uheldigt, fordi det jo netop er i sådan en situation, at det rigtige ordvalg er særlig vigtig.

Martinus livslange arbejde var absolut slidsomt, henset til hans bestræbelser for at formulere sin kosmologi på den bedste måde. Hans udvikling var derimod ikke slidsom og livslang. Han fik tilbagegivet den udvikling, han havde opnået gennem tidligere liv, næsten momentant, ved at han fik kosmisk bevidsthed.

Han var fra barns ben et dybttænkende menneske, der bad til gud, men ikke for at opnå en højere udvikling i forhold til andre mennesker.

Den faktiske situation var, at Martinus, med et slag fik kosmisk bevidsthed, og at det kun var et værktøj, som det guddommelige gav ham i hænde, for at han kunne udføre det arbejde og nå det mål, som var hans opgave, nemlig at give menneskene en sammenhængende og logisk forståelig indsigt i universet, de kosmiske love og den åndelige og fysiske virkelighed, og dermed alt levendes forhold til guddommen. Et værktøj han ikke skulle kæmpe for at få og bevare, men frit kunne bruge under den forudsætning at han levede i overensstemmelse med alkærligheden. En forudsætning han ikke havde problemer med at opfylde, eftersom han, så vidt jeg kan se, må være forudbestemt til sin opgave.

Jeg vil dog fuldt ud acceptere, at man betegner Martinus' indvielse, hvorved han fik kosmisk bevidsthed som en "mystisk oplevelse". Den er af samme art, men på et helt andet niveau end de oplevelser som en række religiøse og dybttænkende mennesker har haft gennem tiderne. Sådanne mystiske oplevelser rubriceres under religionsfænomenologi og betegnes med en vis ret som mystiske, set fra et almindeligt menneskes synspunkt.

Det er min opfattelse, at hvis man fæstner betegnelsen mystiker på Martinus, kommer man til at bytte om på læreren og eleven. Vi skal være opmærksom på, at definitionerne, som vi finder i bøgerne, er udformet på basis af situationer (mennesker), som nok var mere udviklede end menneskene på deres tid i almindelighed, men ingen af dem var virkelige mestre som Martinus (så vidt jeg ved, betegner man ikke Kristus som mystiker). De måtte alle arbejde med sig selv og derved udvikles. Dette arbejde medførte i en række tilfælde, at de fik en "mystisk oplevelse". Deres arbejde og indsigt var forbilledlig for deres omgivelser. Deres indsigt var også i nogen grad mystisk, og derfor også i en vis udstrækning uforståelig for omgivelserne. Martinus hører ikke til denne kategori. Vi skal endvidere være opmærksomme på, at alle de mennesker, der har dannet grundlaget for det begreb, som udtrykkes ved ordet mystiker, tilhører den gamle verdensimpuls, som var baseret på tro, og ikke på reel forståelse. Disse mennesker, deres udsagn og forklaringer, virkede derfor mystiske på deres medmennesker.

Martinus taler til menneskenes sans for logik

Martinus er indbegrebet af den nye verdensimpuls, hvis forklaringer og redegørelser er samlet i "Det Tredje Testamente". Værket er udformet på en måde, som skal give mennesker forståelse og indsigt. Indholdet taler til menneskers intelligens og logiske sans, og udsagnene kan i en vis udstrækning efterprøves af det enkelte menneske. Efter min mening vil det alene af den årsag, være forkert at benytte den gamle verdensimpuls' begreb "mystiker" på formidleren af den nye verdensimpuls: Martinus.

Endnu mere uheldig bliver ordet mystiker som betegnelse for Martinus derved, at sprogets udvikling har påvirket begrebets indhold, således som der er anført i Den store danske Encyklopædi, således at

"I dagligsproget bruges begge ord (mystik og mysticisme) bredt om noget mærkeligt og hemmelighedsfuldt og ofte på en måde, der udtrykker en afstandstagen."

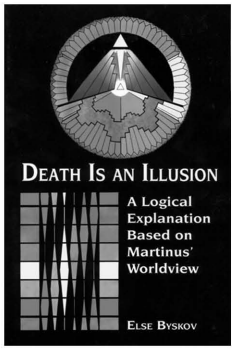
Denne drejning vil være med til at give mennesker opfattelsen af, at det, Martinus har skrevet i sin kosmologi, er mystik af en sådan art, at indholdet ikke er til at tage og føle på og tilhører gruppen af åndelige retninger, som er umiddelbart uforståelige for ikke indviede mennesker. En sådan opfattelse svarer slet ikke til det, jeg ser i Martinus kosmologi.

Jeg håber, at jeg hermed, på en klar, logisk og forståelig måde, har kunnet beskrive det fejlagtige i, samt ulemperne ved, at give Martinus betegnelsen "mystiker". Som nævnt fo-reslår jeg i stedet betegnelsen intuitions-kosmolog.

af Kurt Christiansen

Om bøger

DEATH IS AN ILLUSION
(Døden er en illusion.
En logisk forklaring baseret på
Martinus' Verdenssyn)
af Else Byskov

358 sider, kr. 175,00
Udkommet dec. 2002 hos
Paragon House, USA

v/ Lise Grandt

Efter et omfattende studium af Martinus' arbejder har Else Byskov skrevet et sammendrag på engelsk af hele Martinus' kosmologi. Det er blevet til en flot bog, som jeg har læst med stor interesse. Naturligvis må en sådan bog bære præg af forfatterens personlige opfattelse af stoffet, hvilket Else Byskov da også understreger ved at påpege, at hun har forklaret Martinus' verdensbillede med sine egne ord og sådan, som hun har forstået det, hvilket er helt i Martinus' ånd.

Bogen, som er udkommet i USA, indeholder såvel noter som litteraturfortegnelse og indledes efter traditionel amerikansk skik med tak til alle, som har gjort bogen mulig. Else Byskov fortæller derefter kort og meget morsomt om sine egne behov for allerede som barn at få en logisk forklaring på, hvem vi er, og hvorfor vi er her, idet hun i sin familie oplevede to modsatrettede livsholdninger, som gjorde hende forvirret. Hendes mormor, som holdt den religiøse fane højt, prøvede forgæves at „frelse" sin datter og barnebarn fra fortabelse, blandt andet fordi Else Byskovs far arbejdede i underholdningsbranchen med revyer. Mormoderens indstilling til livet gav indtryk af, at alt, som var rart, var forbudt, og næsten alt, hvad man foretog sig, var syndigt og ville føre direkte til helvede. Man skulle helst leve et glædesløst liv.

Hendes far derimod berørte aldrig emnet synd, han var en glad mand, som ønskede at nyde livet. Og den holdning blev også hendes. Hun etablerede sit eget, private forhold til Gud uden brug af mormoderens „mellemmænd" altså præsterne, og som voksen blev hun ateist og meldte sig ud af folkekirken. Hun følte sig dog stadig som en „søgende sjæl", og i 1990erne fik hun „tilfældigt" fat i en bog, som ledte hende til studiet af Martinus. Her fandt hun omsider en logisk forklaring på, hvad tilværelsen handler om, livet, universet, reinkarnation og døden som en illusion.

Samtidig læste hun også bøger af udenlandske skribenter, som havde forsket i de samme emner. Men disse forfattere havde imidlertid aldrig fundet tilfredsstillende forklaringer på de resultater, de var nået frem til, derfor har Else Byskov følt behov for at skrive om Martinus' åndsvidenskab til den engelsktalende del af verden, og derfor er hendes bog tilegnet disse mennesker. Videnskaben har i dag nået grænserne for fysisk erkendelse og må hæves til et højere niveau, siger hun. Vi er nødt til at inddrage også den spirituelle dimension for at få større indsigt. Og de forskere, til hvem hun har tilegnet sin bog, har arbejdet inden for områder som for eksempel reinkarnation, regression og nærdødsoplevelser, emner som på hver deres måde bekræfter Martinus' teorier.

Først fører Else Byskov os gennem de forskellige verdenssystemer beskrevet af Ptolemæus, Copernicus, Galilei og helt frem til 1900tallet, hvor det heliocentriske verdensbillede blev forladt, efter at fremstillingen af meget store teleskoper havde afsløret, at universet er væsentligt større end hidtil antaget. Dernæst skriver hun en introduktion til personen Martinus, hans fødsel, opvækst, ungdomsår og indvielsen, efter at han har lånt en teosofisk bog af Lars Nibelvang, og vi følger Martinus gennem hans arbejdsår og frem til hans død i 1981. Til sidst får vi den for danskerne lidet flatterende forklaring på, hvorfor Martinus inkarnerede netop i Danmark, nemlig at forestillingen om en åndelig verden lå danskerne så fjernt, at han her kunne regne med at få arbejdsro! Bortset fra en trofast kreds, som støttede Martinus i alle årene, var offentlighedens interesse omkring hans arbejde meget begrænset. Martinus tog dog dette med sindsro, idet han vidste, at der skulle gå lang tid, før folk havde nået et stade, hvor de ville kunne forstå hans indsats.

Læseren føres derefter langsomt, men sikkert og nænsomt gennem Martinus' verdensbillede frem til en afmystificering og fornyelse af den traditionelle kristne lære. At denne bog på engelsk udkommer netop nu er nok ingen tilfældighed, den kommer på et tidspunkt, hvor religion og tro contra viden og logik debatteres verden over, og hvor mange mennesker er usikre og famlende i en konflikt mellem hvad de ved, og hvad de forventes at tro på.

I afsnittet om polforvandling er det imidlertid min opfattelse, at en misforståelse har sneget sig ind. Else Byskov skriver på side 260, at mange homoseksuelle forfølges af

hovedsageligt en-polede personer, hvilket hun finder urimeligt, hvad vi naturligvis er enige om. At de homoseksuelle skulle være længere fremme i deres udvikling end deres en-polede medskabninger mener jeg derimod ikke er i overensstemmelse med, hvad Martinus har skrevet. For at underbygge min påstand søgte jeg hjælp i et nummer af *impuls* fra maj 1997. Her fandt jeg i en artikel af Svend Aage Rossen, hvad Martinus har forklaret om dette emne. Det fremgår af artiklen, at de homoseksuelle befinder sig på et stade, hvor de endnu ikke er færdigudviklede, de har ikke opnået den kosmiske bevidsthed. Deres to-polede udvikling er sat i gang for hurtigt i forhold til den etiske. Mentalt set er de endnu ret en-polede og kan føle forelskelse, besiddertrang, skinsyge, egoisme, forfængelighed og har, kort sagt, alle almindelige menneskers ufuldkomne egenskaber. De homoseksuelles poludvikling vil dog senere atter blive drejet ind i en normal kurs, siger Martinus.

Det er en anbefalelsesværdig bog med en flot og iøjenfaldende forside. Mig bekendt er det første gang, der er udkommet en så letforståelig opsummering på engelsk af Martinus' kosmologi. I U.S.A. vil bogen være relevant netop nu. Det er godt, den er blevet skrevet.

Yngre udgave af anmelderen
Lise Grandt

Pluk fra amerikansk omtale af Elses bog:

(oversat efter bedste evne v/Ruth O.)

"Et fantastisk værk om eksistentiel viden, hvert kapitel berettiger i sig selv til værdsættelse af sammenhængen og logikken i Martinus' budskaber. Oplysende som kun virkelig indre visdom kan være."
(The Book Reader, Fall / Winter)

"Døden er en illusion", er et bredt studie i den metafysiske filosofi og spirituelle lære af det 20. årh.s danske mystiker Martinus, inkluderende karmaprincippet og reinkarnation, Guds bevidsthed, den seksuelle polforvandling, bønnens magt og meget mere. En enkel velskrevet gennemgang af komplicerede ideer i ukompliceret prosa. Bogen er særlig anbefalelsesværdig til ikke-specialiserede almindelige læsere og studerende med interesse for sammenlignende mysticisme, spiritualitet, filosofi, religion og metafysik." (The Bookwatch)

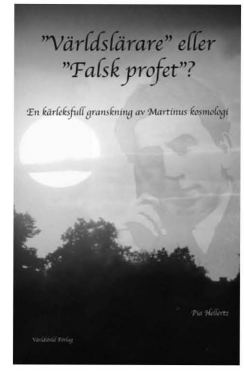
"En nyttig introduktion til den danske 20. årh.s mystiker Martinus. Skønt han kun er lidt kendt i Amerika, vil han nu blive mere fremtrædende som en spirituel lærer takket være Else Byskovs klare opsummering af hans liv og lære. Læren giver et godt billede af kosmos og et perspektiv for menneskehedens fremtid, baseret på bevidsthedens evolution. Således er den en blanding af moderne videnskab og tidløs spiritualitet, med indsigtsfuld oplysning om levende væsners liv i overensstemmelse hermed, hvorved mennesket kan finde både lykke og ultimativ mening i det daglige liv." (John White, MAT, redaktør på What is Enlightenment)

"Else Byskov har givet en værdifuld introduktion af den danske vismand Martinus til den engelsk-sprogede verden. Hun fortæller om denne oplyste persons bemærkelsesværdige liv og giver et overblik over hans omfangsrige lære. Kapitlerne om reinkarnations-princippet, loven om karma, døden og livet efter denne er særligt interessante. Der er megen håb og mening for vor tid og fremtidens generationer." (Ean Begg, journalist BBC2)

"En nødvendig bog for alle, der studerer metafysik og mysticisme". (Joel L. Whitton, Ph.D.
Center of Psychotherapy, Toronto)

"Verdenslærer eller falsk profet?"

"Världslärare" eller "Falsk profet"?
af Pia Hellertz. 150 s. 175 kr.

Boganmeldelse
v/ Erik Bech Olesen

Martinus (1890-1981), dansk forfatter, har en omfattende produktion bag sig. Ca. 40 bøger blev det til, og en række artikler. Trods denne imponerende produktion er han endnu i dag en lidet påagtet forfatter i Danmark og Skandinavien, hvor hele hans værk er tilgængeligt. Om grunden til dette kan der gøres mange tanker. Interessant er imidlertid, at en række forfattere har ladet sig inspirere af hans teorier og skrevet bøger om forskellige emner, hvor de bruger hans verdensbillede eller kosmologi som grundlag. En hastig gennemgang viser, at det drejer sig om så mange som ca. 30 bøger, der er udkommet. Der bliver ofte brugt udtrykket sekundærlitteratur om disse bøger.

Nu er endnu en af disse bøger kommet på markedet. Titlen er "Verdenslærer eller falsk profet?" med undertitlen "en kærlighedsfuld granskning af Martinus kosmologi", bogen er svensk og udgivet af Världsbild Forlag.

Mange og tilsyneladende krogede er de veje, som fører mennesker til studiet af Martinus' verdensbillede. Når man

taler med de, som i dag studerer Martinus, og hører deres historie, får man mange spændende, interessante og også morsomme beretninger. Pia Hellertz' udgangspunkt er ingen undtagelse. I forordet skriver forfatteren, at hun har været marxist-leninist og maoist.

Imidlertid ved vi, at ifølge Martinus går vor vej via religionerne til materialisme/ateisme og dernæst til kosmologien, så hendes vej har været lige så interessant, men ikke meget anderledes end mange andres. 25 års studier er det blevet til, fra kritiske studier til en kærlighedsfuld granskning, og nu præsenterer hun resultatet i bogen.

Bogen udgør delvis en samling artikler, som tidligere har været bragt i det svenske tidsskrift NY KULTUR, og delvis udkast til artikler, som ikke har været udgivet tidligere. Vi bliver præsenteret for et stort emneområde. Udover emnet i hovedtitlen på bogen drejer det sig om artikler, som behandler Kristi genkomst, sekterisme blandt Martinus-interesserede, reinkarnation, karma, pædagogikken i Martinus kosmologi. Endelig har sidste afsnit følgende titel: "Er det muligt at være feminist og kosmologistuderende?". Hvert afsnit kan læses uafhængigt af de andre.

I vore tider med mange mere eller mindre selvbestaltede åndelige ledere og vejledere kan det nok være på sin plads også at granske Martinus for at finde ud af, hvor han skal placeres. Martinus selv, og Jesus, advarer mod de falske profeter. Mange er de titler Martinus har fået igennem årene, som fra de mere almene titler som forfatter eller lærer og så videre til titler som filosof, profet, mystiker, verdensgenløser og verdenslærer. Spørgsmålet om Martinus er verdenslærer eller falsk profet og pædagogikken i Martinus kosmologi knytter forfatteren sammen.

Pia Hellertz mener, at dersom Martinus er verdenslærer, så må han også være begavet med en guddommelig evne til at undervise. Hun benytter sig af en kategorisering med teksteksempler, hvor de deles ind efter i hvilken grad, de henvender sig til eller aktiverer følelse, intelligens eller begge områder. P.H. nævner også Martinus' evne til at fremmane billeder hos læseren. Hun behandler her et område ved Martinus' forfatterskab, som helt sikkert vil blive studeret og skrevet mere om i fremtiden.

Forfatteren kalder sig selv for feminist, og det er ud fra det perspektiv, hun i et kapitel tager spørgsmålet op, om det er muligt at være feminist og kosmologistuderende. En ny synsvinkel og et interessant initiativ. I det hele taget behandler forfatteren store emneområder, og i en bog på 150 sider siger det sig selv, at de ikke alle kan behandles udtømmende. Bogen kan imidlertid give læseren impulser til diskussioner og videre studier af Martinus' verdensbillede.

Den åndelige rejse

af Asger Lorentzen,
Borgen, 200 s. 189,- kr.

Anm. v/Børge Christiansen

Bogen er nr. 2 i en serie om "Åndelig udvikling", men nr 16 i forfatterens samlede udgivelser på Borgens forlag. Så man må undres over, om han stadig har noget nyt at fortælle.

Åndelige emner er ofte et spørgsmål om tro. Nogle tror glad og gerne på alt, hvad præsten prædiker, mens andre kun kan tro på, hvad de finder logisk. Da jeg i dette liv absolut ikke umiddelbart har kunnet tro på, hverken hvad præsten eller andre autoriteter sagde, har dette ført mig til Martinus' kosmologi, som jeg i det store og hele finder logisk. Min bedømmelse af Asger Lorentzens sidste bog, "Den åndelige rejse", må derfor ses på denne baggrund.

Bogens første halvdel omhandler i det store hele forfatterens erfaringer som regressionsterapeut. Han hævder at have ført mange mennesker tilbage til inkarnationer i en meget fjern fortid både på denne og andre kloder. Når jeg hører om disse regressionsrejser, har jeg ofte undret mig over den glorværdige fortid, mange af disse menensker har haft. Især synes stillingen som ypperstepræst eller pyramidearkitekt ved Faraos hof at være ofte forekommende. Og det til trods for at historisk forskning viser, at de allerfleste af os "kun" har været samlere, jæger, slaver, soldater, skøger og plattenslagere af forskellig art.

Dette kunne få mig til at have en velbegrundet mistanke om, at der ikke er tale om en regressionsrejse, men om en på ønsketænkning baseret visualiseringsrejse. Men da forfatteren udøver sin terapi for at hjælpe mennesker med "ondt i sjælen", vil jeg tro, at en sådan visualiseringsrejse vil være balsam på sjælens sår. Og det er jo godt, såre godt endda. Jeg vil ikke betvivle, at mange mennesker, især i de første leveår, har erindringer om episoder i tidligere inkarnationer. Det er nok interessant, men ikke vigtigt.

Det er de aftryk, oplevelser i fortiden har sat i vort skæbneelement, i vore talentkerner, der er vigtige. Det er med disse talenter, vi her og nu skal forme vor fremtidige personlighed og dermed vor skæbne. Det er fremtiden, der er fornyeren, mens fortiden ikke står til at ændre.

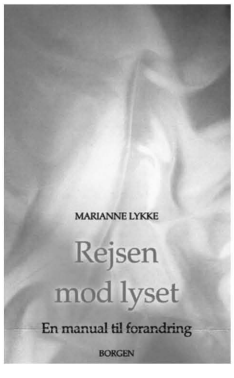
Bogens anden halvdel omhandler livet mellem

inkarnationerne og livet i højere verdner. Jeg kan godt lide forfatterens udtryk "det frie liv" om livet i de åndelige verdener. Og beskrivelsen af en verden, hvor stoffet former sig umiddelbart på tankens bud, og hvor man ikke behøver spille de roller, der forventes i det fysiske livs nuværende samfund, er nogenlunde på linie med Martinus' beskrivelser. Disse smukke beskrivelser kan kun virke psykisk opløftende. Tak for dem.

Bogens sidste del omhandler udviklingsveje, der ikke følger spiralkredsløbsvejen. Udviklingsveje, der tager sin begyndelse i noget, der kaldes "enhedsuniverset". For mig er det netop spiralkredsløbs-princippet, der giver mig forståelsen af, at livet er evigt og evigt varierende. Et fænomen, der har et udgangspunkt, vil altid vende tilbage til dette punkt, og bliver således evig gentagelse, dog bestandig på et højere plan.

Jeg vil citere forfatterens opfattelse af målet for den menneskelige udvikling på denne klode: "Det helt specielle mål for menneskeudviklingen, set i forhold til andre udviklingsliniers mål, er at kunne være både fuldt individuelt udviklet og fuldt enhedsbevidst. Vi trænes således i at kunne tænke, føle og handle individuelt ud fra egen erfaring og ud fra evnen til at være fokuseret og handlekraftig i tid og rum. Og samtidig trænes vi under den åndelige udvikling i at forstå helheden, integreres i enhedsbevidstheden og lade denne gennemstrømme, levendegøre og styre den individuelle bevidsthed."

Bedre kan det næppe siges. Til sidst tilbyder Asger Lorentzen kurser i uddannelse som verdenstjener. Tanken er inspirerende og smuk, men jeg fortrækker selv at lade "livets egen lære" klare den del af min udvikling. Bogen er interessant nok for de, der har brug for just dét budskab.

Rejsen mod Lyset

af Marianne Lykke
214 sider, 229 kr,
Borgens forlag

Anm. v/Joy Persson

Engang i min tidlige ungdom fik jeg en bog af min far med titlen "Kvinde gå mod solen". Jeg husker intet fra bogen, men jeg husker titlen, den gik lige ind og blev et motto for mit liv.

Vi er heldigvis på rejse mod lyset nu - mod solen, det store symbol på lysets verden. Som lille ville jeg ud til solen, nå solen, røre ved solen, og min mor måtte forklare mig, at den var udenfor rækkevidde, selv om det så ud som om den gik ned lige bag træerne, eller lige ude i havet. Man kunne vel svømme ud til den? - nå ikke!

Solens dragende magt - ihvertfald på os nordboere - er jo uomtvistelig. Vi flyver ned til solens kyst for dog at være nærmere og bade i dens varmende stråler. Nordens våde grå mørke gør os deprimerede - for vi er lysets børn!

En bog med titlen "Rejsen mod lyset" er derfor dejligt opløftende, en bekræftelse på vore længslers mål, vores destination, hjemkomsten til det åndelige lys vi kom fra, før vi inkarnerede, og før vi, iflg kosmisk lov, begyndte nedstigningen til et nyt spiralkredsløbs dystre mørke.

Rejsen op igen imod lyset er vores store opgave nu, og forfatteren til denne bog lægger ikke skjul på rejsens vanskeligheder. Bogen er skrevet af en erfaren spirituel psykoterapeut, som arbejder med healing, kinesiologi, intuitiv numerologi og underviser i visuel oliemaling, for at hjælpe søgende sjæle med at finde ind til deres eget indre lys. Bogen er ment som en manual til forandring, altså en arbejdsbog, og kan i sin detaillerigdom virke lidt tung.

Den indeholder en mængde gode råd om, hvordan man kan styre sikkert igennem den vanskelige omstilling fra en utidssvarende livsstil til den nye, som vil skabe en bedre verden og resultere i det afgørende kvantespring, som skal finde sted i det nye årtusind. Det gælder om at skabe et helt nyt sæt grundværdier som en modsætning til de gamle konkurrence-og-profit værdier, som vor nuværende materialistiske verden er baseret på.

Hun peger på nødvendigheden af, at vi gør os fri af vores negative trosmønster: at vi er nogle elndige syndere. Vi må "fjerne det fra vore cellers hukommelse, fra vore gener og fra vor tale, ved hele tiden at minde hinanden om det modsatte." Vi må helt ændre vores adfærd, beslutte os for at samarbejde med Gud og gen-etablere gudsriget på Jorden, "så vil Kristuskraften blive mere mærkbar i vor bevidsthed og støtte os i vort arbejde, og engleriget vil også træde til og støtte os".

Hun forklarer, hvor vigtigt det er, at vi kommer i kontakt med vores indre lys, at vi dagligt tager kontakt med lyset, og også lærer bevidst at sende det ud i verden. Lyset i vores aura vil blive renere og klarere, og vi vil blive små sole, der øver en positiv virkning på vore omgivelser. Vor opgave er, som Martinus også siger, at "blive lysende sole for hinanden". Det er den kærlighedsakt, vi allerede her og nu må øve os på og således - når flere og flere kan det - bane vejen for den nye normaltilstand, som er Jordens destination - og vores.

"Allerede nu findes der mennesker, som har denne evne, og når du møder dem, føler du dig opløftet - af lyset i deres øjne, deres latter og positive holdning", siger hun. "De udstråler lys og glæde og er allerede små sole, fordi de har fundet solen i deres indre."

Så budskabet er klart: at forstå hvad der menes med begrebet at blive Guds medskaber, hvilket er vor guddommelige bestemmelse. "I de næste årtier vil der fremkomme en ny spirituel videnskab", siger hun, "som kan danne grundlag for et helt nyt samfund, hvor næstekærligheden er i højsædet ... (og) en ny form for psykologi, baseret på menneskets sande konstitution, vil også opstå, hvor hovedvægten vil ligge på at fremme de enkeltes sjælsenergi, og lære dem at lyse deres guddommelige lys til verden."

Forfatterens kosmiske vision er klar, hun kender de kosmiske love og fremstiller dem klart og tydeligt, med eksempler. Ved at arbejde på at løfte os selv, hjælper vi verden iflg morfisk resonans, for på det æteriske energiniveau er vi alle forbundne. Guddommens Lys, Kærlighed og Kraft binder alt liv sammen, siger hun og anbefaler, at vi anvender Den Store Invokation og tænker over dens indhold:

Den Store Invokation

Fra Lysets kilde i Guds Sind
lad Lys strømme ind i menneskers tanker
lad Lyset komme til Jorden.

Fra Kærlighedens kilde i Guds Hjerte
lad Kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds Vilje er kendt
lad Hensigt lede menneskers små viljer
den Hensigt Mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad Planen for Kærlighed og Lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad Lys og Kærlighed og Kraft
genoprette Planen på jorden.

DEN EGYPTISKE DØDEBOG

af Ramses Seleem, Skt Ansgars forlag, 117 s., 180 kr.

v/Ruth Olsen

Siden man fandt ud af at tyde Egyptens gamle hieroglyfer, har man prøvet at tolke papyrusrullernes forhistoriske tekster. Men da man ikke længere forstår den sammenhæng, de er skrevet ind i, er man oftest gået fejl af disses symbolske indhold. Nu har en egyptisk forsker, som er godt kendt med de gamle traditioner, oversat og komenteret noget af denne ældgamle religion og filosofi, som menes at være overleveringer fra udvandrerne fra det forsvundne Atlantis.

Oprindelig hed den ikke "dødebog", men "At komme frem ved dag bogen", for den handler mest om, hvordan man bør leve her på jorden. Man skal f.eks. "sætte sandheden op mod ondskabens kræfter", og man skal anstrenge sig for at komme i forbindelse med sin evige sjæl. Den siger: "Sjælens ondskab er uvidenhed, og sjælens dyd er kundskab".

Som eksempel på hvordan fejlopfattelser er opstået nævnes betegnelserne for det maskuline og det feminine princip i universet, Neter og Netrit, som vestlige egyptologer troede var gudenavne. Ligeledes har man troet, de dengang dyrkede forskellige dyr, mens det i virkeligheden blot drejede sig om, at man brugte dem som symboler på forskellige karaktertræk og principper. Hieroglyfer er jo et billedsprog.

Dødebogen indeholder en skabelsesberetning, hvor den højeste Ene, den uudsigelige, skaber alt med lyd og lys og etablerer de ni "grundlove" eller grundprincipper, som styrer verden. Meget af denne gamle visdom genkender vi fra Martinus' kosmologi. Men det er vel også overleveringer fra de særligt indviede, som dengang var sat til at hjælpe menneskene i deres udvikling. Det fremgår iøvrigt også af disse gamle skrifter, at pyramiderne er netop så gamle, som Martinus har fortalt i erindringsbogen, og at de blev bygget som indvielsestempler.

De høje idealer, der her er foreskrevet menneskene, har de fleste dengang nok slet ikke været i stand til at leve op til, heller ikke præsteskabet. Men hvor mange har i de forløbne 2000 år været i stand til at leve op til kristendommens idealer?

Frihed
- med eller uden ansvar

v/Gunder Frederiksen

På et tidspunkt under den kolde krig, hvor verden havde to stormagter: Sovjetunionen og USA
spurgte jeg Martinus, hvilke af de to ideologier, han mente var længst fremme i udvikling:
***fællesskabet** med vægt på lighedsprincippet, der var repræsenteret i socialismen eller **individualismen,** der hylder konkurrence- og frihedsprincippet på godt og ondt?*

Martinus svarede, at det var individualismen og friheden. Dette til trods for den kendsgerning, at de frie markedskræfter jo lægger op til en alles kamp mod alle, hvilket naturligvis ikke synes anbefalelsesværdigt. Kommunismen derimod hylder fællesskabsfølelsen. Svaret viser imidlertid, at Martinus også lægger megen vægt på udvikling, og ægte udvikling kan kun trives i frihed, som jo dengang under Sovjetstaten var stærkt begrænset. På den lange vej mod kosmisk bevidsthed skal menneskeheden også gennem en fase, hvor kræfterne slippes løs, men hvor vi også lærer, at vi må tage konsekvenserne af vore handlinger på godt og ondt. Det drejer sig om ansvarsfølelse, som man kun lærer ved at skulle tage ansvaret for egne handlinger - og der findes ikke ægte kærlighed uden ansvarsfølelse. Og som Martinus skriver: "Der hvor der ingen frihed gives væsenet, kan der heller ikke opstå nogen ansvarsfølelse, og der hvor der ingen ansvarsfølelse er, kan der kun opstå svækkelse af individualitetsfølelsen." (LB stk. 1337).

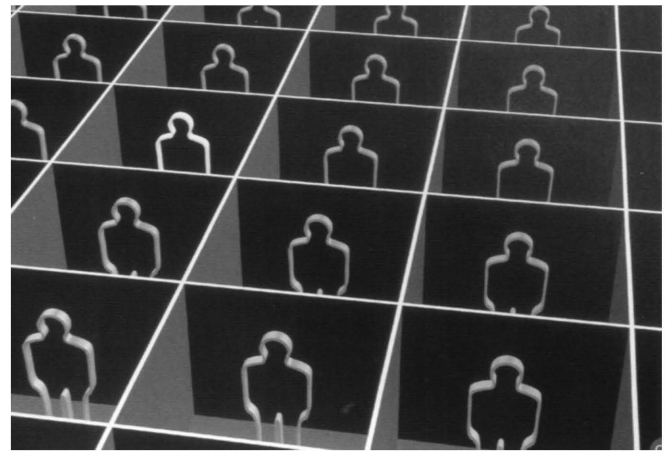
Mentale automater

Det er muligt på mange måder at fremvise tilsyneladende social adfærd ved hjælp af ensretning med forbud mod udskejelser og straf for overtrædelser - altså at optræde som det, Martinus kalder "mentale automater". Men det har intet med udvikling at gøre. Det viser sig da også, at mennesker, der lever i et autoritært miljø, hvor mange love begrænser folkets frihed, udadtil kan fremvise en adfærd, som overfladisk set fremtræder fredelig og ordentlig. Gaderne er holdt pænt, man ser ikke fulde mennesker og slagsmål, hvad man jo ofte støder på i mere frisindede miljøer. Der kan være tale om et autoritært samfund - religiøst eller sekulariseret - med strikse love og ordensregler med overvågning af politi og andre myndighedspersoner.

Det er imidlertid et spørgsmål om ikke dette glansbillede har mere med dressur at gøre end med frihed. Og så er det et spørgsmål om ikke mennesker, der lever på den måde bremses i deres udvikling. Vi ser nemlig ofte, at når mennesker, der i nogen grad har levet under forhold, der i større eller mindre grad kan betegnes som dressur, flytter til mere frie forhold, så går naturen over optugtelsen. Deres behov for fri udfoldelse slår ud i lys lue, og undertiden går det så vidt, at de forbryder sig mod lovgivningen og evt. havner i fængsler eller anden begrænsning af friheden. - De vender altså tilbage til netop det, de ville frigøres fra - måske endog i fængsel med endnu større frihedsbegrænsning.

Men hvornår er vi frie?

Vi er frie, når vi har frigjort os fra vore forældres korrigerende indflydelse, vil mange unge mennesker sige - for øvrigt med en vis grad af berettigelse. Men kun en vis grad, for den frihedstrang kan være så stærk, at den i sig selv skaber en anden binding, nemlig en binding til egne forestillinger om, hvad det vil sige at være frie, en slags pseudofrihed, som måske nærmere er en forestilling om, at det for alt i verden gælder om at være anderledes, hvor trangen til at demonstrere frihed i større eller mindre grad får karakter af trods. "Jeg er fri, når jeg gør noget andet,

end det alment accepterede - evt. noget andet end det, autoriteterne inkl. mine forældre siger". Det viser sig eventuelt i udpræget afvigende fremtræden, outreret opførsel, larmende adfærd, piercing eller anden måde at demonstrere "frihed" på. I så tilfælde har vedkommende måske bare skiftet en form for binding ud med en anden - en selvkonstrueret: for alt i verden at være anderledes.

For mennesker, der er hjemmehørende i et autoritært regime - enten det er religiøst eller sekulariseret - må det være en ret stor omvæltning at flytte til et demokratisk land, hvor der lægges større vægt på personlig frihed. Vi er frie, når vi har demokrati, siger vi - dog kun med en delvis berettigelse. Naturligvis er der også i et demokratisk land som f. eks. Danmark betydelige begrænsninger af friheden. Her er det imidlertid først og fremmest begrænsninger, som er betinget af hensynet til almenvellet - f. eks. i trafikken, hvor frihedsbegrænsning under et autoritært styre også er begrundet i visse magtstrukturer eller religiøse fordomme og traditioner. Langt de fleste kulturmennesker vil kunne acceptere begrænsninger af den personlige frihed, som er betinget af hensynet til almenvellet f. eks. sundhed og hygiejne Vil det så sige, at vi bortset fra sådanne naturlige og yderst hensigtsmæssige begrænsninger kan føle os som frie mennesker? - Ja, måske nok frie i forhold til verden uden for en selv. Men der er en anden frihed, som utvivlsomt er mindst lige som vigtig som den ydre, ja, måske den eneste ægte form for frihed - indre frihed. Hvornår har vi det?

Indre frihed

At man paradoksalt nok kan have en oplevelse af mere frihed i et fængsel end udenfor er fremragende illustreret i Sherfigs "Den forsvundne fuldmægtig". Glæden ved den ansvarsløse og regelbundne tilværelse i fængslet slog ud i lys lue, da fuldmægtigen, mesterligt spillet af skuespilleren Ove Sprogø, stråler af dybfølt glæde, da han synger julesalmer for fuld hals. - Han oplevede i fængslet en tryghed, som gav en slags indre frihed, som overskyggede tilværelsen i den konventionelle verden med dens tyngende ansvar og mere eller mindre uskrevne normer og regler for acceptabel adfærd, for hvad familien forventede, og hvad der sig "hør og bør". Hele dette kompleks af bindinger oplevedes så frihedsberøvende og snærende, at selv opholdet i et fængsel var en mere tilfredsstillende oplevelse for fuldmægtigen. Det er imidlertid en frihed uden ansvar, der her demonstreres - en frihed som end ikke en fuldmægtig vil finde tilfredsstillende i det lange løb. Fuldmægtigens salige lykkefølelse i fængselet skal naturligvis ses i lyset af kontrasten til de mange konventionelle bindinger, tyngende ansvar, et småborgerligt ægteskab og et stift og hierarkisk styret embede. Uden at have sådanne personlige erfaringer på området vil jeg dog tro, at fuldmægtigens "frihedsfølelse" i fængselet fortoner sig, efterhånden som kontrastvirkningen kommer på afstand. Og man vil opdage, at frihed uden ansvar er som en tom skal uden indhold.

Frihedsbegrænsende faktorer

Har vi ikke indre frihed, så vil vi heller ikke have oplevelse af ægte frihed, selv om de ydre bånd er løsnet. Indre frihed er som Krishnamurti skriver "den eneste form for ægte frihed" (Krishnamurti "Den eneste frihed").

Men hvad kan da begrænse friheden for et menneske, der har ydre frihed? - Utrolig meget! Og meget af det er simpelt hen begrænsninger, vi selv skaber. Tænk blot på vore vaner, hvor det utvivlsomt kan være hensigtsmæssigt en gang imellem at rette blikket indad og undersøge, om ens vaner stadig er hensigtsmæssige og hvis ikke, så hurtigst muligt se at få den smidt ud. I modsat fald skaber man noget automatik i sin tilværelse, som i værste fald kan begrænse mulighederne for spontanitet og dermed udgør unødvendig frihedsbegrænsning.

Vi ønsker alle i større eller mindre grad at opleve frihed, men som vi så hos fuldmægtigen også en basal tryghed. Det er imidlertid ikke altid, at disse to begreber går hånd i hånd med hinanden. Men kan vi ikke opnå begge dele, vil mange af os nok kunne give afkald på noget af sin frihed for at opnå tryghed - en følelse, der i en verden, der let kan opleves som farlig, betragtes som grundlag for, hvad man med et moderne udtryk kalder "det gode liv".

Frygt, som af mange forfattere udnævnes til at være menneskets værste fjende, er utvivlsomt en af de stærkeste frihedsbegrænsende faktorer. Helt og fuldt at slippe frygten er, så vidt jeg kan se, et spørgsmål om vort forhold til Gud.

Men ikke alle oplever frihed som et gode, for hvor meget kan man klare? Da den amerikanske psykolog og filosof Erich Fromm i 1941 med baggrund i Nazismen skrev "Flugten fra Friheden" behandlede han netop frihedsbegrebet som et psykologisk problem. Han påviste således, hvorledes mange mennesker havde svært ved at klare friheden - altså friheden til at vælge og tage ansvar for eget liv. For mange unge mennesker var det utvivlsomt hovedårsagen til, at de meldte sig under nazismens faner, hvor valget og ansvaret var lagt i andre hænder. Det var simpelt hen foruroligende at se, hvor langt mennesket er villig til at gå, for at blive befriet for ansvarets byrde. Det rejser et vigtigt eksistentielt spørgsmål: Kender vi overhovedet os selv?

Kender vi os selv?

Mange har undret sig over, at ganske almindelige mænd, som f. eks. var kendt som gode og kærlige familiefædre som fangevogtere i Nazismens koncentrationslejre kunne udøve tortur overfor fangerne. Undersøgelser har imidlertid vist, at almindelige mennesker, der faktisk er kærlige familiefædre - eller -mødre, kan påføre andre mennesker ret alvorlige smerter, når det blot sker på kommando - altså at ansvaret tilsyneladende er lagt i en jordisk autoritets hænder. Tilsyneladende - fordi, man jo ikke kan løbe fra skæbneloven. Også Nürnbergprocessen understregede, at man ikke er fritaget for ansvar, fordi ens handlinger sker på kommando fra en autoritet. Med hensyn til den kosmiske skæbnelov, så må den tilbagevende skæbnebue formodes, at fordele sig mellem autoriteterne og vedkommende, der udfører handlingerne. Vi kan her med en vis berettigelse sætte spørgsmålstegn ved, i hvilken grad vi dybest set kender os selv. Og i overensstemmelse med artiklens emne er det relevant at spørge, om man er fri, når man ikke kender sig selv? Måske et af de vigtigste formål med vor optræden her på den fysiske arena. Det rigtige menneske er utvivlsomt et menneske, der kender sig selv.

Fra dyr til menneske

I vor lange udvikling fra plante til dyr og videre til rigtig menneske sker der en gradvis udvikling af området for vor frie vilje; nemlig i takt med de voksende muligheder for fri bevægelse; hvor planten jo er bundet til voksestedet; medens dyr har langt større muligheder foreløbig kulminerende med jordmennesket; hvor teknikken og dermed befordringsmidlerne i kolossal grad har udvidet området for bevægelsesfrihed.

Parallelt med denne udvidelse af vor bevægelsesmuligheder er der imidlertid også en modsat rettet bevægelse, nemlig i retning af frihedsbegrænsning. Det gælder først og fremmest i takt med samfundsdannelse og kulturudvikling, hvor menneskene får brug for evner til at tage hensyn til andre - altså en socialt eller samfundsmæssigt betinget begrænsning af egen frihed. Her træder den kulturskabende slibesten i funktion - specielt når vi efter evt. dyrekøbte erfaringer finder ud af, at man ikke kan forlange større frihed, end man selv er villig til at give andre. Erfaringerne vil lære os, at såfremt frihed ikke følges af ansvarsfølelse, så vil man den ene gang efter den anden støde hovedet ind i en mur.

Som Martinus skriver: "Der hvor der ingen frihed gives væsenet, kan der heller ikke opstå nogen ansvarsfølelse. Og der, hvor der ingen ansvarsfølelse er, kan der kun opstå svækkelse af individualitetsfølelsen. Væsenerne kan kun udvikle sig til mentale automater." (LB stk. 1337) Mon ikke historien viser mange eksempler på dette - også den nyeste? På den anden side ser vi jo også - og ikke mindst - hvad uhæmmet frihed kan føre til af destruktion, forbrydelser og alskens dårligdom - altså eksempler på manglende ansvarsfølelse - en egenskab, der i nogen grad kan indlæres som et led i børneopdragelse, men hvor hverdagens mange erfaringer uden konkurrence er den bedste læremester. Og som Martinus også skriver: "menneskene må have frihed til at gøre de erfaringer, som virkelig skal frigøre dem. Hvis man binder andre, bliver man selv bundet, giver man andre fri, bliver man selv fri" (Kosmos 1968 s. 109). - Men skæbneloven er da også så viselig struktureret, at hver enkelt menneske gradvist vil opnå disse erfaringer: "Hvert eneste menneske vil nødvendigvis gennem sin skæbne i dette og kommende liv gøre de erfaringer, der er nødvendige for, at det kan tåle at erhverve en frihed, som ikke fører det ud i udskejelser, men giver det evne til at beherske både den fysiske og åndelige materie i overensstemmelse med livets love". (Kosmos 1978 s. 126).

Indre frihedsbegrænsende faktorer

Men frihed er ikke blot et spørgsmål om frihed fra ydre begrænsninger. Vi mennesker skaber mange indre begrænsninger af vor frihed. Spørgsmålet om fri vilje har til alle tider været et fremtrædende debatemne. For hvor går grænsen? Martinus svarer: "Vi har fri vilje i samme grad, som vi er i overensstemmelse med Guds vilje". Og som det hedder i Fader Vor: Ske din vilje, som i himlen således også på jorden". Krishnamurti siger det samme på en lidt anden måde: "At tjene Gud er ensbetydende med fuldkommen frihed. Og omvendt: fuldkommen frihed er at tjene Gud". ("Den eneste frihed" s. 14) - og han fortsætter: "Den sande frigørelse er en indre frihed af skabende virkelighed" (samme s. 17). Sandsynligvis den eneste virkelige frihed. - Fuldmægtigen i Sherfigs bog fik i fængslet

frihed for ansvar, men dermed er ikke sagt, at han fik den indre frihed. Sådan oplevede han det måske i starten, men på et eller anden tidspunkt, vil hans frihed føles tom. Den mangler et element, der giver den værdi, nemlig foruden bevægelsesfrihed ansvar. Frihed uden ansvar er den sikre vej til anarki. .

Vor jordiske tilværelse er fyldt med frihedsbegrænsende faktorer

Frygt er utvivlsomt en af de væsentligste. Frygt er udnævnt som menneskehedens værste fjende. Årsagen er manglende tillid til Gud og hermed forståelse af, at Guds skaberværk er så minutiøst, at "end ikke en fugl falder til jorden uden min Faders vilje" eller som Martinus udtrykker det: "Såfremt blot et støvkorn skulle lægge sig tilfældigt var hele verden af lave". Frygt medfører behov for sikkerhed, som mange finder i konformitet dvs. at gøre som de andre, være med i gruppen, i et og alt prøve at tænke, handle og leve som flertallet - fremragende beskrevet af Erich From i "Flugten fra friheden". Han viser her, hvorledes mange mennesker ikke kan bære friheden og derfor søger trygheden i konformismen dvs. at tænke, handle og leve som de andre - altså kvæle al individualisme og dermed personlig ansvarsfølelse. Det er her diktaturet fejrer sine største triumfer.

"Frihed er noget, jeg giver mig selv. Frihed er noget, jeg tager", - lyder det frejdigt fra Majbritte Ulrikkeholm i bogen "Det magiske rum" s. 139. Men også at "frihed kommer indefra" (samme side). Men der skal mod til. Lad os forestille os en lille pige, der en vinterdag står med sin kælk på toppen af en sneklædt kælkebakke. Som kontrast til de mange hujende børn, der slipper livet løs og morer sig vidunderligt, ser den lille pige alt andet end glad ud. Hun føler ensomhed midt i mylderet, hun er utilfreds, hun føler sig uden for, hun er faktisk angst. Hun er indeklemt mellem to alternativer, som hun ikke kan vælge mellem: at springe ud på det dybe vand, hvad hun ikke tør og lade være, hvad hun heller ikke vil - eller kan eller i al fald ikke er tilfreds med. Hun kan ikke beslutte sig - det er hendes ulykke. Hun er utilfreds - en slags indre forurening, som mange af os givetvis også har oplevet måske flere gange i sit liv. Princippet er faktisk velkendt også blandt voksne.

At overvinde frygten

Vi skal altså overvinde frygten for at opnå indre frihed. Hvordan gør vi det? Ikke ved i et og alt at bure sig selv inde for totalt at undgå faresituationer - det virker tværtimod fremmende på frygten. Men heller ikke ved at bekæmpe angsten ved konformisme. Ovennævnte lille pige ville have det rigtig skidt med sig selv, hvis hun bare gik hjem med sin kælk. Man må se farerne i øjnene for at beherske dem. I forståelse af dette spørgsmål er det hensigtsmæssigt at skelne mellem frygt og angst, hvor frygt opstår, når man er bange for ydre faktorer: trafikken, andre mennesker, tordenvejret, chefen, ens forældre eller ægtemage og ikke at forglemme: den berygtede svigermor. Medens frygtens årsag kan identificeres, er angsten diffus.. Man kan evt. slet ikke forklare sin angst. Den er der bare. Måske er man angst for sig selv - kan jeg klare tilværelsens mange krav? Hvad mener andre om mig - er jeg god nok osv. - Man har overhovedet ikke styr på sine egne tanker.

Martinus taler om tankekontrol, som utvivlsomt er et vigtigt skridt mod en højere bevidsthed. (Martinus: "Vilje er lig med tankekontrol" LB1) Men hvordan opnår man tankekontrol? Det spørgsmål vil sikkert melde sig for det menneske, der er indstillet på at gøre noget ved sin egen personlighed. Og her kommer selvkendskab ind i billedet: Hvem er jeg, og hvad er jeg? Og hvorfor? Det første man opdager, når blikket vendes indad er, at der altid er tanker. De kommer som en uendelig strøm. Kan tankestrømmen standses. Hvornår og hvordan?

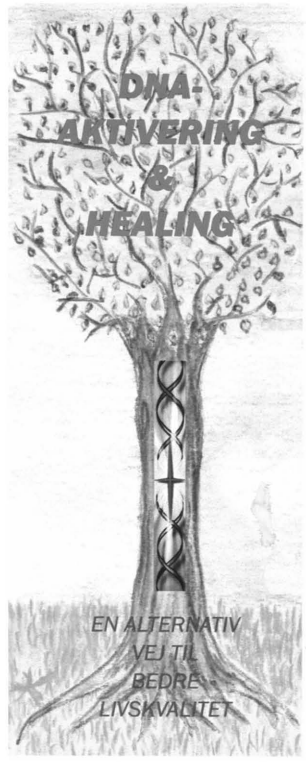
Bevidsthed og sind

I bogen "Nuets kraft" af Eckhart Tolle (Borgen 1997) skelnes mellem bevidsthed og sind. Bevidsthed er målrettet tænkning f. eks. problemløsning, planlægning, sortering o. lign samt dette i det hele taget af få styr på sin egen indre tankeverden. Sind derimod er mere eller mindre ufrivillige tankeprocesser, der kører derudaf, og som mange føler, de ikke næsten ikke kan stoppe. Såfremt vi identificerer os med sindet, så er vi langt fra det ideelle, nemlig den oplevelse af blot og bar væren, som man iflg. Tolle kan opnå ved konsekvent at leve i Nuet. Sindet er som et skylag, der skygger for solen. Når skylaget forsvinder, skinner solen - vor inderste natur - væren. Det er som Tolle skriver i sin meget læseværdige bog "Nuets Kraft" "en frygtelig plage ikke at være i stand til at stoppe tankerne. Problemet er imidlertid, at det indser de fleste ikke, fordi man ved at identificere sig med sindet - altså tankestrømmen - betragter det som normalt. Begynder man først at rette blikket indad for at prøve at finde den indre stilhed for at gøre noget ved sit eget liv, så kan den uophørlige tankestrøm opleves som det, Tolle kalder: de konstante tankers rædselsfulde slaveri.

Kan man da gøre noget ved det. Ja, selvfølgelig kan man det. Men det er for lang en historie for denne artikel. Der henvises i stedet til Tolles egen bog - og måske en evt. senere artikel.

Men spørger man, hvordan vi opnår denne indre frihed, kan svaret findes hos Martinus: "**En virkelig frigjorthed opnås ikke for et menneske, førend det kun ønsker at være til glæde og velsignelse for sine omgivelser, og førend det hellere selv vil lide end være årsag til andres lidelser**" (Kosmos 1968, s. 98).

Kan man ændre sit DNA?

v/Ruth Olsen

Der fokuseres for tiden meget på DNA og gener - også på det alternative "marked". Påstanden her er, at du kan ændre dit DNA ved hjælp af din bevidsthed. Hvor videnskaben prøver at manipulere med generne rent fysisk, mener nogle altså, at du i stedet kan ændre dem ad psykisk vej ved at påvirke den energikrop, der er baggrunden for den fysiske krop.

Om dette emne kom en bog i år 2000 af Chris Griscom, *Psykogenetik* hedder den. Her skriver hun bl.a.: "*Vi kan forandre vores genetiske sammensætning. Vi kan omgøre arven af de negative træk og gennem den kraftfulde psykogenetik erstatte den med fantastisk evolutionært DNA.*" Hun mener, vi fra familien og miljøet i vore "åndelige"gener har arvet også vore følelsesmæssige og mentale kvaliteter. Men nu skulle vi så stå foran en fremtid, hvor vi har "evnen til at forandre de genetiske bånd, der begrænser os".

"Det er ikke vores skæbne at arve svaghederne, fejlene og sygdommene fra vores forfædre. Det er vores skæbne at hjælpe hver generation til at forbedre genmassen gennem en bevidst ransagelse af vores egen arvelige ingrediens. Psykogenetik vil revolutionere legemliggørelse - for altid." (s. 16)

Hun taler om et "spirituelt DNA", som nedarves fra forfædre, og om "sjælefamilier", der bliver ved at inkarnere sammen og således skaber spirituelt "indavl". (s.34):

"Arvede tankeformer af frygt og negativitet gør os modtagelige overfor de samme sygdomme, som vores forfædre oplevede, og kan måske være årsag til en genetisk uregelmæssighed, som herefter forvandler sig til fysisk sygdom."

Det forekommer mig, hun vender om på årsag og virkning. Mig bekendt inkarnerer vi i de familier, hvis energier passer, dvs harmonerer, med det energimønster, vi selv har med i erfaringsbagagen fra tidligere liv, eller hvor vi iøvrigt har karmiske bånd, vi skal have forløst. Derudover er der naturligvis en stor vekselvirkning mellem forældre og børn, som også påvirker os følelsesmæssigt og mentalt. Men vor "spirituelle arv" er vel så at sige vor egen.

Opskriften

Griscoms opskrift på, hvordan man ændrer sit fysiske DNA er følgende: Først skal man præcist udpege det fysiske aftryk, som man ønsker at opløse fra sit DNA. Så bruger man sine intuitive evner til at identificere dets placering på DNA-strengene. Man beder sit Højere Selv vise sig det. Så bruger man ved visualisering "en laser af hvidt lys" til at rense sit DNA og således frigøre det uønskede. På samme måde aktiverer eller forstærker man det ønskede DNA.

Hvad skal man dog mene om dette? End ikke Martinus kunne tilsyneladende bruge sine veludviklede spirituelle evner til at frigøre sig fra sit biologisk nedarvede anlæg for mavekræft. Så det kan ikke være så enkelt! Men på helsemesser finder man dog frejdige tilbud om DNA-aktivering (formedelst 500 kr i timen), der skulle bringe store forandringer i dit liv, ja at "mange typer sygdomme forsvinder".

Er der en logisk forklaring?

Er der nogen logik i denne påstand om bevidsthedsmæssigt at kunne ændre DNA? Martinus og mange andre slår fast, at alle foreteelser i verden ledes af bevidsthedskræfter. Vi ved også godt, at mange sygdomme skyldes et negativt tankeklima. Her aktiverer man åbenbart med bevidstheden nogle gener for sygdom. Men måske er det mere samspillet mellem generne, energikroppen og andre dele af systemet, der forstyrres. Vi har 3 milliarder basepar i vort DNA. Der skal ca. 2000 DNA-baser til at fortælle en celle, hvordan den skal fremstille f.eks.

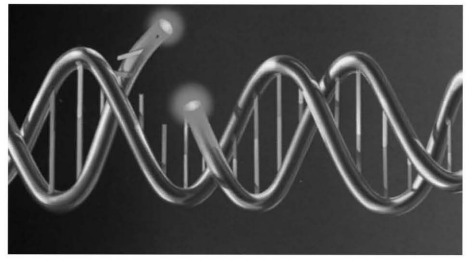
hæmoglobin, farvestoffet i de røde blodlegemer. Jeg har iøvrigt læst et sted, at DNA-molekylerne virker som en slags antenner med hver deres særlige bølgelængde.

Det er altså et vældigt kompliceret system, man søger at gribe ind i. Men der er faktisk fænomener, der viser, at kroppens fysiske reaktioner kan ændres radikalt og meget hurtigt, f.eks. ved det, der kaldes "multiple personligheder". Deepak Chopra har et eksempel i sin bog "Livets Videnskab" om en dreng, der kan skifte mellem mange forskellige personligheder. Een af dem lider af sukkersyge, mens de andre overhovedet ikke mangler insulin. En anden får udslæt, hvis han drikker appelsinjuice. Hvis den tredie personlighed dukker op, mens juicen endnu ikke er fordøjet, vil udslættet straks forsvinde.

Vi kan altså fastslå, som vi så ofte har gjort, at det er sindet, der styrer kroppen. Men hvis man analyserede drengens kropskemi, tror jeg ikke man her ville finde nogen fysisk-kemisk forskel på hans forskellige personligheder, og nok slet ikke i hans DNA. Lidt ligesom man ikke kan finde nogen kemisk forskel på mikrobølgemad og anden mad, selv om man dog har kunnet konstatere skader på nervesystemet ved længere tids indtagelse af mikrobølgemad.

Jeg vil nøjes med at konkludere, at der stadig savnes megen konkret viden om samspillet mellem vore stråleformige energilegemer og den fysiske genpart. Det eneste vi med sikkerhed kan sige er, at alt, hvad vi gør for at tilføre vor krop gode positive vibrationer og forhøje dets energiniveau, vil styrke vort helbred og vor spirituelle udvikling.

Jeg tror også, det er rigtigt nok, at vi hen ad vejen vil ændre et og andet i vore DNA-koder. Ikke ved nogle få "sessions", men i løbet af de næste mange inkarnationer. Det vil forudsætte opøvelsen af nye talentkerner i skæbneelementet, og det er absolut ikke noget, man viljemæssigt kan opnå i løbet af dage eller uger.

Ak, så forandret!

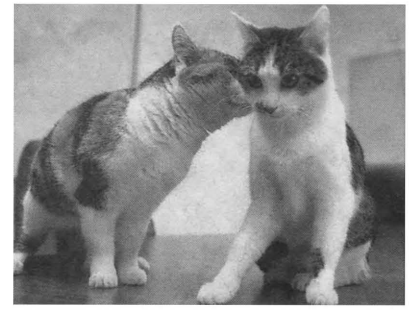
v/ Flemming Martinussen

I Politiken d. 26/1-03 kunne man læse følgende:
"To katte, Cc og Rainbow, ligner ikke hinanden. Det ville man ellers forvente, eftersom Cc er en klon af Rainbow. Men hvor Rainbow er en kraftig trefarvet kat, er Cc tynd med grå striber. De ligner heller ikke hinanden af sind. Cc beskrives som nysgerrig, Rainbow som reserveret. Men hvorfor nu det, hvis de har præcis de samme gener?

Fordi miljøet betyder lige så meget som generne, forklarer Duane Kramer. Han er en af forskerne fra Texas A&M University, hvor Cc er blevet lavet. Cc var det første klonede kæledyr, da den kom til verden 22.dec.01. Men hvis katteejere gerne vil have en yngre udgave af deres aldrende mis, skal de altså ikke få den klonet!

Duane Kramer bruger altså miljøet som forklaring på kattenes forskel trods identiske gener. Men den fysiske forskel kan dog ikke begrundes i miljøpåvirkning. At naturvidenskaben hermed utilsigtet bekræfter åndsvidenskabelig realitet, er ikke inddraget i forskningen, nemlig at alfa og omega ved tilblivelsen af et levende væsen er besjæling, som netop er garant for den individualisering der udelukker kopiering.

Dette synes bevist men ikke erkendt fra den "stofside", som kun så småt er begyndt at fusionere med den tilsvarende "livsside" i opnåelse af fuld forståelse og hel videnskab. Ifølge Martinus kosmologi betyder stofsiden det materielle, mens livssiden står for det åndelige. Det er det nye væsens bevidsthedskræfter, farvet af dets særlige talentkerner, der beliver dets krops materie, uanset på hvilken måde dette skabes.

Dialog

Martinus og Yahweh

v/ Rolf Kenneth Myhre

Det kan virke, som om Martinus har undgået at omtale et vanskeligt emne: Hvem var egentlig Yahweh (europæiseret til Jahve og Jehova)? Martinus har flere gange fastslået, hvad han betragter som væsentlige forskelle på GT og NT. GT udtrykker den gamle verdensmoral: "øje for øje og tand for tand", og GT associerer vi med Moses som talsmand for Yahweh. NT udtrykker den nye verdensmoral: "du skal vende den anden kind til", hvor Jesus er talsmand for den alkosmiske guddom. Martinus har skrevet mange linier om Faderen, om Jesus og om Den hellige Ånd. Men hvad har han sagt om Yahweh - ingenting?

At Yahweh var et højst reelt og hovedsagelig skjult (okkult) væsen, er der ikke tvivl om for dem, som har et religiøst eller åndsvidenskabeligt verdensbillede. Yahweh har siden 1970-tallet blevet viet adskillig opmærksomhed fra forfattere som Erich von Däniken og Zecharia Sitchin, som mener at nogen af fortidens "mytologiske" guder var astronauter fra andre planeter. Sitchin mener ganske vist, at Yahweh ikke tilhørte den "atronautgruppe", som han selv har viet sit liv til at studere (de sumeriske guder), men begge forfattere argumenterer uafhængigt af hinanden for, at en korrekt bibeloversættelse fra det hebraiske viser, at Yahweh var tilknyttet et fartøj, som det kunne være farligt for folk at komme nær:

Da det blev morgen den tredie dag, brød torden og lyn løs. Der lagde sig en tung sky over bjerget, og der lød stærk lyd af basuner. Alle som var i lejren, skælvede af rædsel. 17.Men Moses førte folket ud af lejren til møde med Gud, og de stillede sig ved foden af bjerget. 18. Hele Sinai-bjerget stod i røg, fordi Herren var kommet ned på det i ild. Røgen steg op som af en smelteovn, og hele bjerget rystede. 19. Basunerne lød stærkere og stærkere. Moses talte, og Gud svarede, så man kunne høre hans røst.

Et af argumenterne fokuserer på det hebraiske ord *Kabod*, som er blevet oversat med *herlighed* (2.mosebog, kap.33). Moses beder om at se Yahweh's ansigt, men henvises i stedet til hans Kabod.

"Lad mig se din herlighed", sagde Moses. Han svarede: "Jeg vil gå forbi dig i al min godhed og råbe for dig mit navn, Herren. For jeg er nådig mod den, jeg viser nåde, og barmhjertig mod den, jeg forbarmer mig over. Du kan ikke få lov at se mit ansigt", sagde han, "for det menneske, som ser mig, kan ikke leve."
Siden sagde Herren: "Se, her er et sted tæt ved mig. Stil dig der på bjerget! Når så min herlighed går forbi, vil jeg lade dig stå i bjergkløften, og jeg vil dække dig med min hånd, til jeg er kommet forbi. Så vil jeg tage min hånd bort, da kan du se mig bagfra. Men mit ansigt kan ingen se."

Den bogstavelige betydning af ordet *Kabod* er "tyngende, en tung ting", og en række andre steder i Bibelen fremgår det klart, at Kabod refererer til et konkret og synligt objekt. Profeten Ezekiel brugte ordet i sine beskrivelser af den "guddommelige vogn", dvs et luftfartøj. Muligvis er det den *stråling og lysglans*, som omgiver luftfartøjet, som har resulteret i oversættelsen til "herlighed" eller "glorie". Det akkadiske ord *Kabdu* betyder "vingeholder", og det sumeriske ord KI.BAD.DU betyder "at svære til et fjernt sted".

På internet finder man seriøse web-baser, som udelukkende fokuserer på Bibel-citater, som indikerer tilstedeværelsen af rum- eller luftfartøjer. Det virker på mig, som om Martinus har begået en "undladelsessynd" her. Hvad mener læserne?

Kommentar *v/Ruth Olsen*

Kære Rolf. Jeg tror ikke, Martinus syntes, der var særlig vigtigt for os at vide noget præcist om, hvem jødernes gamle Jahve var, eller hvordan han kom. Martinus har skrevet noget om, at der før i tiden inkarnerede højt udviklede personer fra andre kloder for at fungere som vejledere for menneskene på Jorden, og at disse personer ofte blev anset for at være guder. De behøvede altså ikke at være kommet i en UFO. Hvis de var meget højtudviklede, kunne de måske simpelthen bare materialisere sig.

Da man byggede pyramiderne for ca 80-90.000 år siden kunne man så mange ting, bl.a. ophæve tyngdekraften. Så jeg vil ikke afvise noget, der i dag kan synes for fantastisk. Jeg ved blot, at på Moses' tid var det en almindelig religiøs forestilling, at solen var en slags guddom, der kørte i sin "ildvogn" hen over himmelhvælvingen fra solopgang til solnedgang. Også her i norden kørte guddommen - her var det godt nok en gudinde - i sin solvogn for at sikre menneskenes overlevelse og velfærd.

Når vi engang får kosmisk bevidsthed og dermed kan læse i det store visdomsocean om alt, hvad der er sket her på Jorden, får vi det nok alt sammen opklaret.

Om at læse i naturen

Når videnskaben går på opdagelsesrejse i sit forsøg på at afdække livets mysterium, støder den hele tiden på fænomenet vand. Vand viser os den guddommelige orden så tydeligt, at vi ikke kan undgå at indse, hvilket bevidst velordnet univers, vi er en del af. Vandet viser os sammenhængen mellem materiens (energiens) stofside og livsside. Livets egen tale er her næsten ikke til at tage fejl af. Derfor har vi her i bladet beskæftiget os så meget med vand, og derfor bringer vi dette optryk af et kapitel i den norske læge Vilhelm Schelderups bog "Helbredelsens grunde" (Munksgaard 1991).

v/ Vilhelm Schelderup:

Vandets særlige egenskaber

Størstedelen af det menneskelige legeme består af vand. Mens vand næsten udgør 90% af et nyfødt barns vægt, aftager denne andel med alderen, indtil oldingen bare består af lidt over 70% vand. Vandet er således at betragte som selve grundsubstansen for livsprocesserne.

I biologien og lægevidenskaben har vi længe opfattet vand som et neutralt medium, en slags strukturløs baggrund for de biokemiske reaktioner. Denne opfattelse er imidlertid ved at ændre sig radikalt. Nyere kemisk og fysisk forskning har gjort det klart, at vand ikke er en simpel væske, men at det har en kompliceret indre struktur. Ved almindelig temperatur er vandmolekylerne ordnet i sammenhængende mønstre, som til dels har krystallinske egenskaber. Vi har faktisk ret, når vi siger, at vand er klart som krystal. Vandet har en slags krystalstruktur, selv om den er af en nogen anden art, end når det drejer sig om fast krystal. Den franske kemiker Duval udtrykte det på denne måde: "Vand er en væske, der endnu husker den krystallinske form, den havde som is."

De rige krystalmønstre i snefnuggene viser os isens krystalstruktur. Når isen smelter, bliver kun 14,4% af de brintforbindelser, der holder krystalgitteret sammen, brudt. Og selv ved 37 grader er over to trediedele af disse forbindelser intakte. Ved disse temperaturer er vandmolekylerne bundet i krystalformationer, der hele tiden brydes op og dannes igen, ofte i nye formationer. Det varer gennemsnitligt ikke længere end en minimal brøkdel af et sekund. Derfor siger man, at krystalstrukturen i vand blinker.

Når vand varmes op til over legemstemperaturen, opløses disse krystallinske bindinger, og de forsvinder helt, når temperaturen kommer over 43 grader. Vandet begynder så at opføre sig som en virkelig væske. Dette er næppe en tilfældighed fra naturen side.

Vandets komplicerede indre struktur forklarer flere egenskaber ved vand, som man ikke tidligere kunne gøre rede for, som f.eks. hvorfor vandets egenvægt er størst ved 4 grader. Dette forhold har den allerstørste betydning i na-

turen og forklarer bl.a., hvorfor vore søer ikke bundfryser om vinteren. Disse strukturelle egenskaber har betydning for de kemiske reaktioner, der foregår i vand.

Vands store påvirkelighed

Kemiske og fysiske reaktioner forløber ikke altid helt, som der står i lærebogen. Kemisk rent vand fryser ikke altid lige ved nul grader, kemiske reaktioner under tilsyneladende ens forsøgsbetingelser forløber ikke altid med nøjagtig samme hastighed osv. Den slags uregelmæssigheder har man undertiden ærgret sig over, men ikke spekuleret nærmere over.

Vores viden om, at den slags uregelmæssigheder i kemiens love selv er underkastet lovmæssighed og kan udforskes nærmere, skylder vi bl.a. den italienske fysiker Giorgio Piccardi. Han blev allerede i en ung alder fascineret af disse kemiens narrestreger. I 1935 udtalte han: "Det er ikke en rigtig fremgangsmåde at fornægte noget, man har set, blot fordi man ikke forstår det." Det var imidlertid først efter 1950, han fik lejlighed til at udforske dette problem i så stor skala, at han kunne nå frem til virkelig håndfaste resultater.

I mellemtiden havde han arbejdet med noget, som kaldes "aktiveret vand". Dette bruges bl.a. i industrien til at opløse kalkdannelser i kedler. Aktiveret vand er kemisk rent vand, som har fået specielle egenskaber som følge af en ændring i dets indre fysiske struktur. I praksis kan man opnå dette ved at røre i vandet med en glasbeholder, der er fyldt med neongas under svagt tryk og en dråbe kviksølv. Dette vand kan opløse kalkforbindelser, som ubehandlet vand ikke kan opløse. Dette kan næsten synes at være et mirakel, men har sin rationelle forklaring.

Den fysiske analyse viser, at glasbeholderen, den bevægelige kviksølvsdråbe og neongassen fungerer som en lille radiosender for radiobølger med meget lang bølgelængde, ca. 30.000 meter. Spektroskopiske undersøgelser viser, at vand har brede absorbtionslinier for radiobølger i netop dette frekvensområde. Vandet absorberer derfor disse radiobølger, og dette medfører energetiske forandringer i vandets fysiske eller inter-molekylære struktur, som øger vandets evne til at opløse kalksalte.

Dette aktiverede vand har imidlertid en svaghed. Det virker ikke altid lige effektivt. Det er lunefuldt og uberegneligt. Og det var grunden til, at Piccardi fik økonomisk støtte fra industrien, da han satte sig for at finde ud af, hvilke faktorer det er, der virker på vandet på en sådan måde, at dets egenskaber ændres fra dag til dag, og ovenikøbet fra time til time.

Piccardi kom hurtigt til den konklusion, at det måtte være kræfter udefra, som på afstand påvirkede vandets indre struktur og dermed dets kemiske egenskaber. Ved hjælp af elektromagnetisk afskærmning og andre metoder kunne han bestemme, hvilke slags kræfter, det drejede sig om. På denne måde opdagede han, at pulserende, elektromagnetiske felter af meget lav frekvens påvirkede de kemiske reaktioner.

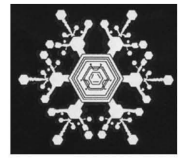

De kosmiske energiers betydning

Piccardi begyndte at koncentrere sig om at udforske, hvorledes forskellige kosmiske forhold påvirker de kemiske reaktioner. Han fandt klare beviser for, at solens aktivitet havde betydning. Han påviste således, at kemiske reaktioner ændrer hastighed i takt med solens elleveårige solpletperiode. Han påviste også, hvordan mere kortvarige udbrud på solen med efterfølgende magnetiske forstyrrelser og øget kosmisk stråling medfører ændringer i den kemiske aktivitet her på jorden. Også månen spiller en rolle, kemiske reaktioner forløber hurtigst ved nymåne og langsomst ved fuldmåne.

Piccardi kunne efterhånden dokumentere, hvordan kemiske reaktioners hastighed ændres i løbet af årets måneder. Han fremsatte den hypotese, at det skyldtes jordens bevægelse omkring solen og den forskydning, dette medfører i forhold til Mælkevejens kraftige galaktiske magnetfelt. Han fandt også forhold, der tyder på, at planeternes positioner og bevægelser har betydning.

Piccardi har på et solidt fysisk grundlag påvist, at kosmiske forhold har indvirkning på kemiske reaktioner her på jorden. Andre forskere har gjort lignende iagttagelser, men Piccardis metodiske fremgangsmåde og omfattende statistiske materiale har gjort dem videnskabeligt overbevisende. Gennem sine undersøgelser har han påvist, at vand gennem subtile ændringer i dets indre fysiske struktur virker som en slags sanseorgan, der registrerer ikke bare kosmiske påvirkninger, men også magnetiske og elektromagnetiske påvirkninger fra mere jordiske kilder. Han skriver:

Eksistensen af en så delikat og følsom struktur tillader den antagelse, at passende påvirkninger er i stand til at modificere selve strukturen på en uendelig antal måder, og vi kan derfor antage, at vandet er følsomt over for ekstremt fine påvirkninger, og er i stand til at tilpasse sig de mest forskellige forhold i en grad, som ingen anden væske er i stand til. Det kan være, at det er denne uendelighed af muligheder, der er forudsætningen for livets eksistens.

Måske er det gennem vandet og det vandige system, at ydre kræfter er i stand til at påvirke det levende system.

Det er klart, at hvis elektromagnetiske påvirkninger af kosmisk eller jordisk oprindelse har indflydelse på de kemiske reaktioner i et reagensglas, så vil de også have indflydelse på biokemiske reaktioner i en levende organisme. Menneskets krop kan betragtes som et enormt kompliceret kemisk system, som kontinuerligt er under påvirkning af sådanne subtile kræfter udefra.

Har vand formgivende kræfter?

Den tyske vandforsker Theodor Schwenk har undersøgt vandets strukturelle og formgivende egenskaber fra en anden synsvinkel. I sin bog *Das sensible Chaos* viser han, hvordan vand ud fra sin egen natur danner karakteristiske former: spiralformer som vi ser det i istappe eller i vand, som strømmer ud af en åbning, bølgeformer som forplanter sig, mens vandet selv bliver på samme sted, forskellige hvirvelformer osv. Vi ser, hvordan dise former går igen overalt i naturen og i levende organismers former.

På en mere videnskabelig måde beskriver McCulloch og Brodney, hvordan organiske molekyler i samspil med vand skaber strukturer, der kaldes miceller, som vi kan betragte som "byggeklodser" for levende celler. Organiske molekyler i levende væv findes overalt i nær tilknytning til vand. Inde i cellerne findes vandet indelukket i bittesmå hulrum og står altid i kontakt med de omgivende vægge. Vandets egenskaber er afgørende for alle levende organismer.

Vandets strukturelle kvalitet

Schwenk har udviklet en metode, der kan give os et mål for vandets strukturelle kvalitet. Metoden er i princippet meget enkel. Man lader dråber af destilleret vand falde ned i den vandprøve, man ønsker at undersøge (blandet med glycerin for at dæmpe bevægelserne i vandet), og fotograferer det billede, som så opstår i vandoverfladen. Billederne giver sammenlignelige udtryk for vandets strukturelle tilstand.

Med denne metode kan man følge vandkvaliteten i en flod og registrere de strukturelle forandringer i vandet, efterhånden som det modtager forurenende udledninger. Man kan også således se, hvordan vandet gennem fri strøm i naturen genvinder sin strukturelle kvalitet. Schwenk har brugt denne dråbemetode til at påvise strukturelle forskelle i drikkevandet fra forskellige vandværker. Vi står her overfor en ny dimension i vor drikkevandshygiejne. Hidtil har vi kun været optaget af, at drikkevandet skal være fri for forurenende kemiske stoffer og mikrober.

Vi er nu i færd med at erkende, at også vandets struktur har betydning for dets værdi som næringsmiddel. Vi ved alle, hvor friskt og dejligt vandet fra en bjergbæk kan smage, og hvor fladt og næsten ubehageligt tilsyneladende rent vand af anden oprindelse kan føles i sammenligning. Vi fornemmer intuitivt, at vandets kvalitet har betydning for dets livgivende egenskaber.

Bernard Grad ved McGill University i Montreal har udført nogle forsøg, som underbygger dette. Gennem kontrollerede eksperimenter påviste han, at hvis en person med såkaldt "lægende hænder" holdt en kolbe med vand mellem hænderne, og dette vand derefter blev brugt til at vande spirende bygplanter, så voksede bygplanterne bedre end planter, der blev vandet med ubehandlet vand fra samme vandhane. Men hvis deprimerede patienter fra et psykiatrisk hospital holdt vandet på samme måde, blev de bygspirer, der blev vandet med dette vand, tværtimod hæmmet i deres vækst.

Vand som medicin

Hvis vandets strukturelle kvalitet har betydning for dets værdi som næringsmiddel, er det nærliggende at spørge, om vand af god kvalitet kan virke som lægemiddel. Nogle healere giver netop deres patienter vand, som de har holdt mellem hænderne, for at det skal virke helbredende. Professor Injushin på universitet i Alma Ata opnåede gode resultater ved at give patienter, der bl.a. led af lidelser i mavesækken, drikkevand, der var blevet bestrålet med Helium-Neon-Laser. Det ser ud til, at vand pga dets indre struktur er et udmærket medium for kohærente excitationer (lysbølger der svinger i samordnet rytme).

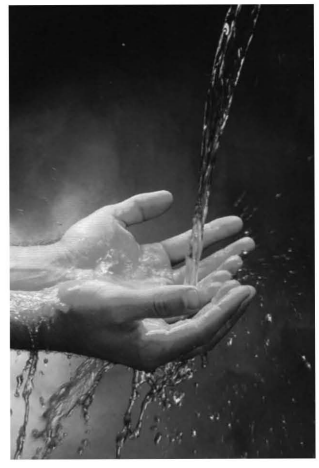

Dette er måske også forklaringen på brugen af vand i radisonterapien. Denne terapi er udviklet af den danske ingeniør K.Flyborg og er baseret på de fysiologiske virkninger af bestemte lyde og musik. Patienterne bliver direkte stimuleret med specifikke lydmønstre. Men desuden benyttes vand, der gennem en elektronisk proces er blevet "opmagasineret" med sådanne mønstre af akustiske svingninger. Man opnår angiveligt gode resultater med dette radisonvand som lægemiddel, ikke mindst ved funktionelle forstyrrelser i de endokrine kirtler.

Vand, der for nylig er smeltet, beholder en vis tid noget af isens krystalstruktur og kan derfor være særlig værdifuldt som næringsmiddel. Samerne lader derfor rensdyrene drikke smeltevand og hævder, at dette vand er særlig godt for dyrene og giver dem en tykkere og finere pels. Gennem forsøg med vanding af planter med smeltevand har russiske forskere vist, at disse planter vokser sig dobbelt så høje som planter vandet med almindeligt vand.

Allerede i 1930'erne forsøgte den østrigske vandforsker Viktor Schauberger at fremstille specielt helsebringende vand gennem en fysisk proces. Senere er det i Rumænien, ifølge professor Manzatu, lykkedes at fremstille en type kemisk rent vand, såkaldt B-vand, der har specielle egenskaber. Dets smeltepunkt ligger langt under nul grader, og det koger først ved 105 grader. Det krystalliserer anderledes end almindeligt vand og er optisk aktivt.

Schwenk kunne ved hjælp af sin dråbemetode også påvise, hvorledes kosmiske forhold indvirker på vandets struktur. Hans iagttagelser går videre end Piccardis, men hans metode er ikke lige så kvantitativ og anses derfor ikke for at have samme videnskabelige vægt. Hans fotografiske materiale illustrerer imidlertid på en overbevisende måde, at bestemte konstellationer af solen, månen og planeterne falder sammen med tydelige forandringer i vandets strukturelle tilstand. Schwenk hævder, at man kan iagttage særlige effekter, når himmellegemerne befinder sig i bestemte vinkler i forhold til hinanden, og at der her er tale om de samme talmæssige forhold, som vi kender fra musikkens intervaller. Hvis det er tilfældet, er det en bekræftelse på den gamle pythagoræiske lære om sfærernes harmoni.

Krigen kan begynde på grund af en minutiøst forberedt fejltagelse.
Henrik Tikkanen

Al agitation for krig begynder med påstande om, at den anden part truer freden.
Arnulf Øverland

Menneskeheden må gøre en ende på krigen, ellers vil krigen gøre en ende på menneskeheden.
John F. Kennedy

Krig er hjerneskadede edderkopper, der destruerer deres eget spindelvæv.
Suzanne Brøgger

Krigshelt: et offerlam som fører hele flokken i døden.
Gabriel Laub

I krigstid er sandheden så dyrebar, at hun må udstyres med en livvagt af løgne.
Winston Churchill

Krige findes overalt, hvor der bliver kæmpet for freden.
Elazar Benyoëtz

Til sidst sejrer kornmarken altid over slagmarken.
Theodor Fontane

Vi omtalte i Impuls 3/02 en østrigsk mand ved navn Johan Grander, der har fundet frem til noget specielt aktiveret vand, som skulle være vældigt sundt, ja kunne helbrede sygdom. Vi har blandt vore læsere efterlyst et indlæg om personlige erfaringer med dette vand, og har modtaget nedenstående.

v/ Ragnar Lindelien

Jeg fortæller gerne om mine erfaringer med Grandervand, som jeg kom i kontakt med for snart to år siden. Efter at have formidlet Grander produkter i over et år, har jeg fået mange erfaringer, som jeg med et åbent sind aldrig kunne have drømt om på et tidligere tidspunkt.

Selv har jeg fået en hurtig helbredelse af et meget alvorligt tilfælde af hjertebetændelse (pericardit), som jeg havde, da jeg begyndte at drikke Grandervand ("blåvand"). Desuden bruger jeg "blåvand" til min datter, som er meget allergisk og meget plaget af eksem. Jeg bruger vandet i en forstøvningsflaske, som jeg sprayer på eksemen, med det resultat, at det som oftest forsvinder i løbet af få timer. Tidligere brugte vi at smøre den med cortisoncreme efter lægens anbefaling. Ved at være konsekvent med blåvandssprayen holder vi nu eksemen i ro og undgår den creme, som vi aldrig har været begejstret for.

Teenageren i huset er som så mange i den alder plaget af bumser. For at være ærlig, så forsvinder de ikke, men de holdes i skak, og han undgår betændelser, så her er der heller ikke brug for smart markedsførte remedier. Fruen, som er plaget af candidae, har kun fået forslag om meget strenge diæter for at få bugt med sit problem. Men efter at være begyndt med grandervand er dette også noget, der kan holdes i skak så symptomerne udebliver.

Derudover er kommet utrolige historier fra mine kunder, som har installeret Grander vandbehandlingssystem i deres huse. F.eks. bliver glas, der med tiden var blevet grå, blanke igen efter en tur i opvaskemaskinen. Hvis man ikke nedsætter sit vaskepulverforbrug, vil sæben skummer over i vaskemaskinen. Blødgøringsmidler er ikke mere nødvendige, alle former for rengøring er blevet lettere.

Vandet smager bedre. Jeg har fået tilbagemeldinger om bedringer vedr. Bectrew sygdom, forkalkninger i knæer og andre led, maveproblemer, stofskiftesygdomme, diabetes m.v. Her kan man selvfølgelig sige, at nogen mennesker let lader sig suggerere, men historien fortsætter med nogen, der ikke så let lader sig suggerere.

Køerne drikker mere vand og giver i perioder mere mælk, men her er vi ikke færdige med at foretage vore undersøgelser. Hønsene giver en bedre ægkvalitet med mindre risiko for skøre æggeskaller, og derudover ser hønsene mere friske ud med tættere fjerdragt m.m.

Gamle katte og hunde bliver næsten som unge igen, får jeg ofte melding om. Og når man lader dem vælge frit mellem almindeligt vand og Grandervand, vælger de i så godt som alle tilfælde Grandervand.

I drivhuset mærkes også store ændringer. Planterne har større vitalitet, yder mere og har mindre sygdom. Gødningen kan straks nedsættes med 25%, og dette kan reduceres yderligere, hvis man kobler Grander revitalisatorer til kompostbunken (møddingen) - dette reducerer desuden lugtplagerne enormt.

I svømmehallen reduceres udgifterne, da rensning af bassinet ikke behøves så ofte mere, lugtplagen fra klor forsvinder på det nærmeste, og problemet med aflejringer bliver forsvindende.

Kartofler, som behandles med Granderteknologi, giver 40% større udbytte, bl.a. fordi man undgår sygdom. Madvarer holder sig længere friske med en granderplade i køleskabet. Og sådan kunne jeg fortsætte i det uendelige med utrolige historier. Dette er blot, hvad jeg selv har set eller hørt. Men som Grander siger, man må selv prøve sig frem.

Martinus på Hawaii

v/ Else Byskov

Omme på den anden side af jordkloden, næsten så langt fra Danmark som man kan komme, inden næsen af sig selv vender hjemad igen, ligger de 8 Hawaiiøer som små grønne perler der af en stor hånd er kastet på må og få midt ude i oceanet, ca. 4000 km fra det amerikanske fastland. Der er tale om verdens mest isolerede øgruppe, som blev "opdaget" af James Cook. Vi må nok formode, at den så berømte kaptajn Cook spærrede øjnene op, da han om morgenen den 18.januar 1778 uventet fik landkending af disse skønne øer. Kaptajnen var på vej til Amerika for at lede efter en passage fra Stillehavet til Atlanterhavet, da han stødte ind i Hawaiiøerne. Måske havde forsynet blæst hans skibe mod øerne, for Cook og hans besætning havde stærkt behov for ferskvand og friske forsyninger af fødevarer.

De venlige indfødte tog godt imod de fremmede og tog sig betalt for forsyningerne med alt, hvad der var lavet af jern. Så for en håndfuld søm kunne Cook forsyne sine skibe med grise, søde kartofler, vand, taro og andre lokale specialiteter. Og dermed var freden forbi for de velmenende polynesiske indfødte, som efterfølgende måtte se sig bestormet af en broget forsamling af søfolk, handelsfolk, kolonisatorer, militærfolk og missionærer. Man kan sige, at øerne langsomt mistede deres mødom, og de dystre resultater af denne gradvise deflorering kan ses i dag. Men på trods af en massiv amerikanisering med alt hvad dertil hører af uhyrligheder, har øerne dog stadig bevaret en ikke ringe part af deres skønhed og uskyld.

Det første der slår én er en enestående frodighed af en flora, som med danske øjne må betegnes som absolut eksotisk. Hibiskus, ananas, kaffe, bananpalmer, mango, papaya, dadel- og kokospalmer, kæmpe-philodendron og andre tropiske planter pryder de stejle, vulkanske øer. Der er træer, hvis kroner er på størrelse med et cirkustelt, og andre træer som kun har solgule blomster, intet grønt ("scrambled egg trees"). Når dertil kommer en lufttemperatur på 25 grader året rundt og rigeligt nedbør, er der ingen tvivl om, at vi befinder os i et tropisk paradis.

Og hvordan har Martinus så fundet vej til dette paradis? Ja, hvordan det nøjagtigt er sket skal jeg lade være usagt, men da jeg ankom for at holde foredrag om Martinus, var der allerede to Kosmos abonnenter på øen Oahu, hvor Honululu ligger.

Nærdøds-konference

Jeg var rejst til Honolulu i begyndelsen af januar 2003 for at deltage i en konference i "The International Association of Near Death Studies" (IANDS). Jeg havde meldt mig ind i denne forening, fordi jeg følte jeg dermed kunne støtte kendskabet til og forskning i nærdødsoplevelsen, som jeg ser som "evidence" for det, Martinus siger om passagen fra det fysiske til det åndelige plan. Jeg havde indsendt et "abstract" til et foredrag i sommeren 2002, og stor var min glæde da jeg af arrangørerne fik meddelelse om, at mit foredrag med titlen "Death is an illusion" var blevet accepteret og var programsat til d. 8/1-03 kl. 11.30. Jeg var dog lidt i tvivl om, hvordan jeg skulle klare omkostningerne til den lange rejse. Men efter at have modtaget støtte til rejsen fra Martinus Institut, var jeg klar over, at turen kunne blive en realitet.

Konferencen, som strakte sig over 3 dage, blev afholdt på Sheraton Waikiki Hotel og havde ca. 150 deltagere fra hele verden. Blandt deltagerne var der mange kendte forskere i nærdødsoplevelsen og en del "experiencers", altså mennesker som selv havde haft en nærdødsoplevelse (NDO).

Mens de mange deltagere på konferencens første dag fandt på plads i salen, var der to lokale kvinder som sang og spillede på en slags guitar, mens to andre dansede hula i bastskørter. Meget effektfuldt. Konferencen blev flot indledt af Paul Pearsall, som selv har haft en NDO, og som desuden er professor på "The University of Hawaii". Han lagde ud med at fortælle, at Hawaii er et meget spirituelt

og magisk sted, og hans foredrag hed "The healing power of aloha".

Alene ved at sige "aloha" har man taget et helligt koncept i brug, nemlig det at give den hellige ånde ("ha") videre. "Alo" (at dele) og "ha" betyder altså at give den hellige ånde videre fra generation til generation, og dermed har man udtrykt et ønske om at dele livets hellige åndedrag med alle dem, man hilser på. På den måde erkender man altings sammenhæng. Denne erkendelse af at alle ting er en del af et større hele (som Martinus jo også siger), er lige netop det, den amerikanske kultur mangler ifølge Paul Pearsall. Han lagde ikke skjul på, at han mente den amerikanske kultur var langt ude.

Han sagde at 75% af alle amerikanere er "deseased". De jagter rigdom og magt og har i deres evige stræben efter at komme foran deres nabo mistet alt, hvad der har ægte værdi. De er stressede, syge, ulykkelige, selvoptagede og fulde af negativitet og vrede. De lider af det, som P.P. har betegnet ADD (aloha deficiency disorder) - ikke nok "aloha". P.P. anbefalede at man i stedet for at stræbe efter egen vinding praktiserede: "aho nui" (be persistently patient - spend the afternoon - you cannot take it with you) og "olu olu" (be agreeably pleasant - have a good forgetting), "ha aha a" (be humbly modest) og "aka hai" (kindness expressed tenderly) og at man hver dag spurgte sig selv: "Are you a true joy to live with every day?" I stedet for den sædvanlige "fight or flight response" burde man praktisere "the tend and be friend response". P.P. mente selv, at denne positive indstilling havde reddet hans liv efter hans NDO.

Efter således at være blevet belært om livets sande værdier var konferencen i gang og deltagerne begav sig hen til de forskellige mindre foredragssale, hvor de mange parallelforedrag skulle finde sted (der var som regel 3 fordrag på samme tid). Mit foredrag var snart på programmet og jeg var lidt nervøs, dels fordi det var mit første foredrag i en sådan international forsamling, og dels fordi Bruce Greyson (meget kendt NDO forsker og redaktør af bladet "Vital Signs") holdt foredrag samtidig, og jeg var derfor bange for jeg ingen tilhørere ville få.

Mit foredrag

Men da jeg trådte ind i foredragssalen så jeg, at al min tvivl blev gjort til skamme. Salen var fuld (40-50 mennesker), og efter at være blevet behængt med en "lei" (blomsterkrans) kastede jeg mig ud i at fortælle om Martinus og hans syn på døden. Foredraget tog udgangspunkt i materiens 4 tilstandsformer, og jeg gjorde opmærksom på at vores bevidsthed består af stråleformig materie, som er informationsbærende. Jeg understregede det levende væsens dobbelte analyse som dels et fysisk væsen men primært et elektrisk væsen. Dermed blev det understreget, at vi er mere end vores fysiske krop.

Da det elektriske felt, som omgiver kroppen, er sædet for bevidstheden og denne altså er af elektrisk natur, kan det logisk forklares, hvordan bevidstheden ikke er kropsforankret, men kan eksistere udenfor kroppen. Bevidstheden er ifølge Martinus ikke lokaliseret i hjernen, men hjernen og nervesystemet fungerer som en slags antenne for bevidsthedsenergierne, som trænger ind i den fysiske krop via hjernen. Men bevidstheden i sig selv er et elektrisk felt, som ligesom enhver anden elektrisk realitet opererer på en bestemt bølgelængde.

Da ens bølgelængder tiltrækker hinanden (loven for tiltrækning og frastødning), kan man dels forklare hvorfor man føler sig tiltrukket til visse mennesker og frastødt af andre, og dels kan man forklare, hvad der sker under en NDO hvor man oplever at passere gennem en tunnel. Denne tunnelpassage kan ses som en automatisk "transfer" af ens bevidsthed til en bølgelængde i det "tomme rum" (som ikke er spor tomt, men fuld af stråleformig materie) som svarer til den bølgelængde, ens eget elektriske felt opererer på.

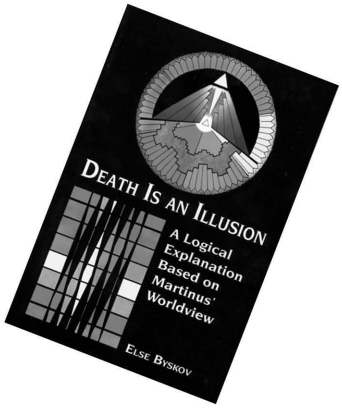
Da bevidstheden er af elektrisk natur og dermed er en form for energi, kan det desuden ved hjælp af termodynamikkens første lov påpeges, at bevidstheden har evighedskarakter, idet energi ikke kan skabes og ikke kan nedbrydes. Hvis man sidestiller det elektriske felt med sjælen, kan man med sine ben fast plantet i fysikkens love bekræfte, at sjælen er evig.

Dette var i grove træk, hvad mit foredrag gik ud på, og jeg sluttede af med at påpege to konsekvenser af den stråleformige materies informationsbærende karakter: dels at reinkarnation er en absolut nødvendighed, idet æg og sædcelle ikke kan fuldføre fosterskabelsen alene uden den information, der er til stede i det diskarnerede væsens elektriske felt, og at vi dermed basalt set er det samme individ

fra liv til liv. Vi udvikler og forfiner vores talentmasse for hvert liv, men vores selv eller "jeg" er det samme. En anden konsekvens er at vi lever i et bevidst univers, idet den stråleformige materie (bevidsthedsmaterie) i det "tomme rum" jo nødvendigvis må tilhøre nogen, nemlig Gud.

Konferencen iøvrigt

Tilhørerne var begejstrede og efter en kort spørgerunde var foredraget forbi. Det engelsksprogede materiale om Martinus, som Instituttet havde givet mig med, blev revet væk og de eksemplarer af min bog "Death is an Illusion", som jeg havde medbragt, blev solgt på mindre end en halv time. Jeg skulle have taget mange flere med.

Lige inden foredraget begyndte fór den ene lokale Kosmos-abonnent Bodil Anderson ind i lokalet, og vi omfavnede hinanden som om vi var gamle venner. Hun havde dagen inden gennem sin bror og Rolf Elving hørt om konferencen og Martinus' "medvirken" og var som "gammel" Martinus tilhænger naturligvis interesseret i at deltage. Vi blev straks venner og tilbragte mange timer sammen de efterfølgende dage, hvor vi fulgtes ad til de mange forskellige foredrag.

Torsdag eftermiddag inviterede Bodil og hendes mand mig og nogle andre venner ud at sejle på deres båd, og jeg fik dermed lejlighed til at se øerne fra søsiden. Billedet viser os med Diamond Head krateret i baggrunden. Man kan også se nogle af de 74 hoteller, der "pryder" Waikiki.

De mange foredrag på konferencen omhandlede bl.a.: nærdøds-oplevelsens helbredende og terapeutiske virkninger, healing gennem auramassage, fremprovokerede "ude-af-krop"-oplevelser, "veridial perception" (synsevne) under en NDO, NDO blandt helt små børn, paranormale evner efter en NDO, klassificering af NDO i himmelske og "hellish" oplevelser, NDO's effekt på ægteskabet (mange der har haft en NDO bliver skilt, fordi ægtefællen ikke kan tro på oplevelsens ægthed). Om den videnskabelige basis for "The life review", data der påviser at modtagere af transplanterede hjerter udviser karaktertræk fra donor, NDO's betydning for døende og "hospice work", samt forskellige teorier om bevidsthedens væsen.

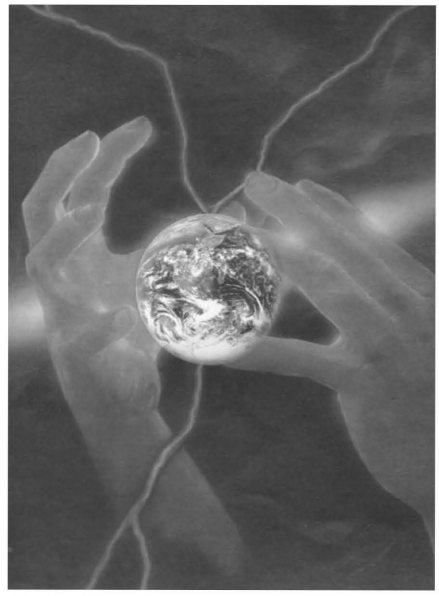
Konferencen var særdeles velorganiseret med et meget højt og lødigt videnskabeligt indhold. Det var også et forum, hvor de der har haft en NDO kunne møde andre i samme situation og dermed komme ud af den isolation, som ofte præger de mennesker, som har været ude for en så livsforandrende oplevelse og som de ofte føler, de ikke kan dele med andre, fordi ingen forstår dem.

Det var på alle måder en opløftende og positiv oplevelse, og forhåbentlig fik Martinus en del nye læsere og et lille fodfæste i nye hjerter. I hvert fald vil IANDS-folket komme til at høre mere om Martinus, for Bruce Greyson bad mig på konferencens sidste dag om en artikel om Martinus til hans blad "Vital Signs". Man kan læse mere om IANDS på www.iands.org

ALOHA!

KORT FORTALT

Ruth Olsen

Global bøn for fred

Over internettet er der udgået en opfordring til alle spirituelt vågne mennesker, uanset religiøs tro eller anden åndelig overbevisning, om at bede eller meditere for fred i denne krisetid. Hvis mange gør dette ved solnedgang frem til d. 16.maj, alene eller i grupper, vil det danne en stor positiv energibølge rundt om hele jorden.

Nogle af motiverne bag dette lyder: "Sammen kan vi forme et indre net af hjerter i bøn for fred og i visionen af en menneskehed, der lever i harmoni trods forskellighederne."

"Den kollektive magt der ligger i millioner af hjerters længsel efter fred er et enormt potentiale."

"I denne tid med nød og krise søger det globale interreligiøse net af hjerter at bringe millioner af mennesker sammen i en "fredsvagt" rundt om planeten."

"Det er vigtigt i denne tid, at de mange åndelige traditioner forener sig i bøn for fred i verden til gavn for alle levende væsner."

"Profeter fortæller, at for at afdække Sandheden vil det kræve deltagelse af alle racer forenet i én ånd, motiveret af kærlighed. I denne tid med kriser og separatisme, må vi sammen som mennesker engagere os i de værdier, som forener os og bringer fred."

"For at hjælpe med at pacificere spændingerne i en kaotisk tid som denne, er det nødvendigt, at mennesker med et medfølende sind beder sammen, bevidst og fokuseret."

Kanaliseret budskab fra Ashtar

Lad os afslutte vores rapport. Man kan sige, at slutspillet nu er i gang. Dets udfald er allerede bestemt. De illegale overflade-regeringer forstår omsider, at deres nummer er råbt op. De forstår nu i hemmelighed, at deres tilstand er terminal. De er nu ved at indlede deres afsluttende rækker af forventede undvigelser og rænker.

Det vil alt sammen være forgæves, men som gode aktører med et dårligt manuskript fører de deres katastrofale spil til dets afsluttende scene. Alt hvad vi beder jer om er at holde lyset! Lad disse mørke kræfter udspille deres lille spil før de går. Vær tålmodig! Hilsen Ashtar.

Tilgivelse læger sår

Ved juletid var en stor gruppe pårørende til ofrene for 11.sep. en tur i Bagdad og besøgte en gruppe pårørende til ofrene for Golfkrigen. Man så, hvordan amerikanske og irakiske kvinder gav hinanden knus og kram og der blev grædt en del sammen, mens man bad en fælles bøn om tilgivelse!

Vor hjemlige udenrigsminister Per Stig Møller har udkastet en stor global fredsplan, hvor det centrale er styrkelse af FN. Per er en velmenende tænksom mand, men i hans plan indgik ikke, mig bekendt, hvordan man kommer frem til tilgivelsen og næstekærligheden.

Fornemmelse for mord

Journalisten Palle Bruus Jensen, som er en af bagmændene bag TV-serien *Fornemmelse for mord* på reklamekanalen TV-Danmark 2, har samlet nogle af udsendelserne i en bog, der er udkommet på Lademanns forlag i 2002. Den har undertitlen *Clairvoyance og forbrydelse,* for det handler om, hvordan man ved hjælp af personer med clairvoyante evner prøver at få opklaret gamle mordgåder, som politiet har henlagt som uopklaret.

For denne journalist var det noget meget grænsebrydende at opleve, hvordan clairvoyante personer, uden andet spor end et billede eller en ting tilhørende offeret, kunne udpege nøjagtigt, hvor liget var blevet fundet, hvad der var overgået offeret og ofte også, hvordan gerningsmanden så ud, hvad han ca. hed og hvor han havde boet på gerningstidspunktet. Det meste af det blev bekræftet af politiets arkiver. Men selv om de vagt udpegede personer synes at have været i politiets søgelys, havde de ikke haft beviser nok til at fælde ham. Heller ikke en clairvoyants udsagn kan bruges juridisk, hvis det ikke fører til noget mere konkret, man kan bruge.

Der er således ikke kommet nogen anholdelser ud af TV-udsendelsernes "opklaringer", foreløbig. Der var dog eet tilfælde, hvor en person meldte sig med viden og beviser for, at den af de clairvoyante udpegede morder var rigtig. Men han var imellemtiden død, derfor turde vidnet stå frem. Det, der for mig var mest tankevækkende i bogen, var hvad de clairvoyante fortalte om deres kontakt med de afdøde ofre. Det viste sig nemlig oftest, at de ofre som nu var "på den anden side" slet ikke var interesseret i, at gerningsmændene skulle fanges af politiet!

Men når vi tager vor kosmologiske viden i brug, aner vi nok, hvorfor man ikke længere har noget hævnbehov, når man først er kommet "derover". Her på det jordiske plan synes vi, at retfærdigheden må ske fyldest ved, at en morder sættes i fængsel. Men i "den åndelige verden" har man ingen negative følelser længere (hvis man ellers har passeret mellemtilstanden), man har et større overblik og ved derfor, at retfærdigheden under alle omstændigheder vil ramme gerningsmanden ved, at den energi han har sendt ud automatisk kommer tilbage til ham selv før eller senere.

Værdien af TV-udsendelserne og bogen er derfor, at den giver folk i almindelighed en oplevelse af, at de døde ikke er så "døde", som de troede, og at verden består af meget mere, end de fleste kan sanse fysisk lige nu. Det vil nogen forhåbentligt bruge til at søge mere viden.

Straffelovs-logik

Fem mænd begår gruppevoldtægt mod en kvinde og frifindes, fordi de *troede*, offeret syntes godt om det eller ihvertfald ikke havde noget imod det. Også dommerne kan åbenbart godt forestille sig, at kvinder finder det behageligt at have samlebånds-sex på et hårdt asfaltleje i isnende vinterkulde. Kunne man forestille sig, at en bankrøver blev frifundet, fordi han *troede*, banken ikke havde noget imod det?

Piger i inkarnations-kø?

På grund af den videnskabelige udvikling kan man nu ved fosterdiagnostik fastslå på et tidligt tidspunkt, om fosteret er hunkøn eller hankøn. Det har ført til, at der f.eks. i det patriarkalske Indien og i et-barns-Kina bliver aborteret så mange pigefostre, at der fødes mange millioner flere drenge end piger i disse lande. Her er det jo kun drenge, der er værdifulde.

Hvis det er rigtigt, som Martinus siger, at vi ikke kan skifte køn mellem inkarnationerne i hele vort nuværende spiralkredsløb, må der efterhånden være stor trængsel af inkarnationsmodne piger i omegnen af denne jordklode! Eller måske får de lov at inkarnere på en mindre kønsdiskriminerende klode for en tid, og således få et lidelsesmæssigt frikvarter?

Vandmandens tidsalder

Det er nok ikke så tilfældigt, at der her i indgangen til vandmandens tidsalder sættes fokus på fænomenet vand! Men hvad siges der ellers om dette astrologiske tegn? I Birgit Lomborgs bog "Herkules 12 arbejder" s. 94 står der:

Fra fiskenes tidsalder bevæger vi os nu ind i vandbærerens tidsalder, hvor materialismen vil uddø, hvor vi skal være praktiske okkultister, der arbejder bevidst med energier, liv og kærlighed. Vandet bringer renselse. Selv-centreretheden vil blive forvandlet til en altomfattende kærlighed. Humanisme er vigtigt i dette tegn, hvor samfundsfølelse, respekt for og kærlighed til medmennesket er i højsædet. Samarbejde, fælleskab og gruppearbejde er allerede begyndt at være noget væsentligt for menneskeheden. Da vil det maskuline og det feminine være i balance.

Den indviede er i gang med sit første arbejde som verdensdiscipel, hvor hun i tavshed arbejder som

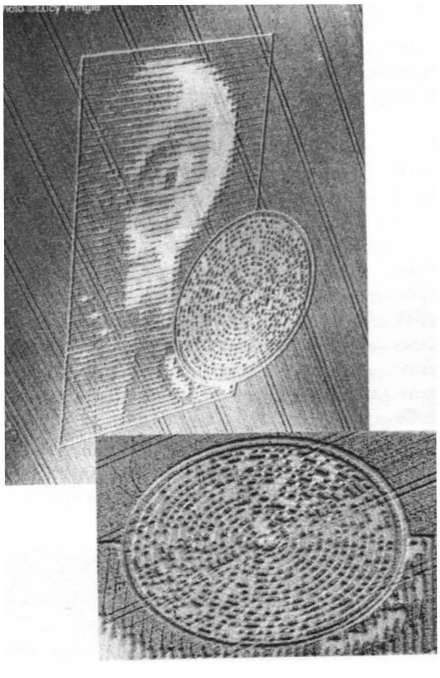
praktisk okkultist, bruger sin sunde fornuft og omsætter sin åndelige viden med ægte ydmyghed. Alt hvad der adskiller skal fjernes, skel og barrierer må nedbrydes og erstattes af enhed. Vi skal af med gamle fordomme og tænke universelt. Livets og kærlighedens levende og rensende vand skal ledes igennem, så al tidligere uvidenhed og fejltagelse skylles bort.

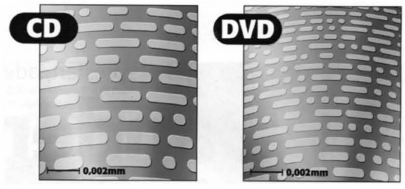
Men "den indviede" får ingen anerkendelse - lidelsen styrker hende åndeligt. I den sidste prøve - en åndelig korsfæstelse af sjælen - synes hun forladt af alle åndelige kræfter. Men hun må lære at stole på sin egen iboende guddommelighed. Hun bliver den oplyste tænker, der intuitivt erkender alle tings sammenhæng. Hun oplever en altomfattende kærlighed.

(Jeg går til bekendelse - jeg har ændret han til hun i Birgits tekst!)

Korncirkler i 2002

I England blev der den sommer registreret 101 korncirkler, men også i andre lande dukker der flere og flere mønstre op, f.eks. i Tyskland, Holland og Canada. Bortset fra en flot korncirkel med DNA-

mønster var årets mest bemærkelsesværdige nok den her afbillede, der dukkede op d.15/8 i en hvedemark i Crabwood, Pitt, vest for Winchester, Hampshire.

Den viser et ET-lignende ansigt sammen med en rund skive, hvor det stående korn viser en kode med digital information. Den ligner til forveksling mønsteret på en CD eller en DVD! Man har forsøgt at afkode (som ASCII-kode) budskabet, som skulle lyde som følger: *Vogt dig for overbringeren af FALSKE gaver & deres BRUDTE LØFTER. Megen SMERTE men tid endnu. TRO. DET GODE ER DERUDE. Vi bekæmper bedraget. Kanalen LUKKES.*
(Taget fra Diføt-nyt nr 70/03)

Telekommunikation uden elektronisk forurening

På en messe i Bad Tölz i Tyskland blev der i efteråret 2001 demonstreret, hvordan man kunne etablere forbindelse til Skt.Petersborg uden brug af den sædvanlige elektroniske bærebølge. Den tyske forsker Hartmut Müller har fremstillet et apparat, der bruger den naturlige planetariske bølgeproces, også kaldet de stående gravitationsbølger. Dvs her bliver ikke skabt nogen elektrosmog. Der kobles op til "det kosmiske baggrundsgravitationsfelt".

Citeret fra Diføt-nyt nr.67/02: *Stående gravitationsbølger sætter alle dele af universet i synkrone svingninger, hvilket gør det muligt at etablere en kommunikationsforbindelse uden tidsforskydning. En ny æra i telekommunikationen begyndte d. 27. okt. 2001 i Bad Tölz.*

Nu venter vi bare på, at denne geniale opfindelse bredes ud og således kan gøre mobiltelefoner ufarlige. Så kan folk, der arbejder med radar, måske også slippe for at blive kræftsyge?

De kloge dyr

Nu har dyrepassere i zoo oplevet, at aber og andre dyr ikke vil spise besprøjtede bananer, de vil kun spise økologiske bananer! De spiser også skrællen på de økologiske bananer. Det er selvfølgelig det guddommelige instinkt, som advarer dyrene. Det er det samme instinkt, som gør det muligt for f.eks. fugle at finde vej, eller gør det muligt for hunde at vide, at ejeren snart kommer hjem, længe før han kommer i visuel nærhed af dyret.

Mange har oplevet, at ikke-økologiske tomater og æbler kan ligge flere uger, uden at de forandrer udseende eller rådner. Vi ved også, at grunden er den, at de er overfladebehandlet. Hvor giftige de er, og hvad langtidsvirkningen bliver, ved vi ikke. Mennesket har mistet instinkevnen, men har endnu ikke viden nok.
Måske det ville være klogt at ansætte en abe i Ernæringsrådet for at rådgive dem med hensyn til, hvad der er rigtigt og forkert at spise!!

Kosmologi for skoleelever

Karen Herold Olsen fik i 1995 på Borgens forlag udgivet en lille bog (35 sider) til undervisningsbrug, især i fagene natur/teknik , biologi og fysik. Den hedder "Hvem er jeg?" Karen har studeret Martinus' kosmologi i mange år, derfor er denne lille bog en vældig god oplysning for skolelever. Sprogligt er den enkel og formår derfor at give letforståelige svar på komplicerede spørgsmål som f.eks: "Hvad vil det sige at være levende?", "Hvor sidder intelligensen?" og "Er der en forbindelse mellem vort sind og organerne i kroppen?"

Kosmologisk Information har fået restoplaget af denne bog, som vi af Karen har fået lov til at sælge billigt (20 kr).!!

De sidste ønsker

Den alternative bedemand Kjeld John Ledet, som har været omtalt før i dette blad, har udgivet en mindre bog i ringbindssystem, der hedder "Mit livs afslutning...". Her kan man nedskrive alt det, man ønsker respekteret, når tiden kommer for rejsen til den anden side. Efter alt det, man hører, de i dag kan bruge en afsjælet krop til, er det blevet lidt vigtigt at have tingene på plads, inden man tager afsted. Det behøver man selvfølgelig ikke en hel bog til, men den er jo nok lettere at finde for de pårørende, end en lille lap papir!

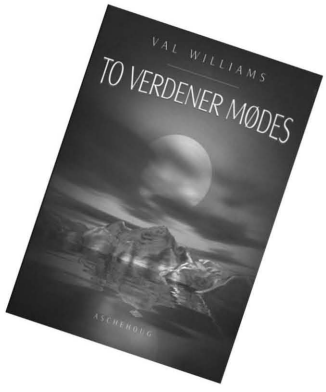
Bogen koster 198 kr, portofrit tilsendt, og kan fås hos udgiveren: Forlaget Ledet, Torpvej 14, Lundum, 8700 Horsens. Tlf. 76 27 33 63

To verdener mødes

Forlaget Aschehoug er også ved at opdage, der er salg i spirituelle bøger! I 2002 udgav de bl.a. bogen "To verdener mødes" (158 s., 199 kr) af det engelske medie Val Williams. I England har man mange spiritistkirker, hvortil der er knyttet medier, som tilbyder kontakt til afdøde. Val er en af dem, og hun har skrevet denne bog om sine erfaringer.

Hun er glad for sine evner, fordi hun med dem kan bringe glæde og trøst til sine medmennesker. Hun er et meget almindeligt menneske, med de samme bekymringer og nedture ind imellem som alle andre. Der er ikke noget specielt ved hendes bog, men hendes varme og jordnære facon har gjort hende ret populær som medie, også udenfor England.

Der er mange medier, der i disse år skriver bøger om deres liv og gerning. Det er der selvfølgelig en dybere mening med. Mennesker på forskellige udviklingstrin får således mulighed for at opdage, at der altså er et liv efter dette. Og at vi her på jorden hele tiden følges af nogle guider/skytsengle, der prøver at påvirke os, så vi får de opgaver, vi skal, og lærer det, der er meningen, vi skal lære i dette liv.

Martinus' samlede værker på nettet

En ihærdig Martinus-studerende i Sverige har nu lagt hele værket ud på internettet - på svensk förstås! Det skulle kunne hentes ned fra: http://www.LIVETSBOG.com

Kristne missionærer

Da jeg hørte, at danske folkekirkepræster ville til at missionere aktivt blandt muslimer i Danmark, kom jeg i tanke om, hvad Martinus skrev engang (i artiklen "Døende kulturfaktorer", Kosmos 87/1, foredrag holdt 19.okt.1952):

"Mange af kristendommens tilhængere i vesten har gennem lange tider haft den opfattelse, at de skulle drage ud som missionærer og dermed følge Kristi bud: "Drag ud og gør alle folkeslag til mine disciple". Og de har derfor søgt at omvende østens folk til den dogmatiske kristendom med troen på "syndernes forladelse", "nåden" og "frelsen ved Jesu blod".

De har uden tvivl gjort stor gavn, især gennem deres praktiske, intellektuelle evner, hvor de samtidig har virket som læger og lærere. Men så længe kristendommen hos vestens folk kun er en dogmatisk lære, man skal antage for at blive frelst, og ikke er et liv, man forsøger at leve efter Kristi bud, er vestens såkaldte kristne mennesker ikke selv Kristi disciple, der kan skabe en kristen kultur.

Når Kristus har sagt: "Derpå skal det kendes, at I er mine disciple, at

I har indbyrdes kærlighed", står det i den grad i modsætning til de såkaldte kristne landes kultur, at enhver østerlænding, der er begyndt at udvikle sin logiske sans, og også er modtagelig for nye impulser, vil sige: "Behold I blot jeres kristendom, den giver ikke noget godt resultat, men lad os få jeres videnskab og teknik, så vi selv kan skabe et moderne samfund.

Vestens folk kan få naturens kræfter til at arbejde for sig, men de bruger de samme kræfter til at skabe bomber og andre ødelæggelsesmidler, som de bruger både mod hverandre og mod østens folk. Alle mulige variationer af krige og ufred hærger vestens lande, så disse landes folkeslag trænger mindst ligeså meget til at blive Kristi disciple, som folkene i østen."

Girl-power

Som konsekvens af den tiltagende polforvandling ser vi nu i de vestlige lande et nyt fænomen: voldelige pigebander! Men som vi har lært af kosmologien, vil udviklingen af den maskuline pol i pigerne i begyndelsen ofte medføre realiseringen af de primitive sider af maskuliniteten, dvs aggressiviteten. Heldigvis skulle det være en side, der for de fleste er hurtigt gennemlevet.

Pigernes selvstændighedstrang har i vor patriarkalske kultur hidtil haft trange kår. Det er først i nyere tid og i udviklede kulturer, de har tilkæmpet sig større frihed. Men ind imellem har der dog også i fortiden været en lille chance for at opnå en vis frihed. Meget tidligt i kristendommens historie greb kvinderne dets kyskhedsideal som en chance for at undgå tvangsægteskab og leve et mere selvstændigt liv. Thekla var blandt de første, der tog dette ideal til sig og skabte et nonnekloster.

Hun levede i Tyrkiet på den tid, Paulus drog rundt og dannede menigheder og kendte ham personligt. Hun tilhørte datidens overklasse, ellers havde hun nok ikke haft mulighed for at bryde normerne. Resterne af hendes kloster kan stadig ses og besøges i dag. Men hun var ikke den eneste. Op til 1200-tallet slog gode kristne kvinder sig sammen og skabte over det meste af Europa de klosterlignende "gårde", der kaldtes "Beginehuse".

I disse gårde levede kvinder sammen, kyske og religiøse, med hårdt arbejde og i fattigdom. De hjalp syge og nødlidende, og de underviste børn. Fælles for disse "huse" var, at de ikke havde havde noget overhoved eller hierarki, og at de var helt uafhængige dvs uden nogen overordnet organisation. De stod således i modsætning til den tids nonneklostre, som var underlagt munkehierarkiet og kirkemagten, dvs stod under mænds kontrol. Det var noget helt ekceptionelt, når en Hildegard von Bingen kunne etablere sit kloster så selvstændigt, som hun gjorde.

Men netop dette, at Beginehusene ikke stod under den etablerede kirkes autoritære kontrol, gjorde dem til noget "farligt" og i begyndelsen af 1300-tallet blev de anklaget for at være kættere og udryddet. Tilbage var blot nogle stiftelser. (Karen Glente, "Kvindestudier 5", forlaget Delta 1981)

Et demokrati er en stat, hvor den fri meningsudveksling ikke ender med en begravelse.

Winston Churchill

Demokratiets ånd kan ikke indpodes udefra. Den må komme indefra.

Indira Gandhi

v/ Gunder Frederiksen

Der har været forespørgsler om begrebet Indigobørn, som vi tidligere har behandlet i Impuls. Nogle forældre har en usikker formodning om, at deres eget barn er et Indigobarn, hvorfor jeg lige kort vil repetere, hvad man forstår ved et Indigobarn, ligesom jeg vil undersøge, om der er nyt om disse børn:

1. De kommer til verden med en vis royalfølelse (feeling of royalty), og ofte opfører de sig som sådan.
2. De har en følelse af "at fortjene at være her" og har ingen problemer med at fortælle deres forældre "hvem de er".
3. De har problemer med absolut autoritet (autoritet uden forklaring eller valg).
4. De bliver frustrerede over systemer, der er ritual-orienterede og ikke kræver kreativ tænkning.
5. De virker asociale, med mindre de er blandt ligesindede. Hos indigobørnene vendes det indad som en følelse af, at ingen forstår dem. Skolen er ofte ekstrem vanskelig for dem rent socialt.
6. De er ikke tilbageholdne med at lade omgivelserne vide, hvad de behøver.

Disse karakteristika er gengivet fra Lee Caroll og Jan Tober: "The Indigo-children", hvor det bl. a. også oplyses, at de har fået betegnelsen Indigo-børn, fordi clairvoyante personer ser en indigofarvet aura omkring dem. Udover ovennævnte bog henvises desuden til vore artikler om emnet i Den Ny VerdensIMPULS nr. 4/99 samt numrene 1, 2, 3, 4/2000.

I besvarelse af spørgsmålet om der er nyt omkring Indigobørnene har jeg kun, hvad jeg har fundet på Internet, men der er også en del, ikke mindst om hvorledes man skal opdrage dem. Der er bl. a. følgende råd:
1. Forældre: I bør vide, hvad jeres børn foretager sig, og hvad de tænker. Vis dem omsorg. Pres dem til at fortælle det. Lyt.

2. Klassekammerater: Vis god vilje over for en, der føler sig udstødt eller ensom i skolen. Luk dem ind i gruppen i stedet for at udelukke dem. Stå fast på det. Det er ganske vist ikke let, men det gør en stor forskel i andres liv.
Der er ca. 16 udprintede sider, bl. a. råd ang. opdragelse og omgang med disse børn:
Studier viser f. eks., at disse børn er langt mindre tilbøjelige til at engagere sig i risikofyldt adfærd som f. eks. at blive gravid, gå ud af skolen eller at sælge stoffer, hvis de har lejlighed til at dele deres synspunkter med voksne, som de er fortrolige med.
Og noget om evt. depressive børn blandt Indigobørnene:

a. De har svært ved at opretholde relationer: kan blive antisociale, afvise venner og nægte at tage del i skole og familiebegivenheder.
b. Reduceret fysisk aktivitet. Døsighed.
c. Patologiske eller selvmordstanker.
d. Lav selvværd. Føler sig værdiløse og at kammerater, lærere og familie ikke rigtig værdsætter dem.
e. Selvdestruktiv adfærd. Kan skade deres legeme som f. eks. at bide negle, så det bløder.
f. Problemer i skolen. Skolens krav droppes, eller der opstår problemer i klasseværelset.
g. Ændringer i sovemønstret. Urolig søvn eller man sover dagen bort.

Disse og andre træk, der fremgår af Internets oplysninger om Indigobørnene, er jo også, hvad vi finder hos ganske almindelige børn. Men måske forekommer de i mere udpræget grad hos Indigobørnene? Der synes dog ikke at være tegn på, at der på nogen måde kan være tale om et udviklingsmæssigt kvantespring, som der var formodninger om, da de blev introduceret på vor jord. Så hvis formodningerne om, at de inkarnerede her med et eller andet udviklingsmæssigt formål, må det siges at være vanskeligt at få øje på, hvilket formål der kan være tale om. Med mindre der er tale om børnenes egen udvikling - ikke jordmenneskenes. Som verden ser ud i dag kunne man ellers nok ønske, at der kom mennesker, som kunne foregå os med et godt eksempel og introducere mere fredelige tilstande. Selv er vi er åbenbart ikke i stand til det.
Redaktionen hører gerne fra evt. læsere, som har erfaringer med Indigobørn.
Kilde: http://www.indigochild.com/newsbytes.html

HERNING

Torsdag 20/3 **Spis med omtanke - og få del i livsglæden!** v/ Lars Gyde
Torsdag 10/4 **Kunst: en åndelig budbringer?**
v/ Sébastien Vesterlund
Begge møder kl. 19.30 i "Kulturellen", 2.sal lok. 05-08, Nørregade 7
Arr: Martin S. Jensen tlf. 9716 8230

KULLERUPHØJSKOLEN

Hveranden onsdag kl.19: Studiekreds **Vejen til paradis**
Hver tredie fredag kl. 19: Studiekreds **To slags kærlighed**
Weekend 15/3 lø kl.13 - sø kl. 15: **Den seksuelle polforvandling**
Ugekursus lø 28/6 kl.12 - ons kl.16: **Impulser til hverdagen og livet i evigheden**
Ugekursus ma 28/7 kl.10 - lø kl. 16: **Livet sat i centrum**
Kullerup Byvej 2A, 5853 Ørbæk
Arr: Ingolf Plesner, tlf 6531 5431

KLINT

Forårskurser 11/5 - 7/6
Sommerkurser:
28/6 - 4/7 **Verdensfreden**
5/7 - 11/7 **Åndsvidenskab og personlig udvikling**
12/7 - 18/7 **Med evigheden som livsrum**
19/7 - 25/7 **Kosmiske rytmer**
26/7 - 1/8 **En ny verdensimpuls**
2/8 - 8/8 **Ven med livet**
Få program med nærmere oplysninger tilsendt.
Klintvej 69, tlf. recep. 59 30 62 80

KØBENHAVN

Martinus Institut, Mariendalsvej 96, 2000 Kbh F, tlf. 38 34 62 80

ODENSE

Mandag 17/3 **Kontakten til den åndelige verden**
v/ Eigil Kristensen
Mandag 31/3 **Ja til retssamfund - nej til hævn og straf** v/ Sven-Erik Rævdal
Mandag 14/4 **Hvad er sandhed?** v/ Søren Jensen
Mandag 28/4 **Hvem bestemmer din skæbne - du eller karmaloven?** v/ Ingelise Landsy
Alle møder kl. 19.30 i Munkevænget 7.
Arr: Alice og Kaj tlf. 6614 7424

SILKEBORG

Onsdag 19/3 **Undervisning og uddannelse - i et åndsvidenskabeligt perspektiv** v/Eskild Kjær-Madsen
Kl. 19.30 i Medborgerhuset, sal D, Søvej 3
Arr: Vibeke Rughave tlf. 8682 8270

THISTED

Søndag 16/3 **Kunsten at samarbejde**
v/ Sven-Erik Rævdal
Kl. 15 i Plantagehuset, Plantagevej 18
Arr: Birgit Torndahl tlf. 9798 5384

VEJLE

Torsdag 3/4 **Kunst: en åndelig budbringer?**
v/ Sebastien Vesterlund
Kl. 19.30 i Kulturværket (v.gl.Rådhus) 1. sal, Blegbanken
Arr: Edith Grønbæk tlf. 7568 5425

ÅLBORG

Onsdag 26/3 **Kunst: en åndelig budbringer?**
v/ Sébastien Vesterlund
Kl. 19.30 på Sønderbro Skolen, Sjællandsgade 2 (hovedindg.)
Arr: Jørn Stokholm tlf. 9827 7081

ÅRHUS

Mandag 24/3 **Spis med omtanke - og få del i livsglæden!** v/ Lars Gyde
Kl. 19.30 i mødelok.2, Studenternes Hus, Ndr. Ringgade 3, bygning 420
Arr: Grethe Bergstrøm tlf. 8672 5546

Et krigerisk fredsdigt

v/ Torkil Forman

Som det ser ud nu,
er alternativet til krigen,
krigen på en anden måde.
Der vil gå lang tid
før menneskene vil opdage,
at der en tredje vej,
nemlig ikke-krigen
også kaldet freden.
Freden eksisterer kun
som en visualisering.
I Biblen står der,
at først var ordet...
men det er jo bare noget,
som nogen læser op i kirken
ved bestemte passende lejligheder,
og det er kloge ord.
Fred er måske ikke et klogt ord,
men det lyder smukt.
Rigtig smukt
og det er noget
nogen har snakket om i mange år.
Dem der snakker om det
kaldes for idealister.
Det kaldes de af nogle,
der kalder sig selv for realister.
Realisterne er dem
der har magten.
Hvis nogen synes
at de også skal have del i magten
og gerne vil være med
til at skabe fred,
så er de altså idealister.
Og idealister
er det modsatte af realister,
dvs de er urealistiske.

Og da det der er urealistisk
ikke kan lade sig gøre,
skal man ikke spilde tid
med at gøre det.
Den udfordring
bør tages op
i tro
i håb og
i kærlighed
til dit og mit liv.

Berlinmuren faldt,
alle var nu glade.
Symbolet for en fælles fjende
var som blæst bort,
og i stedet så vi,
på den anden side af muren
et materielt forfald af bygninger
i en gammel kultur(by)
hvori der levede mennesker
af kød og blod.

Nu var muren der ikke mere,
den som satte et skel,
den der bandt os sammen
om en fælles fjende.
Men bagefter
opstod et tomrum.
Vores kit
var måske skidt.
Består vores kultur
virkelig af så megen tomrum.
Fyldt med materiel skrammel.
Uden plads
til ret mange menneskelige værdier,
religiøse værdier,
åndelige energier.

Når alt det skrammel
fylder for meget.
Opstår der mangel
på positive værdier,
vi ikke kan være foruden.
Og dog - de findes.
Som et frø,
klar til at spire,
når der bliver plads.
Når giften er væk?
Så det ikke bliver en forkrøblet
plante,
der vokser op
uden mulighed
for at skabe nyt liv.

Men vores kulturudvikling
eller mangel på samme
redder os.
Paradoksalt.
Martyren,
profeten,
syndebukken.
Som endnu er det centrale
i vores kultur/bevidsthed
kalder nogen denne gang
for Bush
og andre kalder ham
Saddam.

Fy fadme.
Er vi stadig Bushmen
Er vi stadig Sad(t)am(n)er.
Men dette er ikke sagt.
Og dette er slet ikke tænkt.
Men alligevel
og dog!?

Hvad ej heller er sagt
eller nævnt
eller spurgt om!
Hedder den værdi
vi baserer vores kultur på:
Olie/Magt.

Magt over naturen.
Nogle få menneskers magt,
over hvem
der skal sulte,
hvem
der skal dø
i krigen.

Vi ønsker ikke
at andre mennesker,
kvinder og børn,
skal dø
på grund af,
at verdens største industri
skal skabe et marked,
så nogle af os
får beskæftigelse.
Nogle fagforeningsbosser
beholder deres magt.
Aktierne
på børsen stiger,
især for verdens største industri:
våbenindustrien.

Kunne vi begynde
at lave en verden
i en retning
så våbenindustrien
og dens mange medarbejdere
kunne tjene mere
på freden
på udvikling
på konstruktiv tænkning
på produktion af "liv".

Når vi har tænkt
lidt mere
om hvordan
dét kan begynde.
Ikke fra:
Ikke-krigen,
til krigen.
Men fra ikke-krigen
til freden.

Så må det være
som når solen
bryder frem
gennem skyen
på en kold
og klam forårsdag.
Og organismerne på kloden
bryder ud i:
et lev
et voks
et gro.
Smil til verden
så smiler den
lidt igen.

Du kan roligt
trække på smilebåndet.

Længe leve
den realistiske
idealisme.
Af ord
er du kommet
til ord
skal du blive.
Brug munden
og smil
lidt mere.

DEN NY VERDENS.
impuls

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr år (4 numre), dog Sverige og Norge **200 kr,** portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08 07521 - Svensk giro: 39 27 16-7.
Bladet udkommer medio marts, juni, september og december

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes fremsendt **senest 1. maj 2003**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til Martinus' verdensbillede.
Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse: Kosmologisk Information, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11) - E-mail: kos-info@worldonline.dk

Filosofiske krummer

Marcel Proust: Den sande opdagelsesrejse består ikke i at finde nye landskaber, men i at se med nye øjne.

Dag Hammarskjöld: De forenede Nationer er ligesom elefanter, der elsker. Alt foregår på et højt plan, der hvirvles en masse støv op, men man må vente i årevis på resultatet.

Berdjajew: Ens egen sult er et materielt problem. Næstens sult er et åndeligt problem.

Præsident Eisenhower blev forevist nogle af de første computere, som man påstod kunne alt. Han stillede maskinerne spørgsmålet: "Findes der en Gud?" De snurrede og blinkede en tid, og så sagde en stemme: "Nu gør der".

Vidste du at: almindeligt havvand indeholder 56 forskellige mineraler?

Abraham Lincoln: Hellere være tavs og blive mistænkt for at være idiot end at åbne munden og fjerne enhver tvivl.

Annie Besant: Du kan til enhver tid selv kanalisere budskaber fra afdøde mestre - nemlig ved at læse, hvad de har skrevet.

Deepak Chopra: Når du ændrer dig selv, vil den verden, du lever i, også blive ændret.

Louise Hay: Fortiden kan vi ikke ændre, men vi kan ændre vore tanker om den.

Shirley MacLaine: Bøn er at tale til Gud, meditation er at lytte til Gud.

Gandhi: Gud har ingen religion.

Vera Sæther: Frihed er ikke noget man har, det er noget man lever.

Ole Thyssen: Det politiske demokrati rummer en raffineret kombination af uenighed om indhold og enighed om form.

Anonym: Naturvidenskaben er som manden, der lå på gaden og ledte efter sin nøgle, da en ven kommer forbi og spørger, om han har tabt nøglen dér. Nej, siger manden, men her er bedre lys!

Sommerhus til leje

Mindre sommerhus med to sengepladser ved Martinus Center, Klint, billigt til leje. Mindste lejemål er en uge fra lørdag til lørdag. Der er foreløbig optaget i juli måned til d 26/7.
Nærmere oplysninger v/ Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sj. tlf. 5930.3651.

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sin kosmologi.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kos-info@worldonline.dk
Hjemmeside: http://k-i.homepage.dk